

Calorosa acollida de Tarragona a Mons. Pujol

25^e
Aniversari
1979 - 2004

en primer pla

Foto: Audiovisuals Chroma

Mons. Jaume Pujol va prendre possessió de la seu tarragonina.

Tres mil persones van omplir a vessar la catedral en la presa de possessió del nou arquebisbe metropolità

Com és tradicional a Tarragona, l'arribada d'un nou arquebisbe a la seu metropolitana i primada de les Espanyes va estar acompanyada per tots els elements que integren el seguici popular i per la benvinguda de l'alcalde de la ciutat. Tot i algunes protestes que també van fer acte de presència, el cert és que tres mil persones van omplir a vessar la catedral de Tarragona el diumenge 19 de setembre per donar una calorosa benvinguda al seu nou arquebisbe.

«Vull que la col·legialitat i la voluntat de diàleg regeixin el meu pontificat», va dir Mons. Jaume Pujol després d'haver rebut la consagració episcopal, i va parlar de la seva voluntat d'escoltar tothom, d'acollir tothom, d'aprendre de tothom i de ser l'arquebisbe de tots, en clara referència als qui critiquen la seva vinculació amb l'Opus Dei. Amb la presa de possessió del nou arquebisbe de Tarragona finalitza un llarg procés de canvis al capdavant de les diòcesis catalanes, iniciat el 18 de juliol amb l'entrada de Mons. Lluís Martínez Sistach com a nou arquebisbe de Barcelona.

El dilluns 20 de setembre, l'endemà de la presa de possessió, Mons. Jaume Pujol va nomenar vicari general de l'arxidiòcesi tarragonina Mn. Miquel Barbarà, que ja va ostentar aquest càrrec durant el pontificat de Mons. Martínez Sistach i que ha estat administrador diocesà durant els mesos de seu vacant.

Pàg. 2 i 20-21

Campar al jardí que dóna accés a l'arxiu.

Una visita a l'Arxiu Gavín

A Valldoreix hi ha l'Arxiu Gavín, obra i propietat de Josep Maria Gavín, col·leccionista i historiador autodidacta. Durant setanta anys ha anat aplegant objectes ben diversos: estampes, goigs, postals d'arreu del món, nades, recordatoris de comunió, esqueles... Avui dels més de 2 milions d'objectes recollits un 65% tenen un caràcter cristià, cosa que el converteix en un arxiu que farà les delícies dels aficionats a la iconografia o la cultura religiosa popular. L'Arxiu Gavín rep donacions de particulars cada dia, i això assegura la continuïtat d'una obra cabdal, reconeguda per la Unesco com l'arxiu personal més important d'Europa.

Pàg. 3, 4 i 5

L'Observatori de l'Ebre celebra el seu centenari

El 8 de setembre passat va tenir lloc a Roquetes la inauguració acadèmica del centenari de l'Observatori de l'Ebre, presidida per la Dra. Esther Giménez-Salinas, presidenta del patronat del centre i rectora de la URL. L'Observatori de l'Ebre, que desenvolupa una important tasca científica d'observació i de recerca, va néixer a finals del segle XIX fruit d'una decisió de la Companyia de Jesús. Per aquest motiu, es va lliurar la medalla «P. Ricard Cirera» a la Companyia de Jesús, recollida pel P. Provincial dels Jesuïtes de Catalunya, el P. Pere Borràs.

Pàg. 28

Sumari

- Pàg. 8 Entrevista al Mestre General dels Dominics
- Pàg. 17 Vic: Manresa ret homenatge al beat Pere Tarrés
- Pàg. 18 Primeres passes de les diòcesis de Terrassa i Sant Feliu
- Pàg. 23 Jornades de formació permanent per al clergat de Tortosa
- Pàg. 25 Solsona: nova carta pastoral de Mons. Traserra

★ **ràdio
estel**
1994 - 2004

En directe des de...

GIRONA

Divendres 8 d'octubre

Amb motiu del 10è aniversari de Ràdio Estel, l'emissora emet la seva programació des de la diòcesi de Girona

Editorial

Arquebisbe de Tarragona

El dilluns 19 de setembre podíem llegir en els titulars d'alguns mitjans de comunicació: «Pren possessió el primer bisbe català de l'Opus», «Xiulets i aplaudiments per al primer arquebisbe de l'Opus», «Pujol demana la intercessió d'Escrivà de Balaguer»... Com en tantes altres ocasions, tornem a trobar-nos una premsa tendenciosa que sembla que només s'interessa per la polèmica en el si de l'Església, o bé per destacar la procedència de l'Opus Dei d'un prelat, o bé les reaccions crítiques al seu nomenament.

Curiosament en els titulars esmentats no apareix ni tan sols el nom de la diòcesi de la qual va prendre possessió, el diumenge 18 de setembre passat, l'arquebisbe Jaume Pujol. I aquesta ommissió és greu, perquè el que importa de veritat del fet és que a partir d'aquest dia el nou bisbe s'identifica amb la seva nova diòcesi, i queden enrere els seus orígens, tant geogràfics com de pertinença a un grup determinat de l'Església catòlica. Jaume Pujol ja no és en aquest moment de la població de Guissona, la seva població natal; ni de Roma, on va estar uns dotze anys; ni de Pamplona, on ha estat els últims trenta anys. Ara és ciutadà de la històrica ciutat de Tarragona i membre del poble de Déu que peregrina en la diòcesi del seu antecessor sant Fructuós.

Quant a la seva adscripció religiosa, l'arquebisbe Pujol ja no pertany jurídicament a l'Opus Dei, i el seu únic prelat és el Papa i no Mons. Javier Echevarría. És evident que no renegarà de l'espiritualitat que ha rebut i de tot el bé que li ha produït en la seva vida seguir el carisma de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, però seria convenient que se li retirés l'etiqueta de bisbe de l'Opus per dir simplement el que és: arquebisbe de Tarragona.

Pel que fa als xiulets el dia de la seva entrada, o a les crítiques pel seu nomenament, hem de repetir el mateix que ja vam dir amb el nomenament i presa de possessió del bisbe de Vic, Romà Casanova, i que es

resumiria amb la pregunta: Per què els mitjans de comunicació destaquen l'actuació d'un grup minoritari i pràcticament amaguen la resposta animosa i esperançada de milers i milers de cristians? A més de la procedència de l'Opus Dei del bisbe Pujol, com en el cas de monsenyor Casanova, també es critica el seu perfil poc nacionalista, sobretot per part de sectors vinculats a l'independentisme català que en molts casos no practiquen la fe catòlica. Sobre aquesta qüestió, ningú no pot discutir l'origen català dels dos prelats i la seva voluntat de ser fidels a l'esperit del document «Arrels cristianes de Catalunya» i al Concili Provincial Tarraconense. Ser nacionalista no és una condició per ser bisbe, i a més en el cas concret de Jaume Pujol, no creiem que ningú estigui en possessió de cap declaració o comentari del nou arquebisbe de Tarragona que pugui ser qualificada com a «antinacionalista».

Cap bisbe no és perfecte, certament, ni tan sols els molts que estan canonitzats, però no és correcte; ni respectuós, criticar un bisbe abans que comenci el seu pontificat i no deixar ni tan sols un marge de confiança per valorar-ne la tasca episcopal. El que acostuma a passar és que hi ha persones que s'agafen a qualsevol excusa per criticar totes les decisions que provenen de la Santa Seu. A uns els critiquen per no haver nascut a Catalunya, i als que han nascut en terres catalanes per ser deixebles de tal cardenal o de tal sant.

Els bisbes, amb les seves virtuts i els seus defectes, són els pastors de les diòcesis a ells encomanades; perquè la seva feina doni fruit han de comptar amb el suport i la col·laboració de tots els fidels, i només llavors es podrà jutjar la seva tasca amb esperit constructiu i d'amor cristià. Alguns no li han donat a l'arquebisbe Pujol ni tan sols una oportunitat, i abans que passi un temps per emetre un judici ja han actuat des dels seus prejudicis. Per sort la majoria l'ha aplaudit, i continuen preguntant per ell i pel seu pontificat a Tarragona.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, VÍCTOR M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €

Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Si vols sentir cantar la teva ànima, fes el silenci al teu voltant»

(Arturo Graf, literat i poeta italià. 1848-1913)

Per definició, som éssers socials, i, per tant, dialogants i comunicatius. També, per definició, per subsistir necessitem alimentar-nos; per eliminar la fatiga, descansar; dormir periòdicament «x hores», etc. Ara bé, qui per gola o compulsió irrefrenable en lloc de menjar per viure no fa més que engolir sense control pel sol gust d'endrapar, les paraules «dejuni i moderació» li resultaran molestes i fins i tot ofensives (encara que amb el que fa s'estigui cavant la tomba). I per a qui multiplica i prolonga els seus descansos sense estar cansat, nodrint-se de peresa i de ganderia, també li seran molestes les persones diligents. I qui per

vici es passa hores i hores esbufegant al seu llit i si es deixondevi només és per reprendre la seva desídia «en braços de Morfeu», odiarà els qui li estirin la manta o li posin el despertador. De la mateixa manera, qui estira i amplifica la seva condició social i dialogant corre el perill de perdre contacte «amb ell mateix», amb el seu interior, deixant a la deriva els valors ocults del seu esperit. Per això va dir Lacordaire, aquell gran orador francès, que «després de la paraula, el silenci és el segon poder del món». Dos poders que necessitem per al nostre equilibri físic, espiritual i mental, però mancomunats, no en oposició!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

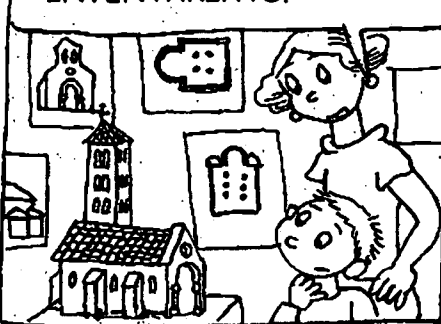
LI DIUEN EL DRAPAIRE DE LA CULTURA PERQUÈ AL SEU ARXIU HI TÉ MÉS DE...

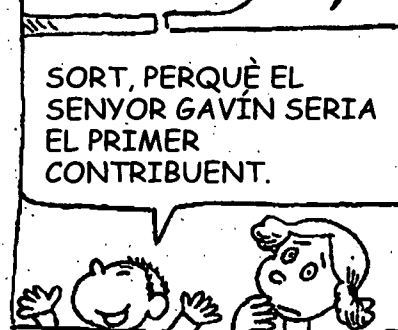
DOS MILIONS D'OBJECTES RELIGIOSOS,

I VINT-I-CINC MIL EDIFICIS RELIGIOSOS INVENTARIATS.

ES PAGUEN IMPOSTOS, AL CEL?

en primer pla

Considerat per la Unesco l'arxiu personal més important d'Europa; lloat per la Biblioteca Central de Washington i pel mateix Vaticà; resultat de 70 anys de treball personal que avui encara continua; més de 2 milions de peces col·leccionades, la majoria relacionades amb la religió. Estem parlant

de l'Arxiu Gavín, propietat de Josep Maria Gavín, i que aplega objectes per desgràcia no sempre prou valorats socialment, però que són el resultat d'una determinada cultura: estampes de sants, de marededéus, esqueles, recordatoris de comunió, felicitacions de Nadal, goigs, acudits religiosos, postals diverses... i així fins a 48 te-

màtiques diferents. A part de l'arxiu l'obra magna de Josep Maria Gavín és l'*Inventari d'esglésies*, que recull fotografiats en 30 volums tots els edificis religiosos de Catalunya. El treball pacient i faraònic de l'autor converteix aquest inventari i tot l'arxiu en punts de referència en l'àmbit de la cultura religiosa, l'art i la iconografia.

Un tresor cultural per descobrir

■ Diàriament continuen arribant desenes de donacions de particulars

Quan baixeu del tren a l'estació de Valldoreix no és gaire difícil trobar l'Arxiu Gavín. Una sèrie de rètols col·locats estratègicament indiquen al visitant el camí a seguir, i en menys de deu minuts hi fa cap. En arribar-hi, però, qui més qui menys queda desconcertat en no trobar-hi cap edifici d'aspecte oficial ni gegantí, tot i tractar-se d'un dels arxius més importants d'Europa. Es troba, en canvi, amb una casa particular, propietat de Josep Maria Gavín, artífex de la famosa col·lecció.

Abans d'entrar a la casa s'ha d'atrevir un jardí més o menys boscos que amaga una sorpresa: la còpia d'un campanar romànic. El va bastir el mateix Gavín durant més de deu anys pedra a pedra i és la reproducció a escala reduïda del campanar de la parròquia de Molló, al Ripollès. La construcció, amb campana inclosa, està molt ben acabada i aconsegueix que l'observador no entès en la matèria fàcilment cregui que es tracta d'una obra arquitectònica del segle XII.

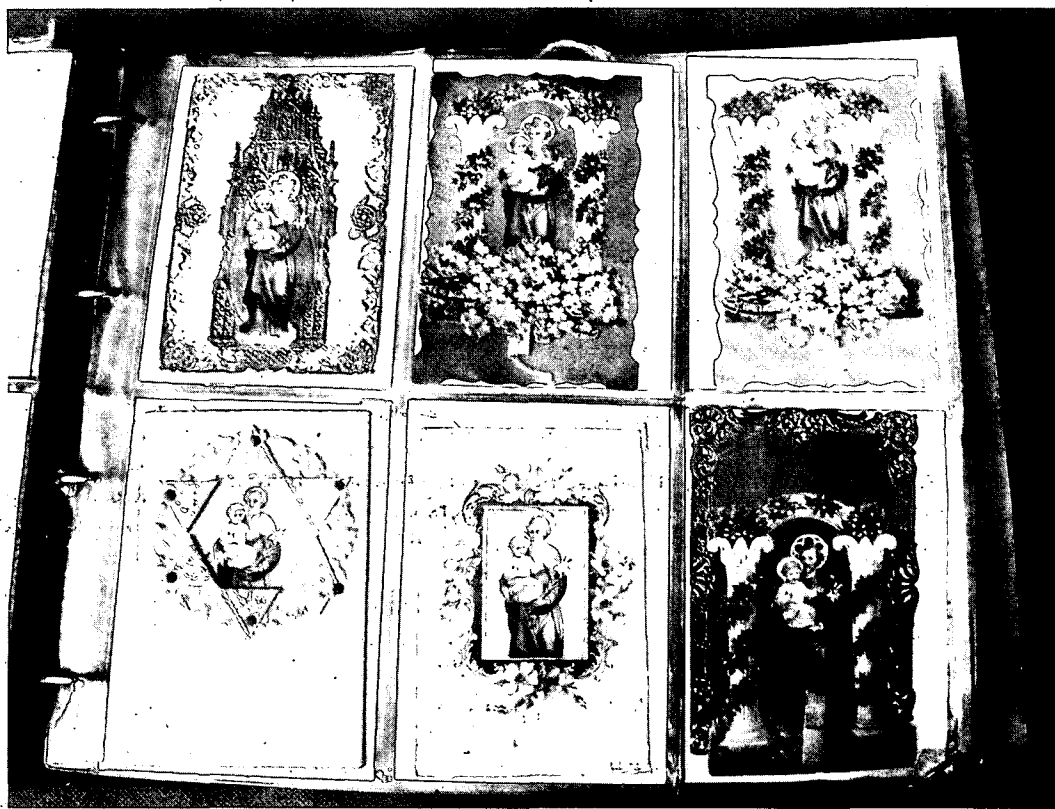
Un tresor que es desplega

Josep Maria Gavín és sens cap mena de dubte un col·leccionista excepcional.

«Una obra extraordinària impulsada per un esperit tenaç i avesat a l'esforç»

Va començar la seva gran empresa quan era un nen de només 4 anys, i allò que semblava una afició infantil i per tant amb data de caducitat s'ha convertit en un arxiu de referència internacional. A això hi hem d'afegir que aquest col·leccionista és completament autodidacta, que no va poder cursar estudis i que en conseqüència va ser el seu propi enginy el que va haver de barrufar per trobar sistemes de classificació adequats. A més durant anys no va poder dedicar tot el temps que volia a l'arxiu perquè ho havia de compaginar amb la seva feina en una oficina d'una caixa. Només quan el seu nom va començar a sonar l'entitat el va alliberar de la seva tasca laboral perquè es pogués centrar a ampliar el fons de la col·lecció.

Josep Maria Gavín té la totalitat del

L'arxiu compta amb més de 50.000 estampes de Sant Josep.

seu arxiu en una part de casa seva destinada expressament a la col·lecció, repartit per múltiples arxivadors i carpetes. Aquí hi ha més de 2 milions d'objectes, que són fruit en bona part de donacions desinteressades de particulars. No ha fet servir mai ordinador i tot i això trobar-hi qualsevol cosa és qüestió de segons perquè tot està inventariat i classificat adequadament. El sistema de classificació que utilitza és una invenció seva de quan només tenia 6 anys i mig, i que llavors va aplicar a la seva primera col·lecció, la d'estampes de sant Josep. Aquesta classificació identifica més de 1.500 mane-

res de representar el sant a les estampes, depenent de si està dret o assegut, de si apareix de cos sencer o només de mig cos, de si porta el Nen en braços o no, si el té a la dreta o a l'esquerra, etc. Aquest criteri no només s'ha demostrat vàlid durant els 70 anys de la història de l'arxiu i per altres peces, sinó que ha estat adoptat per arxius de grans institucions d'arreu del món.

La col·lecció inicial d'estampes del seu patró és una de les més estimades per Josep M. Gavín. Actualment en té més de 50.000! M'ensenya les més espectaculars, unes de la dècada de 1870, fina-

ment treballades com si es tractés d'obres d'orfebreria i pintades amb colors vius. Quan en treu una del classificador es desplega suaument a la manera d'un acordió fins que arriba a aguantar-se dreta. Així oberta l'estampeta recorda més aviat les formes estilitzades d'una catedral gòtica. Només aquesta part de la col·lecció d'estampes de sant Josep és un autèntic tresor, digne del millor dels museus. Però no és pas la col·lecció més nombrosa, ja que la de marededéus, amb més de 300.000, la supera de llarg. Ja fa temps que Gavín es dedica a apuntar totes les advocacions marianes existents en fitxes individuals, a l'espera que li arribi una fotografia o una postal de la marededéu en qüestió per arxivar-la definitivament. Una cosa semblant passa amb els sants. En té recollits uns 14.000, cadascun amb almenys una es-

tampa, però n'hi ha que en tenen desenes. «Segons em diuen és la segona més important després del Vaticà», explica l'imparable col·leccionista.

Precisament el Vaticà ha mostrat més d'una vegada admiració tant pel fons religiós de l'Arxiu Gavín com pel seu sistema classificatori. Per la seva banda la Unesco en el seu moment el va reconèixer com l'arxiu personal més important d'Europa, i avui probablement del món, perquè no es té constància que n'hi hagi cap de semblant. Una altra institució que ha mostrat interès per l'arxiu és la Biblioteca Central de Washington, la més gran del món. «En una ocasió que la vaig visitar» recorda Josep Maria Gavín, «em van dir que jo devia ser un home molt conegut al meu país. I els vaig respondre: "Doncs no em coneix ningú."»

Cultura en majúscules

L'afirmació de Gavín expressa força bé la sensació que es té quan s'ha vist l'arxiu, se n'ha copsat la importància i en canvi es comprova amargament que la repercussió social és inferior a la que li escau. Malgrat els reconeixements destacats que ja hem citat, per desgràcia aquesta obra cultural de primer ordre ni

Les dades de l'Arxiu Gavín

- ✓308.000 marededéus classificades
- ✓51.000 estampes de sant Josep
- ✓14.000 sants diferents (la segona col·lecció després del Vaticà)
- ✓41.000 goigs
- ✓400.000 nadales
- ✓700.000 postals d'arreu del món
- ✓48.000 personatges cèlebres catalans
- ✓Postals dels 946 municipis de Catalunya, inclosos els agregats
- ✓26.444 edificis religiosos de Catalunya, inventariats en 30 volums
- ✓En total 2 milions 400 mil peces

Algunes peces són veritables obres de filigrana.

és gaire coneguda socialment ni ha rebut en l'àmbit de la cultura del nostre país l'espai que es mereix. Aquesta manca encara és més greu si tenim en compte que no ha rebut mai subvencions generoses i s'ha hagut de finançar gairebé en la seva totalitat de la butxaca del propietari. L'esperit constant de Josep Maria Gavín durant 70 anys, però, sempre ha pogut més que els entrebancs o el desinterès de l'entorn, i avui sembla que no hi ha res que pugui aturar el desenvolupament de l'arxiu. N'és una mostra el bon nombre d'objectes que hi continuen arribant, actualment al voltant del centenar cada dia.

Cometrim un error, però, si creguéssim que aquesta abundant col·lecció no té una transcendència més enllà de l'interès personal de l'artífex. Tot al contrari, a causa de l'abundant material iconogràfic de marededéus i sants, i pel fons de fotografies i postals de pobles i personalitats de Catalunya, l'Arxiu Gavín és

una font d'informació inestimable per tots aquells que estiguin interessats en camps de la cultura com ara el folklore, la geografia, la representació artística de sants, la fotografia, etc. L'arxiu respon perfectament a aquesta finalitat d'utilitat pública i tot i que no se'n poden treure documents sí que s'hi poden fer consultes trucant-hi prèviament.

El valor de l'Arxiu Gavín, més enllà del propi material classificat, rau en el fet que és el fruit del treball d'una persona i els seus col·laboradors, no d'una institució, amb els mitjans de tota mena que això significaria. Ens trobem per tant davant d'una obra cultural extraordinària, impulsada per un esperit tenaç i avesat a l'esforç constant. Estem parlant, en definitiva, de cultura en majúscules, d'aquella cultura que sap tirar endavant i fins i tot sobresortir amb subvencions o sense. Malauradament estem massa acostumats que a través dels mitjans de comunicació de masses ens facin arribar una «Cultura» de consum, sense valor i amb finalitat purament econòmica. Enmig d'aquesta marea de cultura falsa i buida, però àmpliament difosa, l'Arxiu Gavín és una llum d'autenticitat poc habitual. (E.B.)

Arxiu Gavín

Avda. Mas Fuster, 57
08190 - Valldoreix
Tel. 936 742 570

L'inventari d'esglésies

L'any 1947 el jove Josep Maria Gavín aconsegueix la seva primera màquina fotogràfica i les primeres fotografies que fa són de la catedral de Barcelona, diverses esglésies del barri gòtic i el monestir de Pedralbes. Llavors, però, encara no tenia la intenció de fer cap mena de catalogació sistemàtica d'edificis religiosos. Va ser temps després que va començar a elaborar un inventari gràfic d'esglésies, però només de les que tenien campanar. Als anys seixanta es fa soci de la Unió Excursionista de Catalunya, on coneix estudiosos com ara Joan Tous i Casals que el van ajudar per iniciar l'inventari de totes i cadascuna de les esglésies —ara ja amb campanar o sense— del Principat, incloent-hi les de la Catalunya Nord, Andorra i la Franja de Ponent.

A partir de llavors —i sense deixar mai, recordem-ho, la feina de l'arxiu— es va dedicar a recórrer tot el país a la recerca de qualsevol edifici religiós, per fotografiar-lo tant per dins com per fora i donar-ne la situació exacta en graus, minuts i segons. En el transcurs d'aquesta

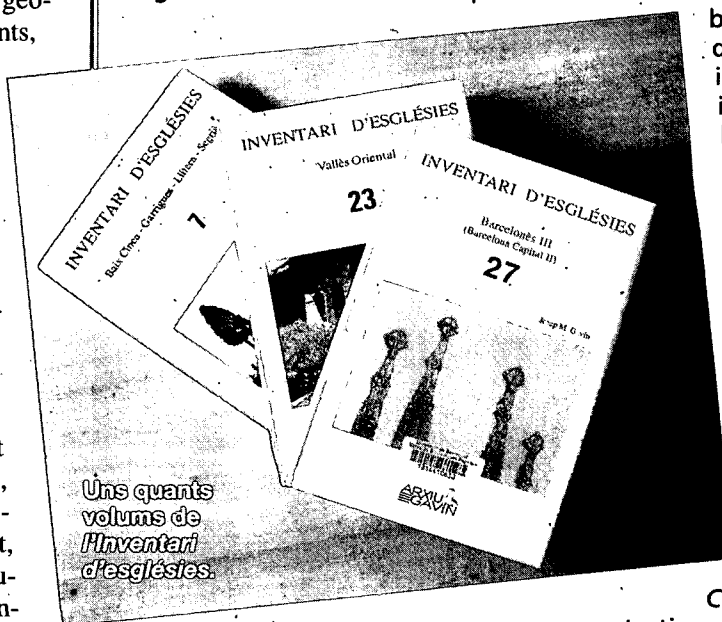
enterrades, de les quals només se'n tenien indicis per documents antics o per la tradició oral i que fins llavors mai ningú no havia trobat. Això el converteix en la persona del món que ha descobert més esglésies, cosa que el va fer entrar al llibre del rècord Guinness l'any 1984. L'inventari d'esglésies consta de 30 volums, cadascun dels quals conté les esglésies d'una o més comarques catalanes. L'obra, no cal dir-ho, és única al món, ja que no hi ha antecedents d'inventaris de tot el patrimoni arquitectònic religiós d'un país sencer. L'obra, ja publicada en la seva totalitat, ha tingut un èxit prou considerable, per la qual cosa alguns dels volums ja són difícils de trobar.

Si Josep Maria Gavín és un admirador de les esglésies i els edificis religiosos en general, podem dir que és un enamorat de l'art romànic. El seu interès per aquest estil de l'edat mitjana juntament amb els coneixements adquirits sobre les esglésies del país arran de l'*Inventari* han fet que l'hagin sol·licitat per col·laborar en diversos obres d'envergadura, com ara *Catalunya Romànica*. Tam-

bé és important saber que en les seves anades i vingudes pel territori inventariant edificis religiosos ha arribat a descobrir 62 esglésies que li van valdre el rècord Guinness. Els descobriments en aquest terreny, a més, sembla que no s'aturen perquè l'any passat un dels col·laboradors de Gavín, Josep Sansalvador, va trobar dos temples romànics en ruïnes al Pallars Jussà i que s'havien donat per desapareguts.

Cal destacar que

Catalunya Cristiana va ser testimoni en els seus inicis, ara fa justament 25 anys, del treball de camp de Josep Maria Gavín. Aquest setmanari va tenir l'honor de comptar amb la seva col·laboració durant 99 números consecutius, la qual cosa li va permetre il·lustrar els nostres lectors sobre capelles, ermites i edificis religiosos diversos de la nostra geografia.

Uns quants volums de l'inventari d'esglésies.

tasca, ara ja acabada, va visitar tots els pobles del Principat, inclosos els 214 d'abandonats, va gastar onze cotxes, i va inventariar més de 26.000 esglésies, fossin catedrals o ermites solitàries, grans monestirs medievals o antigues parròquies enrunades. En l'inventari s'inclouen 62 esglésies que Gavín va descobrir

25^è Aniversari
1979-2004

10^è Aniversari
ràdio estel
1994-2004

Entrada lliure

Catalunya Cristiana i Ràdio Estel us conviden al recital a càrrec de
la soprano Sandra Pastrana acompanyada al piano per Ricardo Estrada

Dilluns, 4 d'octubre de 2004

a les 20.00 hores a la Parròquia de Sant Ramon de Penyaforat
Rambla de Catalunya, 115 — Barcelona

Amb la col·laboració de:

L'ENTREVISTA

Fa exactament 70 anys que es dedica a l'arxiu

Josep Maria Gavín és una persona veritablement única i que sense tenir estudis posseeix un saber que abarca camps ben variats de la cultura. Va ser president dels Amics de l'Art Romànic de Barcelona, vicepresident de l'Ateneu Santcugatenc, i actualment president de l'Associació Catalana de Col·leccionistes. A part és autor de 37 llibres i ha col·laborat en 618 més. També imparteix nombroses conferències, que temps enrere havien arribat a ser un centenar l'any. El gruix de la seva activitat, però, se l'endú l'arxiu que porta el seu nom

i que li va merèixer l'any 1984 la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya. Per a la seva enorme i variada col·lecció fa servir un sistema de classificació propi que va inventar quan encara no tenia set anys! L'aportació de Josep Maria Gavín a la cultura, i més en concret a la cultura religiosa, és enorme i inigualable, i malgrat que ha rebut reconeixements, la seva tasca és injustament molt menys coneguda del que es mereix. Sortosament, però, això no desanima l'esperit obstinat i actiu de Josep Maria Gavín, plenament conscient del valor de tot el seu treball.

«Em considero el drapaire de la cultura!»

—Quan va començar a col·leccionar?

—Tota la meua família era molt catòlica i en aquest ambient les estampetes de sants eren molt comunes. I amb tan sols quatre anys, vaig començar a col·leccionar estampes, inicialment només del meu patró, sant Josep. Les primeres que vaig aconseguir me les donaven els frares del santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda de Barcelona, al carrer de Sant Pere Més Baix, ben a la vora de casa nostra. Anys més tard un d'aquests frares m'explicava que ja llavors per a mi col·leccionar-les era una dèria, perquè cada dia sens falta li anava a demanar estampetes... i la cara d'empipat que jo posava si no n'hi havia cap de nova!

De debò que aquell primer arxiu Gavín era un tresor per a mi. Per això, l'estiu del 1936, quan grups de milicians ens saquejaven la casa i ens ho llençaven tot per la finestra per haver salvat i amagat els frares de l'Ajuda, jo vaig defensar la col·lecció literalment a mossegades, i la vaig salvar.

—I la col·lecció devia créixer ràpidament...

—Ja ho crec. Així que la col·lecció va anar agafant cos vaig haver de fer un criteri de classificació de les estampetes, i amb només sis anys i mig d'edat en vaig idear un de propi amb el qual vaig establir 1.553 models d'estampes de sant Josep. Aquest és el sistema que encara faig servir avui i que fins i tot ha estat adaptat per arxius molt importants d'arreu del món. Et permet de localitzar les estampetes arxivades en menys d'un minut. Dels 48 temes diferents que toco tot es troba així de ràpid, i sense ordinador.

—Què li aportà aquesta dedicació?

—Primer de tot... moltes despeses, és clar, perquè no tinc ajudes econòmiques. Rebo, això sí, una ajuda anual de l'Ajuntament de Valldoreix. Però la resta surt íntegrament de la meua butxaca.

A part d'això, i seriosament, m'aporta una gran satisfacció moral, perquè crec que estic fent una obra cultural important i de gran utilitat. A més m'omple de molt saber, i gaudeixo aprenent cada dia coses noves. Com que no tinc cap estudi, la feina diària de l'arxiu és com estar dins d'una universitat que t'està ensenyant constantment. Finalment també és

Josep Maria Gavín.

Feu donacions a l'Arxiu Gavín!

Gran part del fons de l'Arxiu Gavín té l'origen en donacions desinteressades de particulars. Per tal que aquesta col·lecció incomparable pugui continuar creixent és vital que les donacions no s'aturin. Per aquesta raó Josep Maria Gavín fa una crida perquè tots aquells que tinguin a casa goigs, postals de Nadal, esqueles, estampes, recordatoris de Comunió i no sàpiguen què fer-ne, enlloc de llençar-ho o malvendre-s'ho, ho donin a l'Arxiu. Aquí els objectes donats seran convenientment classificats i conservats i passaran a formar part de l'arxiu particular més important del món. Per fer les donacions cal trucar al **936 742 570** i els col·laboradors de Josep Maria Gavín vindran expressament on siguin per recollir-les.

una satisfacció que molta gent i diverses institucions m'hagin reconegut la tasca que estic fent.

—Gairebé tot el fons està relacio-

nat directament amb la religió.

—De fet, aproximadament un 65% del fons té a veure directament amb l'àmbit religiós. M'atreveixo a dir que és el tema que he tocat millor i més a fons, i és la part de l'arxiu a la qual he dedicat la major part del meu temps. Després, però, hi ha fons de costumisme, folklore, geografia, història, personatges cèlebres catalans —amb un apartat de religiosos, és clar— arquitectura civil i segur que encara me'n deixo.

—Com ha vist l'Església catalana la seva tasca?

—Crec que força bé, i han entès la meua feina. Així, quan durant anys vaig trepitjar tot el territori per inventariar totes les esglésies de Catalunya i vaig demanar els permisos a cada diòcesi, sempre em van ajudar. Fins i tot vaig rebre el reconeixement explícit de l'arquebisbat de Barcelona l'any 1998.

—Quin és el ritme d'entrada de donacions?

—Des de fa sis anys cada dia ens arriben coses, sens falta. I ens arriba de tot, com ara medalles, clauers i monedes. Aquests en concret són objectes que no col·lecciono expressament, però la gent me n'ha donat tants que actualment dec tenir, per exemple, només en medalles, unes 90.000 peces! Ara bé, la majoria

d'entrades corresponen a marededeús. Per controlar què és el que ens arriba, des del juny del 2002 apunto tot el que entra cada mes, que resulta ser de mitjana més de 4.000 objectes, i al cap de l'any uns 50.000!

—No deu donar l'abast!

—Primer de tot no dormo més de 5 hores diàries, la qual cosa em permet dedicar-me a l'arxiu al màxim i des de fa dècades. També compto, és clar, amb l'ajut dels voluntaris. Actualment hi col·laboren unes 37 persones, algunes de les quals fa més de vint anys que vénen, i una finis i tot ja en fa 40! Afortunadament sempre hi ha gent nova, i si comptéssim tots els que han passat per aquí la llista seria força llarga.

«Cada mes rebem 4.000 objectes, i al cap de l'any 50.000!»

—A més de l'arxiu ha tingut altres aficions destacades.

—Així és, especialment l'art romànic, els viatges i l'excursionisme. En aquest darrer àmbit l'any 1965, any sant, vaig fer amb dos amics el camí de Santiago des de Barcelona en 27 dies, amb una mitjana de 49,600 km diaris. En aquella època la gent no tenia per costum anar a Santiago a peu, i vam passar per pobles que no havien vist passar mai ningú que hi anés. Era tan estrany que fins i tot vam sortir als diaris. A part d'això he fet uns quants viatges a l'estranger (bona part d'Europa, els Estats Units, Austràlia, Nova Zelanda, Birmània...), on aprofito per fer tantes fotografies com puc, una altra de les meves dèries. Ara bé, l'arxiu és el que em porta més feina, i la faig molt a gust. M'agrada tant col·leccionar que puc dir que sóc el drapaire de la cultura de Catalunya!

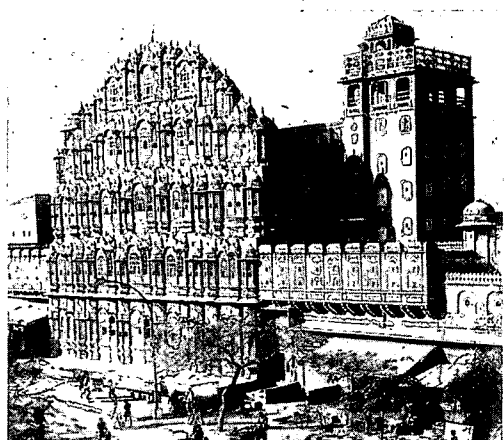
Reportatge:
Eduard Brufau

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Del 6 al 21 d'octubre del 2004

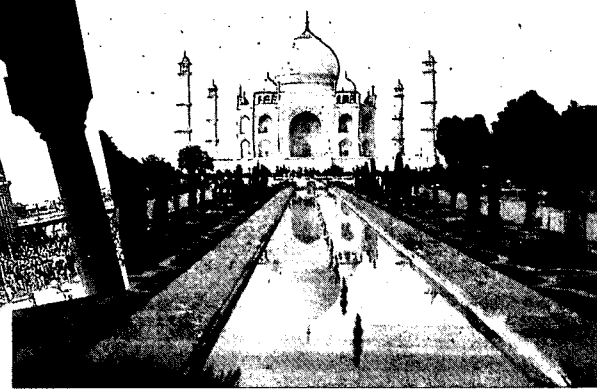
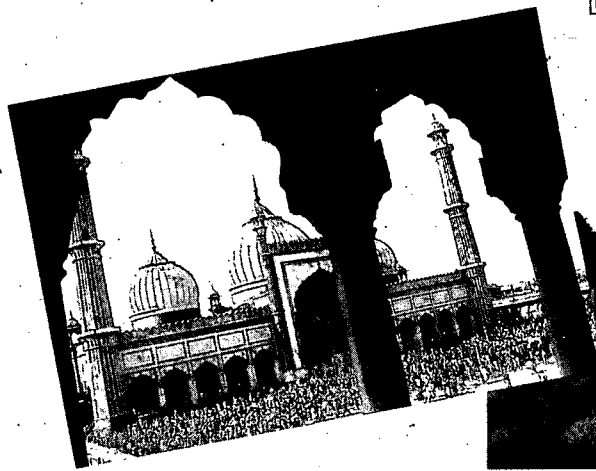
VIATGE A L'ÍNDIA

*Tot un mosaic de pobles,
llengües, cultures, creences...*

VISITAREM:

- DELHI
- BENARÉS
- SARMATH
- AGRA
- JAIPUR
- UDAIPUR
- AURANGABAD
- CALCUTA

AMB EXCURSIONS A:

- Fatehpur Sikri, la ciutat abandonada
- Ambar, la ciutat monumental
- Ranakpur, extraordinari conjunt de temples jainistes (segle XV)
- Coves d'Ajanta, important conjunt dedicat a Buda (segles II aC i VII dC)
- Coves d'Ellora, conjunt de temples budistes, hinduistes i jainistes, nomenats joia de l'Índia, (segles VI-XI dC)
- Agra: visita de l'Ashram (centre d'acollida) Mare Teresa de Calcuta
- Calcuta: visita del convent Mare Teresa de Calcuta i participació en l'Eucaristia que se celebrarà amb motiu del 1r aniversari de la seva beatificació. Visita dels centres d'acollida

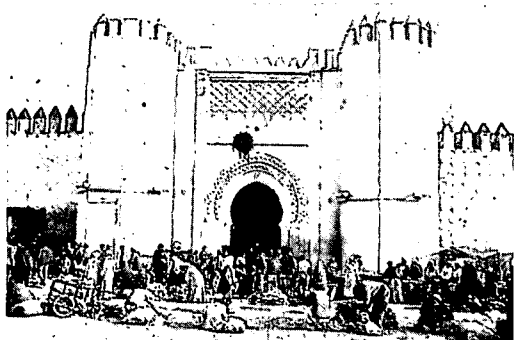
DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 5 al 12 de desembre del 2004

VIATGE AL MARROC

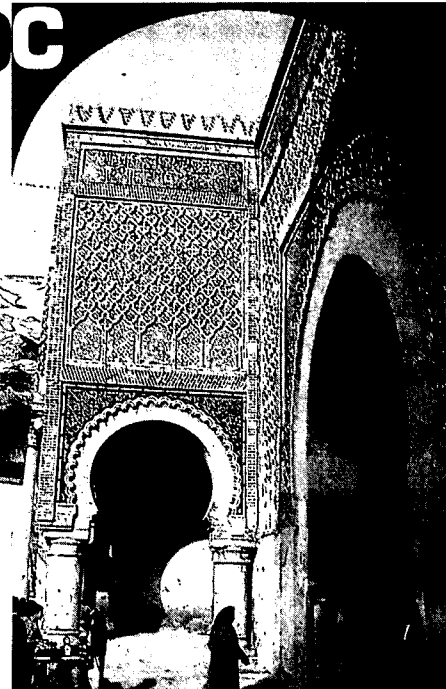
VISITAREM:

- MARRÀQUEIX
- OUARZAZATE
- TINEHRIR
- ARFOUD
- IFRANE
- FEZ

RUTA DE LES CASBAHS:

- ✓ La vall de les roses
- ✓ Les gorges del Todra
- ✓ Dunes de Merzouga
- ✓ La vall de Ziz
- ✓ Mont Atlas, el bosc dels cedres gegants

- Excursions amb 4 x 4 i passejades en camell
- Allotjament en hotels de 4/5* i haimas (tendes berbers)
- Una nit al desert, una experiència inoblidable. Us agradarà

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Vaticà

església en el món

La Santa Seu s'uneix a la iniciativa de Lula contra la fam i la pobresa

■ Té l'aval del Papà i del cardenal Angelo Sodano

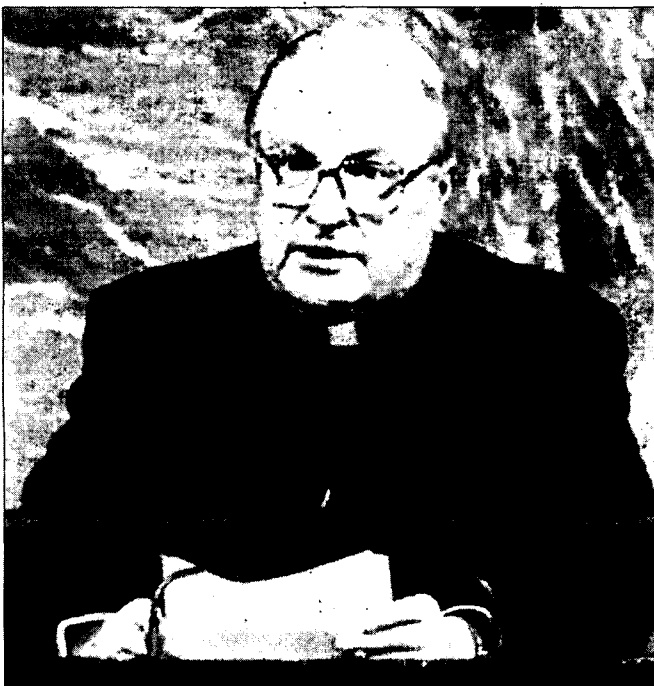
CIUTAT DEL VATICÀ.— El cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat, ha fet una visita a les Nacions Unides per participar a la iniciativa contra la fam i la pobresa promoguda pel president del Brasil, Lula da Silva, i per diferents entitats de l'ONU. Segons ha fet saber Sodano, aquesta iniciativa té l'adhesió personal de Joan Pau II.

Sodano va començar el seu discurs a l'ONU amb la premissa que «tots som conscients de la gravetat del problema de la fam al món», i va fer saber que «la Santa Seu està particularment preocupada i vol assegurar aquí —a les Nacions Unides— tot l'esforç de l'Església catòlica per eradicar del món aquest flagel». Per a Sodano, està clar que la fam és un tema que ha d'interpel·lar cada cristià i cristiana: «Tot cristià ha de fer pròpia l'actitud del Crist davant els seus paisans sense aliments.» El discurs de Sodano a les Nacions Unides ha volgut remarcar que la Santa Seu «ha donat suport sempre a les nombroses iniciatives personals i col·lectives per solucionar aquest drama» i ha evidenciat «la vasta acció humanitària de les institucions catòliques al món per vèncer la pobresa». La Santa Seu s'ha adherit a les iniciatives de la FAO, l'IFAD i el WFP (tots ells organismes dedicats a combatre la fam i la inseguretat alimentària).

Sodano va citar el recordat Mons. Helder Câmara, que va morir fa cinc anys al Brasil, segons el qual no és el mateix pobresa o misèria: «El pobre amb prou feines té allò indispensable per viure i prou, però el miser no té ni l'indispensable.» Els principis inspiradors de la posició de la Santa Seu en aquest àmbit són «el respecte per la dignitat de la persona humana, la posada en pràctica de la solidaritat, la realització del destí universal dels béns de la terra i la promoció de la pau», va recordar. Tot i l'aliança mundial contra la fam al món, Sodano reconeix que «es va anar descobrint que mancaven fons suficients». No obstant això, remarca que «és digne de lloar l'esforç davant emergències», tot i que el problema és molt més vast: la lluita contra la fam i la set va més enllà de les meres emergències.

Solucions? El cardenal Sodano suggereix la inversió en capital humà de les poblacions locals (camps per educació i salut); sol·licitar la transferència de les tecnologies apropiades i garantir equitat en el comerç internacional, sense oblidar un programa general per eradicar la pobresa. Sodano va acabar demanant que els països donin el 0,7% del PIB per a aquesta lluita.

Miriam Diez i Bosch

Sodano va intervenir a les Nacions Unides.

L'episcopat celebra la iniciativa espanyola

El secretari i portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola, Juan Antonio Martínez Camino, ha valorat positivament la decisió d'Espanya d'adoptar a l'interior de l'ONU mesures per eradicar la fam en el món, tot i que això suposi «estrènyer el cinturó». Segons Martínez Camino, és «excel·lent» la decisió del Govern espanyol de contribuir a posar fi al problema de la fam amb l'aprovació de diferents iniciatives dins dels plans de l'Aliança contra la Fam per al 2015 al si de les Nacions Unides. En declaracions prèvies a l'inici de la reunió de la Comissió Permanent de l'episcopat espanyol, el seu secretari i portaveu va dir que l'acord assolit a la Cimera de la Fam a l'ONU se suma al treball que, a més del que fan altres comunitats religioses, du a terme «des de sempre» l'Església catòlica per acabar amb «aquest drama». (C.C.)

El Pontífex vol que es parli més de Déu a les Antípodes

CASTELGANDOLFO.— La visita ad limina dels bisbes de la Conferència Episcopal del Pacífic ha servit per recordar al Papa la «vibrant» situació de l'Església a Oceania. El Papa va felicitar-se del fet que a aquesta zona del món hi hagi una pastoral vibrant, tal com els mateixos bisbes implicats han escrit en l'informe quinquenal que lliuren a Roma. Amb tot, no s'han d'escatimar esforços per fer «que el Senyor sigui més conegut i estimat», va suggerir el Papa, que es va mostrar molt satisfet de saber que a Oceania hi ha «celebracions litúrgiques alegres, la participació entusiasta dels joves a la missió de l'Església i una creixent vocacional». El que el preocupa, però, és «la invasió del laïcisme, especialment en la forma del consumisme». (M.D.B.)

Joan Pau II torna a referir-se al mal del món durant l'«Àngelus»

CASTELGANDOLFO.— El Papa no amaga la seva preocupació «pel mal i pel perturbador avenç del terrorisme», i aprofita no només els discursos d'entre setmana per parlar-ne sinó cada pregària de l'Àngelus, els diumenges, per repetir-ho. «Davant del mal que es manifesta de diferents maneres al món, l'ésser humà, afligit i desconcertat, es pregunta: per què?», va inteprel·lar-se el Papa, mentre feia constar que «la successió d'atemptats atroços contra la vida humana torba i inquieta les consciències». La resposta que ofereix Déu no és una justificació sinó «el sacrifici del seu propi fill a la Creu», va insistir: «En la mort de Jesucrist es troba l'aparent triomf del mal i la victòria definitiva del bé.» El Pontífex va definir la creu del Crist com «una icona d'esperança per als creients». Tot i la seva delicada salut, Joan Pau II presidirà totes les celebracions més importants fins a finals d'any. (M.D.B.)

Tres segles d'«amor diví»

CIUTAT DEL VATICÀ.— La promoció de la dona ha estat el carisma de la congregació de l'Amor Diví des que fa tres-cents anys va ser fundada a Itàlia. Avui, el Papa demana a aquestes religioses que segueixin essent «testimonis de la misericòrdia de Déu» i les exhorta a «cultivar l'esperit d'acollida» i a «difondre el bon perfum de la caritat». A més, les anima a seguir en «activitats d'animació litúrgica, de catequesi de formació en els oratoris de joves i d'assistència a les cases-família per a dones soles amb fills». La carta té data de l'11 de setembre i està dirigida a la mare Matilde Fravolini, superiora general de les Religioses de l'Amor Diví. El tercer centenari de les religioses tindrà lloc el 13 de setembre del 2005. Va ser aquest mateix dia, però del 1705, quan el cardenal Marco Antonio Bargarigo, bisbe de Montefiascone i Corneto, va fundar aquesta congregació femenina. El Papa recorda la vida del cardenal i la seva tasca en la «promoció social de la dona». Seguint el seu exemple, afegeix, «el vostre institut està cridat avui a ajudar les dones amb dificultat per descobrir la seva dignitat segons el projecte de Déu». (M.D.B.)

La violència és contrària a la religió, segons el Papa

CIUTAT DEL VATICÀ.— La nova ambaixadora d'Egipte a la Santa Seu, Nevine Simaika Halim Abdalla, ha inaugurat la seva estada a Roma amb la visita de rigor al Papa, que ha lloat la cultura i la tradició democràtica egípcia. El Papa va iniciar el seu discurs amb una referència a l'Iraq, Terra Santa i a altres conflictes: «Crido novament als responsables de la comunitat internacional per tal que afavoreixin el retorn a la raó i a la negociació.» Després d'aquesta premissa, va referir-se ja a la realitat egípcia. «Egipte ocupa un lloc particular en les

relacions entre les nacions», reconeix, degut a «la seva cultura, la seva tradició política i la seva estratègica posició geogràfica».

El Papa va dir a la diplomàtica que l'Estat ha de garantir la igualtat de tot hom davant la llei. De fet, l'ambaixadora, ja abans, va centrar el seu discurs davant de Joan Pau II en la importància de la dona a la societat egípcia i en la necessària igualtat. Pel que fa a les religions, el Pontífex va dir que aquestes «difonen un ensenyament que honra la vida com un do sagrat de Déu» i, per tant,

«estan cridades a denunciar tot recurs a la violència com a contrari a la seva finalitat, que és reconciliar els éssers humans entre ells i amb Déu». El Papa, bon amic del claustre de professors de la universitat egípcia de l'Al-Azhar, va lloar aquesta institució acadèmica dient que juga un paper essencial en el món musulmà i és una oportunitat per intensificar el diàleg interreligiós. Abans d'acomiar-se de la nova ambaixadora, Joan Pau II va voler saludar els pastors i fidels de diferents ritus que componen la comunitat catòlica d'Egipte. (M.D.B.)

CARLOS ALFONSO AZPIROZ COSTA, MESTRE GENERAL DELS DOMINICS

«L'estadística no lliga amb els misteris de Déu»

Des que va ser escollit mestre general dels dominics fa tres anys, l'argentí Carlos A. Azpiroz es passa gran part de l'any visitant les diferents províncies dominiques arreu del món. En aquest temps ha recorregut més de cinquanta països. De l'11 al 22 de

setembre ha visitat les comunitats situades a la província dominicana d'Aragó (Aragó, Catalunya, País Valencià i Illes Balears). Tot i l'espessa agenda que tenia vam aconseguir fer-nos un lloc per xerrar una estona amb ell.

—Com viu ara la itinerància dominicana?

—Ho visc d'una manera més personal perquè dues tercers parts de l'any les passo viatjant. La itinerància dominicana no és només viatjar; és el pensament, els recessos, el coneixement de Déu, les actituds, les disposicions de la vida... la itinerància és una actitud, una manera de ser. En el meu cas, en aquest ministeri que els germans em van confiar fa tres anys, es viu la itinerància fins i tot físicament. I des d'allò físic es viu mentalment, afectivament... vas eixamplant el cos i la ment... això és tota una itinerància.

—Dels llocs que ha visitat, l'Iraq ocuparà un lloc especial, oi?

—Tot el que passa a l'Iraq ho visc molt de prop. Quan vaig visitar l'Iraq, l'octubre del 2002, ja existia latent la decisió de la invasió per part de la coalició. Era qüestió de temps i de tàctica. Els germans i germanes de l'Iraq, el patriarca Bidawid, el nunci i les comunitats cristianes que vaig visitar, em van comentar el que passaria si s'envaïa el país. El 90% de les coses que em van dir, i pitjors, han passat. Era previsible tot el que està passant. Va ser un dels viatges que he fet que més m'han impressionat, sobretot a l'hora d'anar-me'n, perquè tenia la certesa que el caos esclataria. I així va ser. Els frares i les germanes van prendre la decisió de quedar-se i estan fent una feina admirable.

—Quins temes són els que més el preocupen?

—Em preocupen molt dos temes: el diàleg interreligiós, i la justícia i la pau. Quan em van escollir el juliol del 2001, el Capítol va insistir molt en el diàleg interreligiós. El diàleg és el que porta a conèixer l'altra persona, a comprendre les causes del que succeeix. No s'ha de tenir por, encara que costi i sigui arriscat. És preferible el diàleg intel·lectual i afectiu al diàleg de les armes. La presència mateixa de Crist és el diàleg. Déu ha volgut dialogar amb els homes en Crist. És el Verb fet carn.

L'Església, amb el Papa que ens ha regalat, és clara en el tema de la guerra. Joan Pau II és un home que en la més absoluta solitud hi ha donat una paraula clara, sobre la justícia i la pau en l'home. El Papa sempre ha parlat del fenomen injust de la guerra. Avui el conflicte excedeix l'àmbit local: 11-S, l'Iraq, Ossètia... hi ha tota una generació que està sent educada en la violència i en la venjança.

Nosaltres només podem oferir la pau, que sigui la darrera paraula d'aquest odi. Per a nosaltres, els cristians, Crist és la pau.

—Perquè se senti aquesta paraula, cal canviar la manera de predicar?

—La predicació no és un negoci, no és proselitisme, no és convèncer perquè em votin o per tenir més popularitat. La predicació és un testimoni. Abans que res, la predicació d'avui necessita escoltar més el que l'home i la dona d'avui necessiten, dels seus goigs i esperances, de les seves preocupacions... No se'ls ha de parlar des de sota, perquè de vegades ens quedem en el que és bàsic per tal de captar-los; si es predica des de l'esquerra es corre el perill d'excloure qualsevol altra cosa, i el mateix si es predica des de la dreta; de vegades es predica al centre, al melic, i l'home es mira ell mateix, es cau en l'autosatisfacció. Si prediquem des de dalt de vegades ho fem de manera molt elevada.

—I com s'ha de fer doncs?

—La predicació ha d'abastar tota la persona: la ment, el cor, la vida, els sentiments... però apel·lant a allò més alt. S'han de llegir els signes dels temps. S'ha de veure qui és el creient, què creu, quins dubtes té, els problemes... provar d'entendre'l. Si alguna cosa meravellosa de Jesús és la manera com comprenia la gent, fins i tot la que estava més lluny. Per això és tan important escoltar i parlar un llenguatge que la gent entengui. Però la gent no és

tonta. Cal fer servir paraules madures, però que tothom entengui. La gent busca testimoni i coherència. El testimoni arrossega més que les paraules. Entre el que Jesús pensava, deia i vivia hi havia una transparència i això ho veien. És veritat que tenim febleses, però això no espanta la gent. El que no suporta és que s'amaguin aquestes febleses o s'utilitzin com a bandera. D'això sí que s'escandalitza.

—Pensem encara en criteris de productivitat i efectivitat?

—Crec que sí, que s'hi pensa massa. Jo no sóc amic de les estadístiques. Una de les preguntes amb què més em bombardegen els periodistes a cada visita meua és: quan

Carlos A. Azpiroz.

tes vocacions tenen, la mitjana d'edat... això només són aparences i Déu no mira les aparences. Cal fiar-se més de Déu. L'estadística no lliga amb els misteris de Déu. Al sacerdot que veu la seva església buida li diria, fraternalment, que no es desanimi, que cerqui les ovelles perdudes. Jesús només va començar amb dotze i un el va trair, un altre el va negar... hem de confiar més en l'Esperit Sant. Vivim moments molt complexos socialment i culturalment. No podem estar somiant el que va passar. Sembla mentida que els cristians busquem una resurrecció que té a veure amb la resurrecció de Llätzer, de la filla de Jaire o del fill de la viuda de Naïm. Cerquem aquesta resurrecció, que és viure la vida que vivim, enlloc de cercar la resurrecció de Crist, que és una cosa absolutament nova.

—No l'amoïna la crisi de vocacions?

—M'amoïna que s'ha de revisar la manera de predicar, la pastoral... però sabem que rere cada persona hi ha el misteri de Déu i la seva llibertat. Hem d'intentar trobar els joves al seu món, parlar el seu llenguatge, despertar aquesta sed que tenen i que de vegades ells neguen. «Complicar-se» la vida per l'Evangeli és donar la vida pels altres.

—És això el que viu vostè a la vida consagrada?

—Jo volia seguir Crist com Ell va viure: cast, pobre, obedient, itinerant, predicador... Ser dominic o dominica és ser algú que estima la veritat com s'estima una persona. Això és fàcil. Jesús és la veritat. Quan s'estima algú, i això ho sap un enamorat, es veu aquesta persona a tot arreu, tot parla d'aquesta persona. Això es veu clar al Càntic dels Càntics. És difícil ser dominic si no t'has enamorat mai. Quan es descobreix que el cor i la ment busquen la veritat, un es comença a enamorar i la busca. Això és un dominic.

—Què més ha descobert sent dominic?

—Jo pensava que coneixia el món abans de ser dominic. L'Argentina dels anys setanta era cruel i jo no ho veia o no ho volia veure. La gent creu que el convent és una via d'escapament, fora de la realitat. Jo he descobert més la vida del meu país sent frare i missioner, descobrint els estralls de la pobresa, de la corrupció, la manca d'educació, de medicaments, de menjar...

—Mirant enrere aquests últims tres anys, què hi veu?

—Hi veig rostres, molts rostres. Hi ha una cançó de la meua terra, molt bonica, d'Atahualpa Yupanqui, que diu: «Yo tengo tantos hermanos que no los puedo contar, y una hermana muy hermosa que se llama Libertad.» Això és el que sento. He conegut tants germans i germanes de regions tant diferents, que és d'admirar la llibertat amb què ells

prediquen, pateixen i es juguen la vida. Aquests testimonis m'ajuden perquè veig la llibertat de l'Evangeli.

—Entreveu com serà el futur?

—El veig amb esperança. Hi ha un punt alfa i un punt omega. Déu ens va atraïent cap a Ell, com l'estimat a l'estimada. És una atracció amorosa i que sempre, fins i tot en la cruesa més terrible, ens va cridant. Hi ha una llavor obrint-se sota terra, a l'ombra. Confio que les generacions de joves seran millors, reaccionaran contra tota aquesta violència. Hi ha una cultura d'adolescents que està despertant i reaccionant, també en l'àmbit de la fe, encara que no aparegui als diaris.

—Quin missatge deixa a les terres catalanes?

—Catalunya ha donat tants missioners de l'orde, màrtirs a la Xina, a Orient... tants missioners que ha donat Catalunya arreu del món... cap comunitat autònoma, ni país, ni nació arriben a ser una veritable nació si no quan exporten el seu humanisme i beuen l'humanisme d'altres països. Només així descobreixen que en necessitem un dels altres i que som universals. Adéu.

Rosa Maria Jané Chueca

Espanya

P. Enrique Silvestre, una vida lliurada a les missions

■ Fa 34 anys que treballa a Hondures en projectes d'educació

BARCELONA.— El P. Enrique és dinàmic, alegre i amb unes ganes enormes de treballar pels altres. Aquest missioner valencià ha passat per la nostra redacció per explicar-nos els projectes que desenvolupa a Hondures. Fa 34 anys que és en aquest país centreamericà. En alguns aspectes considera que s'han

aconseguit certs avenços, però reconeix que hi ha coses que continuen igual. El P. Enrique compta amb l'ajut de moltes persones per tirar endavant la seva missió. Un valuós suport prové de l'Associació Internacional de Voluntariat, en l'acció de la responsabilització educativa.

El primer destí del P. Enrique va ser una zona minera, El Mochito, on va trobar una realitat molt crua: prostitució, alcohol, baralles, morts... «va ser un contrast fortíssim, però jo hi anava amb un esperit molt engrescat i il·lusionat». Actualment aquest missioner treballa a la regió de Santa Bàrbara, una realitat camperola: «Visc a les muntanyes. Atenc 76 pobles i llogarrets, només sis d'ells tenen electricitat. N'hi ha que no tenen carreteres, ni aigua, ni centres de salut... la situació està força degradada». El panorama que ens dibuixa el P. Enrique no és gaire falaguer: hi ha molta pobresa i força endarreriment.

Com a missioner, el P. Enrique té molt clar que «l'evangelització és fonamental, però no n'hi ha prou de predicar. Cal promoure la dignitat de la persona, especialment la de la dona, que viu en una situació d'abandonament molt important. L'evangelització ha d'anar de la mà de la promoció humana, i cal treballar els valors humans, que són valors cristians, els valors fonamentals de l'Evangeli: l'amor, la solidaritat, la justícia, la pau...».

El P. Enrique es considera «un instrument del Senyor» per dur a terme un seguit de projectes que millorin la vida dels hondurenys de Santa Bàrbara. Per a ell, la promoció ha de ser integral, abraçar tots els camps, i mai no ha de caure en el

paternalisme. Un dels programes impulsats és el moviment «Camí», adreçat a les parelles: «Volem salvar la família per salvar la societat, que la família visqui segons els principis que Jesús ens ha deixat». Els empresaris també són un col·lectiu que mereix una atenció especial. El P. Enrique es reuneix amb ells i els parla del bé que es pot fer amb els diners, de la distància entre rics i pobres...

Prioritzar l'educació

La prioritat del P. Enrique i dels seus col·laboradors és l'educació. Per això han aixecat dues escoles privades gratuïtes, amb una educació de qualitat, adreçada especialment als infants més pobres. Un altre projecte és «El Racó del Conte», on els més menuts s'acosten a la lectura. Així mateix, disposen d'una «Bibliotecaula». Es tracta d'un calaix amb rodes, ple de llibres, que va d'aula en aula. Les dones reben una atenció especial. N'hi ha unes 300 d'organitzades que es reuneixen cada setmana; es treballa amb elles l'autoestima; els ensenyen salut preventiva, com educar els fills... El P. Enrique explica orgullós que han creat una microempresa de ceràmica, on «les dones aprenen ceràmica i disposen d'una font d'ingressos que elles administren molt bé».

El somriure sempre és present en el P. Enrique Silvestre.

Una altra iniciativa és el Centre d'Entrenament del Petit Agricultor, on els infants acudeixen unes quatre hores setmanals per aprendre a cultivar fruites i verdures. «Això permet l'infant que apliqui a casa seva la resta de la setmana el que ha après al centre, i així la família pot enriquir la seva dieta amb fruites i verdures.

res. A més, hi ha un supervisor que controla l'evolució de l'infant», explica el missioner.

Gràcies al treball del P. Enrique també és possible gaudir d'un centre d'informàtica, amb diversos ordinadors i Internet.

La llavor que va plantar al seu dia aquest missioner valencià està donant el seu fruit, tot i que de vegades molt lentament: «Es van veient els fruits, tot i que no sempre, i això dóna vida», reconeix. De la mateixa manera, subratlla el suport de tots els qui creuen en la promoció humana: «Per exemple, l'Associació Internacional de Voluntariat ens ajuda molt i intenta desvetllar una consciència de solidaritat i de cooperació. Ens ha ajudat a crear un voluntariat en diferents àmbits. Ens aconsegueix llibres, CD, ens rep a casa seva quan venim aquí...».

Durant la seva estada a Barcelona, el P. Enrique constata la diferència de la societat catalana amb l'hondurenya: «Aquí la nostra societat està saturada, ho té tot i no necessita res. Allí, com que no té res, s'aferren als seus valors: hospitalitat, obertura, generositat, fam de Déu, sensibilitat davant del dolor i l'alegria dels altres... allí no estan saturats i estan molt receptius. Però també he de dir que a Catalunya hi ha gent molt generosa disposada a donar un cop de mà als altres.»

Per a aquest missioner, 34 anys treballant a Hondures li donen prou perspectiva per pronunciar-se sobre el futur: «No hi veig gaire sortida, però tinc esperança.» I afegeix: «Jo continuaré treballant per canviar aquest futur. Jo sóc providencialista i sóc aquí perquè Déu ho vol.»

Per saber més coses sobre el P. Enrique Silvestre i la seva missió: www.zacapa.hn i agramunherrer@yahoo.com

Rosa María Jané Chueca

COLÒMBIA

Orientacions dels bisbes davant del Tractat de Lliure Comerç

BOGOTÀ.— La Conferència Episcopal de Colòmbia considera que les negociacions del Tractat de Lliure Comerç (TLC) entre els Estats Units i Colòmbia necessiten establir regles d'equitat perquè es garanteixi el bé comú. És la conclusió a què arriba el *Pronunciament*, firmat pel cardenal Pedro Rubiano Sáenz, president de la Conferència i arquebisbe de Bogotá. «Es tracta d'un acord que va més enllà dels afers comercials i que es fa entre països amb grans desproporcions en el seu desenvolupament, capacitats i possibilitats», constata el document. «Per això volem insistir en la necessitat d'establir regles que assegurin l'equitat en la negociació.»

«Per a l'Església el criteri central és el bé comú —aclareix—, que ha de tenir prioritat en tota recerca de solucions a les necessitats del nostre país, i que ha de superar els nivells d'inequitat i les grans diferències entre els sectors més rics i els pobres.» «Els processos d'integració

comporten grans perills quan estan basats en una concepció merament econòmica en què la finalitat està marcada per les lleis del mercat i per la pretensió oberta o velada de fixar un ordre econòmic neoliberal», indica el text.

Entre les preocupacions dels bisbes pels elements que han transcendit de les negociacions, destaquen entre d'altres el fet que els Estats Units no prevegi la reducció de barreres als productes agrícoles colombians, país de «vocació agrícola», com constaten els prelats. Al mateix temps, assenyalen, «és important establir un equilibri entre el comerç i la protecció al medi ambient». La salut és una altra de les preocupacions de l'episcopat, que constata que «prop de vint milions de colombians no tenen prou accés als medicaments, o perquè no pertanyen a cap sistema de seguretat social o perquè no poden pagar les medicines». Per aquest motiu, considera «important mantenir la legislació de propietat in-

dustrial vigent pel que fa a la fabricació de medicaments», ja que «així es manté la producció de genèrics i es prohibeixen les patents de segons usos en medicaments. (...) La salut no pot ser objecte de negociacions».

Després de demanar expressament que les negociacions respectin el «patrimoni cultural colombià», el document considera que «la producció de més riquesa que es derivi del Tractat de Lliure Comerç comporta una distribució més gran d'aquesta riquesa». Si l'acord no respecta tots els seus agents, «fins i tot podria produir-se una desigualtat més gran en la societat». «Més d'11 milions de colombians viuen en condicions de pobresa crítica i clamen per oportunitats, capacitació i condicions dignes de feina —subratllen els bisbes—. Per això, tenir cura de les condicions de feina i augmentar les possibilitats d'un treball digne és un criteri central i bàsic.» (Zenit)

MÈXIC

El Congrés Eucarístic, una oportunitat per a la pau

MÈXIC.— Els bisbes de Mèxic estan convençuts que el Congrés Eucarístic Internacional, que se celebrarà a Guadalajara del 10 al 17 d'octubre, constitueix un moment perquè l'Església aprofundeixi en el misteri de l'Eucaristia i impulsi la pau al món. Segons anuncien els prelats, «aquest esdeveniment serà una gran oportunitat per aprofundir i meditar en el misteri eucarístic, per tal d'impulsar la pau al món, la reconciliació i la justícia, fruits entre d'altres de la nova evangelització, i donar a la humanitat sencera l'aliment necessari, Jesucrist, per afrontar els reptes del nou mil·lenni que comencem». Entre els eixos temàtics del Congrés, destaquen arguments com «l'Eucaristia, centre de la vida de l'Església», «L'Eucaristia, exigència i model del compartir» i «L'Eucaristia, font de l'evangelització». (C.C.)

Espanya

Creada una associació d'ajuda per a matrimonis en crisi

VALÈNCIA.— El capellà i psicopedagog familiar Enrique Orquín ha creat una associació per orientar matrimonis joves en crisi i resoldre conflictes familiars. L'Associació per a l'Orientació i Mediació Familiar ofereix mediació familiar, familiar-escolar i familiar-laboral, així com assessorament jurídic i mètodes de diagnòstic de la fertilitat. Compta amb un equip de professionals entre els quals figuren un psicòleg, un tècnic superior en Serveis Socials i un advocat. A més de les parelles joves en crisi, l'associació també atén problemàtiques de matrimonis que fa més de 25 anys que estan casats. Segons Orquín, els motius causants de ruptures en matrimonis joves són «la desil·lusió de la parella, l'excés d'individualisme, la mentalitat caduca i la immaduresa». (AVAN)

Preocupació dels bisbes per la reforma de la llei del divorci

■ Opinen que hi haurà un augment de les ruptures matrimonials

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola ha emès una nota en relació amb l'avantprojecte de llei sobre el divorci aprovat pel Govern. Segons els bisbes, aquesta iniciativa de l'executiu «pretén sortir al pas del gravíssim problema social de l'increment permanent del nombre de ruptures de matrimonis i dels drames personals que les acompanyen».

En opinió dels bisbes, aquesta reforma legal només comportarà «més divorcis i més patiment». Per als prelats, la llei no parteix d'una bona concepció antropològica del matrimoni com a institució social fonamental, sinó «més aviat d'una ideologia individualista que el redueix a un mer contracte entre particulars». És per això que recorden el que va declarar l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal en la instrucció pastoral *La família, santuari de la vida i esperança de la societat*.

En la instrucció, l'episcopat assenyalava que «si perdem el sentit sagrat del matrimoni, acabarem per valorar-lo simplement com un contracte entre particulars i, en conseqüència, establert al seu arbitri i dependent de la seva voluntat, la qual pot canviar i arribar a trencar-lo». Per als bisbes, «un compromís per a tota la vida seria una cosa pràcticament impossible i podria

donar-se el cas que arribés a ser insuportable». Els prelats denuncien que, des d'aquesta perspectiva, «el divorci és concebut com un dret, fins i tot com una condició per contraure matrimoni (...)». Aquesta mentalitat introdueix una inestabilitat estructural en la vida matrimonial, que la fa incapaç d'afrontar les crisis i les dificultats».

Els bisbes consideren que la manera de presentar el divorci procura amagar el drama del fracàs matrimonial: «Amb el lema de "reconstruir la vida" es pretén solucionar el drama solventant els problemes tècnics, però sense voler entrar en els veritables problemes antropològics i ètics».

D'altra banda, el Fòrum Espanyol de la Família (FEF) indica que la reforma de la llei

Els bisbes estan preocupats per la fragilitat de les parelles.

del divorci implica «un despreci total» a la família i denuncia que la mesura implica la seva equiparació amb les parelles de fet. Segons el FEF, el matrimoni passaria a ser «el contracte menys protegit pel Dret» i implicaria la seva desaparició de l'ordenament jurídic espanyol. Així mateix, el Fòrum ha lamentat «profundament que el Govern hagi fet aquest pas arbitrari, sense escoltar abans les organitzacions socials representatives de les famílies espanyoles». (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

I Congrés Internacional Concepcionista

BUITRAGO DE LOZOYA.— Entre el 6 i el 10 de setembre va tenir lloc a Buitrago de Lozoya (Madrid) el I Congrés Internacional Concepcionista, organitzat per les Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament. Es van reunir més de 400 persones, entre religioses i professors de les escoles que les concepcionistes tenen a 14 països d'arreu del món. Va presidir la

mare general M. de la Luz Martínez. Va haver-hi visites culturals a Madrid, a l'Escorial i a Burgos, lloc de la fundació de la congregació iniciada per la beata Carme Sallés, filla de Vic. Alguns participants van poder visitar el museu de la beata fundadora i de la congregació a la casa del noviciat que tenen les religioses a Marcilla (Navarra). (V.G.C.)

Relleu a l'Oficina d'Informació de la CEE

MADRID.— Durant nou anys el capellà i periodista Jesús de las Heras ha ocupat el càrrec de director de l'Oficina d'Informació de la Conferència Episcopal, en què ha procurat «estimar i servir a través de la parcel·la que Déu em donava a través de la seva Església, en aquest cas, de la Conferència Episcopal Espanyola», explicava en el seu comiat. En aquests anys destaca en el seu currículum la creació del Servei d'Informació de la CEE i la posada en marxa de la web de l'episcopat. El seu relleu al capdavant de l'Oficina d'Informació el pren el segleir Isidro Catela, professor i periodista. Catela assenyalava que assumeix aquesta responsabilitat «en clau de servei als altres. Entenc la comunicació com a servei als altres, un servei que en el cas de l'Església té un afegit, que és intentar que la comunicació es posi també al servei de la comunió». (SIC)

Nou director de l'Associació Bíblica Espanyola

VALÈNCIA.— El capellà valencià Juan Miguel Díaz Rodelas, de 54 anys, professor de Sagrada Escripura a la Facultat de Teologia de València, ha estat escollit nou director de l'Associació Bíblica Espanyola per als tres anys vinents. Com a objectius en la seva nova responsabilitat, Díaz Rodelas ha anunciat la seva intenció d'«obrir nous serveis per a la formació sacerdotal» des de l'Associació i

l'edició d'un llibre amb comentaris de les lectures dominicals per a les homilies. Juan Miguel Díaz Rodelas, professor de Teologia des del 1983 i doctor en Ciències Bíbliques (1993), era fins ara sotsdirector de l'Associació. Actualment, imparteix classes a la Facultat de Teologia de València, al Pontifici Institut Joan Pau II i a l'Institut Diocesà de Ciències Religioses. (AVAN)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Doctrina social de l'Església

La doctrina de l'Església és inseparable de la totalitat de la vida i de la missió del poble de Déu. L'Església està immersa en la societat històrica i, per tant, té el deure de proclamar l'ideal de l'evangeli a tota la comunitat humana. Per això, fora impossible que l'Església no tingués una doctrina social.

Aquesta doctrina social és tan antiga com la mateixa Església. Atesa la seva missió profètica, des dels inicis ha proclamat el punt de vista de l'evangeli sobre els comportaments socials, polítics i econòmics.

Sorgeixen aquestes preguntes: Com justifica i com legitima l'Església les seves intervencions sobre les qüestions abans esmentades? Quin és el tret distintiu de la doctrina social de l'Església? El paper de l'Església en la societat s'explica amb dues consideracions: en primer lloc, per la consciència constant de l'Església del seu deure d'anunciar l'evangeli a tots els pobles, i, en segon lloc, per la necessitat de respondre als canvis constants de la societat a la qual cal anunciar la paraula de Déu.

Així, en la doctrina social de l'Església trobem uns

principis permanents i les aplicacions variables en els diferents contextos socials i històrics. Llegint els documents de la doctrina social observem uns elements de continuïtat que dimanen dels ensenyaments de l'evangeli sobre l'amor a tots els éssers humans, la defensa del pobre i de l'oprimit, la denúncia de la injustícia, el destí espiritual de l'home, la fraternitat universal, etc. Tanmateix també hi trobem l'adequació progressiva d'aquesta doctrina a les necessitats i a les condicions de la societat que canvia. El Concili Vaticà II ha expressat molt bé aquesta postura de l'Església quan ha invitat els cristians a discernir «els signes dels temps» i a interpretar-los a la llum de l'evangeli.

La missió específica de l'Església en el camp social és essencialment de natura religiosa. L'Església no reivindica cap competència d'ordre purament tècnic o polític ni tampoc ofereix un projecte social, econòmic o cultural particular. Tanmateix això no significa que l'Església no tingui cap missió per realitzar en el camp social, econòmic i cultural. Precisament de la missió religiosa deriven funcions, llums i energies que

poden servir per establir i consolidar la comunitat humana segons el pla del Creador. L'Església anuncia els principis morals i recorda la dimensió religiosa de l'activitat individual i social en els camps de la societat.

En la proclamació i en l'aplicació de la doctrina social de l'Església cal establir una distinció entre les intervencions dels magisteri de l'Església que es pronuncia sobre qüestions socials, i la lliure iniciativa dels catòlics, encoratjats a comprometre's en projectes socials i polítics concrets sense la pretensió d'identificar la seva opció personal amb l'Església o amb l'evangeli.

Com ha afirmat el Concili Vaticà II i han recordat Pau VI i Joan Pau II, l'Església no pretén donar una resposta immediata a tots els complexos problemes de la societat moderna. L'Església es posa també en una actitud de recerca i de reflexió, juntament amb tots aquells que porten en el seu cor el futur de la humanitat. L'Església ensenya, però accepta també acompanyar la família humana en les seves realitzacions i en la seva recerca de justícia.

Missatgers de la Bona Notícia

opinió

Punt de vista

Jaume Castro

Responsable de la Comunitat de Sant Egidí a Barcelona

La paciència, art del diàleg

L'horror de les imatges dels cossos ensangonats dels infants de l'escola de Beslan ens ha sacsejat a l'inici d'aquest nou curs escolar. La barbàrie dels atemptats terroristes a l'Iraq, Indonèsia, l'Orient Mitjà... ens ha tornat a revelar la incertesa i el patiment que es viu a moltes regions del món i que també colpeja la tranquil·litat del nostre continent. Terroristes i fonamentalistes mostren el seu rostre més terrible, despietat. Semblen imparables. Sovint estrenyen els braços afegint el qualificatiu de religiosos. Què podem fer? El diàleg sembla feble, inadequat davant de les agressions tan desmesurades, ineficaç davant de les identitats en aparença homogènies. Però el diàleg és l'únic camí a seguir en un món complex com el nostre. Cal construir i reconstruir ponts perquè les ribes s'uneixin i no creixin ni l'odi ni la incomprensió. Això és el que ha passat amb el pont de Mostar, reinaugurat aquest mes de juliol onze anys després de la seva destrucció en la guerra de Bòsnia. És una ingenuïtat? Els pessimistes poden dir que, de tota manera, serà destruït una altra vegada. Però és la pacient i valenta decisió de rebutjar la lògica de l'enfrontament.

Pot ser que ens acostumem, o resignem, a la contraposició i a la deriva violenta a la qual s'encaminen certs móns religiosos. Però la realitat del nostre món contemporani ens porta a conviure, cada vegada més, amb gent de cultura i religió diferents. Les ciutats europees són cada vegada més un mosaic de la diversitat i un reflex del món globalitzat. Els immigrants continuen arribant a les nostres costes i ens apropen la desesperança que hi ha a moltes parts del món.

Un any més, per invitació de la Comunitat de Sant Egidí i l'arxidiòcesi ambrosiana, líders religiosos de les Esglésies cristianes i de les grans religions mundials s'han trobat a Milà del 5 al 7 de setembre. Un corrent subterrani d'amistat i de

diàleg creix i emergeix des de fa 18 anys en diferents ciutats. El 1991 Barcelona va acollir aquesta trobada. Una setmana abans de l'11 de setembre, a la plaça de la catedral, líders religiosos i gent de diferents cultures i religió es fonien en una abraçada de pau després de reflexionar sobre «Les fronteres del diàleg: religions i civilitzacions en el nou segle». No va ser cap cessió al sentimentalisme, ni un moment per manifestar bones intencions genèriques. Els bons propòsits, els gestos

clars i viscuts, els bons sentiments són importants per inspirar els pobles. No n'hi ha prou amb la tolerància vaga, sinó que cal invertir en el coneixement mutu i en el diàleg.

En plena guerra freda, el 1986, Joan Pau II va convocar els líders de les grans religions mundials a Assís amb un missatge clar: «Mai més els uns contra els altres». Va posar en relleu el nexa profund entre la pau i la pregària. És un punt de referència profètic que va permetre afrontar els desafiaments del final del mil·lenni i que obre amb esperança el nou segle. «L'esperit d'Assís», com s'ha

anomenat, s'ha convertit en un itinerari que s'ha anat aprofundint i ha madurat amb el diàleg. Ha passat per Varsòvia el 1989, quan estava per caure el règim comunista; per Bucarest el 1998, en una trobada que va obrir el camí del primer viatge de Joan Pau II a un país ortodox; per Barcelona... i enguany ha arribat a Milà.

«Les religions, —deia Andrea Riccardi—, poden ensenyar la paciència de la recerca de la pau.» És un missatge ple d'esperança per a un món que mira amb agitació el futur amb la temptació de cedir als vents de la contraposició, respondre immediatament amb la crispació o tancar-se en la petita realitat que viu cadascú. Cal una fe viscuda per impulsar amb passió i paciència la trobada amb altres móns. «Religions i cultures: el coratge d'un nou humanisme», el lema de la trobada d'enguany, ha estat una nova etapa del camí d'Assís.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Poema espiritual

Es els evangelis són llibres entranyables per als qui hem rebut el do de la fe en Jesucrist. I, en llegir-los, hi trobem textos que emocionant-nos, es graven al cor. Un fragment, deliciós i amable, es troba a Mt 15,21-28. Jesús es retira a la regió de Tir i de Sidó, és a dir, a una regió pagana. Una mare cananea recorre a Jesús per a la guarició de la seva filla turmentada pel dimoni. Ho demana amb unes paraules magnífiques, evocadores del sofriment d'una mare. I que donen la talla espiritual de la dona: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi.»

Jesús calla. Tanmateix, els apòstols, cansats de la insistència de la dona —quina gran insistència els captaires d'aquelles terres—, demanen al Senyor que la despatxi d'una vegada. Així s'acabarà la pesada cantarella. Jesús afirma que la seva missió mira Israel. Serà després de la resurrecció que encomanarà als apòstols la universalitat de la missió. Crist no vol anticipar la seva hora. Però, en afirmació del professor Gomà, «l'evangelista continua a brodar el poema espiritual de la "gran fe"».

La mare atribolada es prosterna davant Jesús i li fa: «Senyor, ajudeu-mé.» Se subratlla la patètica insistència amb la

qual la fe, convertida en oració, està disposada a obrir una bretxa en la muralla del silenci. Crist respon que «no està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als gossos». «Els cadells, els gossos» eren els pagans, i els fills els israelites.

Això no obstant, la resposta de la mare és admirable: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Jesús concedeix a la dona el que li demana i en lloa la fe.

Què ha fet la cananea? Donar la raó a Jesús, acceptar que és una més entre els cadells i reconèixer els «fills» de la casa com a amos i senyors. «Però simultàniament retorça la lògica de la imatge a favor seu: els senyors procuren també, sense perjudici dels fills, que no falti quelcom de menjar per als gossos que estan sota la taula. I Jesús admira la fe d'aquella dona.»

El relat pretenia arribar a aquest objectiu. «S'afirma l'eficàcia de la fe per a la Salvació. Molts cristians provinents del paganisme, en llegir aquesta pàgina, deuen veure en el de la cananea el poema espiritual de la seva pròpia Salvació. I glorificarien el Déu d'Israel per haver-los admès a menjar el pa entre els fills asseguts a la taula.»

Admiren la compassió de Crist davant dels qui el supliquen amb fe. L'escena evangèlica és emotiva i arriba al cor. Fins i tot, ens pot fer agosarats en el diàleg amb el Senyor. El poema espiritual pot ser el nostre poema!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Cottolengo

Em diu un company que va llegir l'últim article: «De noies com l'Anna, n'hi ha moltes.» I li contesto que no ho dubto. Continuo afirmant la meua admiració per la noia i prego perquè perseveri en la seva tasca, però, com passa altres vegades, torno a dir: l'accent, no l'havia posat en ella.

La nostra actualitat passarà a la història com la de les «noves comunitats i els nous moviments» paral·lelament a altres que es van caracteritzar per ser-ho dels ordes mendicants, les hospitalàries, etc. Cada època es caracteritza per les seves genialitats i limitacions. Però, a diferència del passat, les limitacions i defectes dels «invents» actuals els patim nosaltres, i no ens hem de limitar al fet que els futurs manuals els consignin: la nostra obligació és detectar-los, denunciar-los profèticament i fer el possible perquè se superin i esmenin.

N'hi ha que viuen en conseqüència amb la seva fe, però d'altres encara no han sentit la necessitat de superar-se. Com que la imaginació de Déu és prodigiosa, arriba un dia en què es qüestionen radicalment la seva vida i volen donar-li un sentit. També n'hi ha que, amb més o menys bagatge espiritual, arrossegueu una existència mediocre, però canvien i volen sortir de la seva inutilitat estèril. No es tracta de tenir consciència ecològica o erudició religiosa. La línia divisòria fonamental és la que separa els generosos dels egoïstes. Anomenem aquests últims gasius, garrepes o avars.

Per escapar de la sensació de tedi i elevar-se a goigs superiors, cal emprendre senderes de desinterès i lliurament. No cal tenir estudis teològics, ni nodrides biblioteques, ni freqüentar cenacles d'iniciats. Però arribat el moment sorgeix la pregunta angoixant a on anar?, qui em pot acollir?, on trobaré una organització on pugui posar en pràctica els meus neguits?

Entenc que les institucions tinguin una desconfiança prudent, però sovint excedeixen les seves precaucions i exigències. Una noia es va anar a oferir i el primer que li van dir va ser: «Nena, quant de temps fa que t'ha deixat el teu xicot?» O: «Qui accepta cap ajuda si la persona no es compromet per un període llarg?» O: «Qui acull qui no és de la seva ideologia?» Durant la meua vida m'ha resultat difícil trobar un lloc per a qui volia viure com a fruit d'una conversió sincera. Sé de qui va anar a l'Àfrica amb aires redemptors, o a l'Índia convençut que n'arreglaria els grans problemes i ha resultat molt difícil aconseguir que tornin, ja que perillava que el seu desequilibri mental contaminés tot el continent o es desconjunturesin els llocs d'acollida. Però entenc que s'ha de córrer el risc, s'ha d'apostar. Cal creure que qualsevol home o dona pot ser bo, millor o sant. I hem d'acceptar la seva col·laboració. Això que és tan fàcil de dir, és difícil de trobar en els nous «invents». Al Cottolengo s'accepta qualsevol persona que ofereixi ajuda, sense preguntar-ne la procedència. Que ho sàpiga qui cerca, que ho sàpiguin altres organitzacions, perquè siguin valentes, s'arrisquin i confiïn en els altres, encara que no siguin dels seus, la qual cosa els resulta tan difícil.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluís.serra@fms.it)

«Mar adentro»

Mar adentro, pel·lícula dirigida per Alejandro Amenábar i guardonada en el recent Festival de Venècia amb el Lleó de Plata, és una construcció fílmica basada en un fet històric: el suïcidi assistit de Ramón Sampedro, tetraplègic. Té molts aspectes positius, com ara un llenguatge potent; un tema de fons i d'actualitat; artistes que coneixen molt bé el seu paper, entre els que cal destacar Javier Bardem, que va obtenir la copa Volpi a la millor interpretació masculina; un ritme que manté l'interès; un estudi magnífic de les emocions i de les relacions humanes... No és cap relat que segueixi al peu de la lletra els fets històrics, ja que hi ha personatges que no van existir o altres que han estat canviats, ignoro per quin motiu. L'advocada representada per Belén Rueda, que genera una ambigüitat de sentiments en el protagonista, no va existir mai. El personatge del pare Francisco no era jesuïta, sinó un sacerdot de l'Opus Dei. La manera de presentar-lo a la pel·lícula resulta innecessàriament tendenciosa i poc creïble en comparació amb altres personatges més ben dissenyats, víctima probablement dels estereotips que circulen al voltant del món eclesial. Una llàstima.

L'afecte i la proximitat que desperta Ramón, la seva vitalitat que contrasta amb la seva voluntat de morir, l'amor que l'envolta per tot arreu, les seves fantasies eròtiques, la seva capacitat d'enamorar i d'enamorar-se, la identificació que suscita amb el drama de la seva vida... són ingredients que poden relegar a un segon pla la tesi de fons. Qualsevol espectador que es posi a la seva pell tremola només de pensar que li pot passar una desgràcia com aquesta. Aquesta identificació permet reduir l'objectivitat en l'anàlisi del cas. Hi ha el risc de convertir el cas de Ramón en un argument a

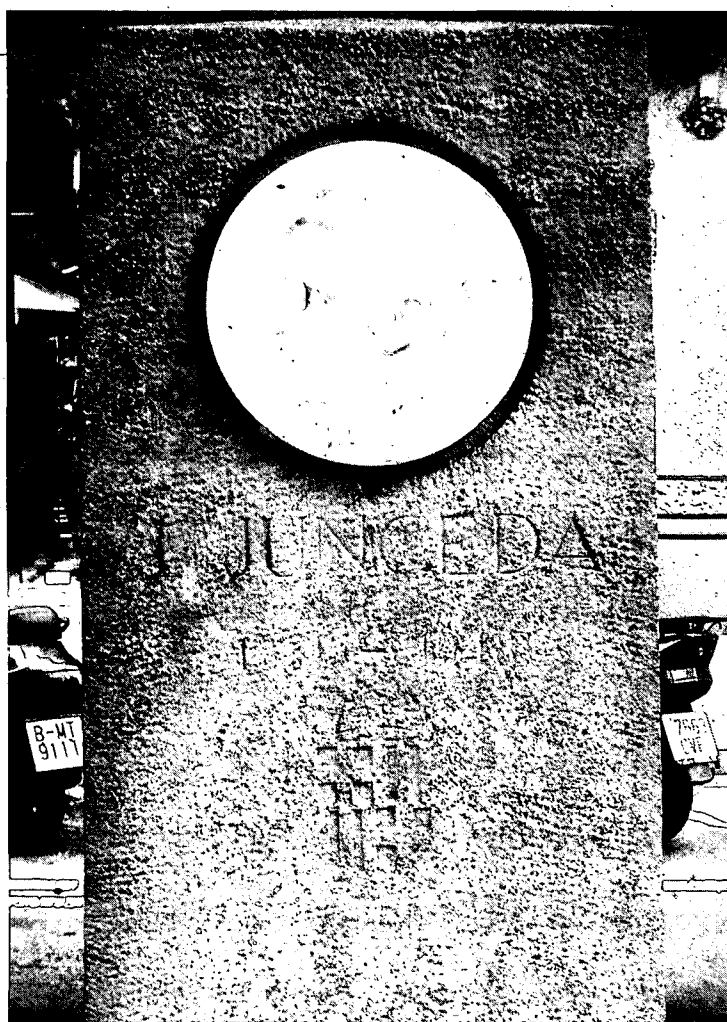
favor de l'eutanàsia, com han dit molts o, fins i tot, publicat. Crec que la seva situació seria millor emmarcar-la en un cas de suïcidi que, a causa de les seves limitacions, no pot portar a terme si no disposa de l'assistència d'altres persones. La realitat que ell va viure és dura i dramàtica, com desafortunadament també ho són altres, però la diferència radica en la manera d'afrontar-la. No es tracta d'un malalt terminal, sinó d'un tetraplègic. Viure dignament no implica no tenir limitacions ni malalties. Moltes persones les tenen per culpa de la seva ceguesa, amputació de cames, problemes diversos... i no obstant això aconsegueixen grans objectius en la seva vida. No per això la mort és la seva única coartada. Certament, aquestes limitacions exigeixen ajudes personals i econòmiques per crear l'entorn adequat als que pateixen.

Sostenir que la dimensió emocional és el criteri definitiu i últim per justificar les opcions en la vida resulta atractiu, però, a més de perillós, no és convincent. Hi ha més valors, entre els quals els ètics no són de menor importància. A la pel·lícula d'Amenábar, el problema legal apunta al fet de si una persona pot col·laborar activament en el suïcidi d'una altra sense implicacions penals. En aquest aspecte, hi ha una aproximació notable amb l'eutanàsia activa. Aquests temes són de vital importància i constitueixen motiu de debat i de confrontació, ja que se situen en zones frontereres. La construcció fílmica d'Amenábar té tanta solidesa i bellesa que representa la cànula per la qual l'espectador sense esperit crític pot absorbir l'aigua cristal·lina juntament amb els grànuls verinosos que generen la mort. Provocar la reflexió és la seva grandesa. Encarrilar emocionalment i d'una manera subtil els espectadors, el seu desencert.

Zoom

Eduard Brufau

A la Rambla de Catalunya de Barcelona hi ha aquest modest monument dedicat a Joan Junceda (1881-1948), dibuixant col·laborador de revistes tan significatives com ara En Patufet i il·lustrador de moltes obres de Josep Maria Folch i Torres. El text dedicatori que hi ha sota la seva efígie va patir mesos enrere les pintades d'uns brètols. La neteja, però, no solament s'ha endut la pintura, sinó que també s'ha menjat la pedra, de manera que part de les lletres ara són il·legibles. Haurem d'esperar gaire per a una restauració com Déu mana?

Notés insignificants

Germà Adrià

Mitjancer de la generositat

Gràcies. Vull expressar la meua gratitud al matrimoni que m'ha enviat la carta que reproduïxo i un donatiu molt generós.

Em posen només dos noms, però no diuen els seus cognoms ni la seva adreça. M'hauria agradat escriure'ls personalment.

Reproduïxo el que em diuen:

«Ens anomenem cristians, però a l'hora de demostrar-ho no som conseqüents com hauríem de ser.»

»Ara ens preparem per celebrar, d'aquí a pocs dies, les nostres noces d'or acompanyats dels fills, els néts i els amics.

»Començarem donant les gràcies a Déu amb la celebració de l'Eucaristia, i després ens reunirem en un dinar.

»Segons diu l'Evangeli, al banquet hauríem de convidar uns quants pobres amics seus, però no ens hi atrevim. Ho entendrien els altres convidats? Seria un bon exemple o un senzill exhibicionisme per part nostra?

»No som prou valents per donar la cara i per tranquil·litzar la nostra consciència tenim sortides no gaire ortodoxes.

»Ens farà un favor si convida a menjar alguns dels seus amics. I qui diu a menjar, també val cobrir alguna necessitat. Com vostè cregui convenient.

»Gràcies, i pregui per nosaltres i per tots els nostres.»

Gràcies, ja he pregat i pregaré per vostès i la seva família.

Que puguin continuar vivint dies de felicitat com el seu aniversari. Déu ens vol feliços, com un preludi de la felicitat que ens té reservada al seu costat.

Gràcies. Ahir mateix ja vaig convidar a berenar dos amics. Aquest matí he fet que uns altres quatre esmorzessin. I aquesta tarda en vindran molts. I demà, sobretot, ajudaré una mare que m'acaba de trucar.

Gràcies.

Jo tampoc no hauria convidat pobres del carrer a l'àpat de la festa. A Crist li van retreure que estigués amb els més pobres.

Però podem ajudar, a poc a poc, i a poc a poc també, tenir contacte amb algun pobre o vagabund i ajudar-lo personalment, i reconèixer-lo com a germà nostre.

Gràcies. Aprofito per donar les gràcies a tots els qui m'ajuden perquè jo pugui ajudar. Em considero una senzilla cadena de transmissió, com un intermediari de la generositat de molts, envers molts que ho necessiten.

I, malauradament, al nostre món tan abocat al malbaratament, cada dia hi ha més germans nostres que no poden cobrir les seves necessitats més peremptòries.

I, de vegades, la necessitat pot ser una senzilla paraula d'afecte.

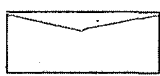
Un rodamón amb qui tracto cada dia ingressarà en un hospital. Potser li hauran de tallar una cama. M'insisteix que el visiti perquè, diu, serà l'única visita que tindrà al marge dels metges i de les infermeres.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

Violacions de drets a la Xina

Com hem vist als Jocs Olímpics d'Atenes, la Xina està esdevenint l'única potència capaç de fer front en l'àmbit esportiu als Estats Units. Però no podem oblidar, de cara al 2008, que a la Xina es cometien diàriament greus abusos contra els drets humans. Un dels projectes de construcció que les autoritats han posat a concurs sota el lema «Un nou Pequín, una nova Olimpíada: una oportunitat per a la Xina i per al món» és una cambra d'execució en la qual els condemnats a mort pel Tribunal Popular Superior de Pequín seran executats mitjançant injecció letal.

La Xina continua aplicant la pena de mort a més persones cada any que tota la resta de països del món junts. Hi ha més de 250.000 persones detingudes en camps de treball per càrrecs vagament definits, i la tortura és una pràctica endèmica en un país en el qual la llibertat d'expressió i religió són drets no reconeguts. Confiam que l'arribada dels Jocs Olímpics a la Xina no només promoció el seu esport sinó que també millori els drets humans del país.

AMNISTIA INTERNACIONAL DE CATALUNYA

Hipòcrita jo?

El fantasma de la hipocresia no només aguaita persones o estaments concrets. Avui dia estén la seva ombra amenaçadora a tota la societat. Cal ser cecs per no advertir la hipocresia col·lectiva! N'hi ha prou amb alguns exemples: tots admirem aquests automòbils àgils i ràpids com per guanyar un premi (que per alguna cosa es fabriquen i són al mercat), però no ens alarmem davant de l'augment d'accidents de trànsit i la seva crueltat traïdora. Venem armes als països africans i ens escandalitzem d'una guerra (la de l'Iraq) que ens han venut com a injusta. Podríem posar múltiples exemples d'aquesta mena. Em refereixo al fet que afavorim les premisses i avorrim les conseqüències. No és això hipocresia de llibre?

Una altra casuística encara més sibil-

lina l'ofereix el descobriment del sexe. La societat ens ho ensenya; sembla que acabem de sortir d'una llarga nit fosca com dient «per fi tenim un sexe innocent i divertit, desvinculat de riscos i compromisos, despenalitzat de xacres morals». És el «sexe-aventura», el pur plaer de la fantasia i la transgressió sense límits ni entrebancs. No obstant això, curiosa coincidència, aquesta mateixa opinió pública festiva i desinhibida es torna intransigent amb la violació, la pederàstia, la pornografia amb menors, les vexacions sexuals, la violència domèstica... Malgrat que el resultat el coneixem: sida; més dones, especialment adolescents, que avorten cada any, explotació de menors, etc. La nostra miopia hipòcrita ens impedeix veure el nexa existent entre una cosa i una altra?

Llancem el nostre vehicle a la carretera i demanem més multes i més radars. En què quedem? Iniciem als joves en un sexe sense responsabilitats i, després, crucifiquem a tot aquell que es passa de la ratlla establerta, del convencionalisme, del que es considera políticament correcte. No tolerem límits i demanem lleis i més lleis (avortament lliure, violència domèstica...) per contenir l'allau imparable de la decadència social.

Veurem algun dia pels nostres carrers una manifestació multitudinària darrere de la pancarta «tots som hipòcrites»? O ens continuarem preguntant «hipòcrita jo»?

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

«Majoria absoluta»

Em vull referir a un article aparegut al número 1.299 de *Catalunya Cristiana*, del 12 d'agost, a la pàgina 3, on s'esmenten diferents «famílies televisives que han fet història». Entre altres, s'esmenta la del programa *Majoria absoluta*. Independentment que la família que es mostra sigui més o menys exemplar, els esdeveniments que hi han reflectit

diferents episodis són francament lamentables. A més, és una sèrie que atrau i és seguida per adolescents, perquè jo l'he vista amb la meua filla de 12 anys, que m'ho va demanar perquè la veuen les companyes de classe.

En un dels episodis, un dels personatges troba a les escombraries una imatge de la Mare de Déu. Com que la família necessitava aconseguir alguna cosa, aquest personatge, d'amagat, li posa ciris a la Mare de Déu. Quan és descobert, tots se'n riuen i el tracten de supersticiós. En un altre, una de les filles, d'uns 16 o 17 anys, surt amb un noi. Poc després descobreix que és seminarista. Amb una gran lleugeresa, en dos dies, ell es presenta davant de la noia dient-li que ha deixat els hàbits. Veig bé la coherència de vida, però no la gran lleugeresa amb la qual es va presentar aquesta decisió.

M. NATIVIDAD BRACERAS PEÑA
Barcelona

Joves cristians

«Quan el noi surt de l'escola i sent la necessitat de fer-se home, ho fa embrutint-se, fugint dels temples i abandonant les pràctiques religioses. Fins ara hem tingut l'escola catòlica, gairebé sense excepció. I on són els seus fruits? Evidencien que són radicalment impotents per resoldre els problemes de la joventut.» Aquestes paraules van ser pronunciades el març del 1932 pel sacerdot Dr. Albert Bonet a Barcelona. D'aquí va sortir la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Va ser una obra feta per i per als joves, amb la col·laboració dels Sacerdots Amics dels Joves.

Avui a Catalunya ens trobem, més o menys, com llavors. Els pocs fejecistes que quedem tenim més de vuitanta anys; poc podem fer. És que no hi ha joves i sacerdots capaços d'emprendre una tasca com aquellà? Per a qui no va viure aquells temps recomano la lectura del llibre *La Federació de Joves Cristians de Catalunya*, publicat el 1972. Correran el risc de sortir animats, però és un risc que la Catalunya cristiana necessita.

MAGÍ MIRET i BUTÍ
Sant Pere de Ribes

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

El dret a la mort

Els partidaris de l'eutanàsia fan un gran elogi de la pel·lícula d'Amenábar perquè justifica la seva tesi que la vida és l'única cosa que ens pertany i per això hem de tenir el dret a escollir amb llibertat la nostra pròpia mort. Allò que la vida ens pertany caldria posar-ho en solfa, perquè ningú es dona la vida a un mateix, ni pot perllongar-la ni evitar morir.

Pel que fa a la pel·lícula em sembla maniquea, perquè mentre es lloa i justifica a qui decideix posar fi a la seva vida, es ridiculitza un sacerdot que opta lliurement per

viure; i amb ell tants altres que estan en situacions semblants a les de Sampedro, però que tenen el coratge de continuar vivint.

La nostra societat pateix una hipertròfia de la sensibilitat, cosa que motiva el predomini de la corporalitat, el plaer i els sentiments sobre els arguments intel·lectuals. Aquesta pel·lícula n'és una bona mostra, perquè l'estètica i l'emotivitat emmascaren la racionalitat del tema. I allò bo no sempre coincideix amb allò més bonic o el que més ens agrada.

JOSEP PAUNER SALA
El Prat de Llobregat

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Culte al cos

—Vull preguntar-li sobre el culte desmesurat al cos que avui es dona. Fins i tot els Jocs Olímpics, amb els dopatges i obsessió per marques impossibles, sembla que s'alien amb aquesta idolatria del cos. Fins a quin punt això és sensat i moral? I sembla que això s'imposa entre nosaltres amb consignes com «menys religió i més gimnàstica»...

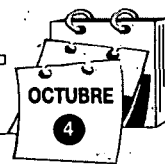
—Els clàssics deien amb encert: *modus in rebus*, és a dir, «mesura en tot». Potser en el tema del cos hem passat d'una antropologia, per cert gens cristiana, que menyspreava el cos com a enemic de l'ànima, a una visió de l'home on l'exaltació desmesurada de la corporalitat sembla ofegar l'esperit. Recordo una frase del cardenal Ricard M. Carles que deia: «Avui la majoria de joves americans tenen idea del que és un cos perfecte, però ignoren què és l'ànima.» Té part de raó, per als americans i també per a molts dels nostres joves. L'antropologia cristiana és harmoniosa: valora la unitat de la persona en cos i ànima. I, certament, calia i potser encara ho sigui una recuperació veritablement cristiana de la corporalitat. La salvació que Déu ens ofereix afecta la totalitat del nostre ésser, el cos i l'ànima.

Discrepo de la seva apreciació dels Jocs Olímpics. Deixant de banda les inevitables i afortunadament escasses trampes i exageracions, l'ideal olímpic és bonic. L'esperit olímpic més autèntic no es limitava a la perfecció corporal. L'ideal era un home complet en el qual les seves qualitats morals encaixessin totalment amb la seva plenitud física. En els Jocs Olímpics coincidien, en una gran festa de la joventut, atletes, filòsofs, artistes i humanistes. Penso que és molt cristià que l'home condueixi a plenitud totes les seves potencialitats, incloent-hi un desenvolupament físic sensat, saludable i harmoniós, que contribueixi a una vida sana tant a nivell orgànic com espiritual. Un savi romà ho sintetitzava en la cèlebre màxima, que sovint s'esmenta incompleta: *orandum est ut sit mens sana in corpore sano* («cal pregar perquè es doni una ment santa en un cos sa»). Heus ací la síntesi: cos, ment i esperit. En aquest sentit, la pràctica disciplinada i constant de l'esport contribueix a aconseguir aquest ideal i a conrear nombroses virtuts humanes. Jo acceptaria la frase que vostè esmenta d'un lluminós polític de la nostra terra però amb una correcció: «Més religió i més gimnàstica.» Penso que faria molt de bé a la majoria dels nostres nens i joves en comptes de moltes bajanades i iniciatives poc encertades amb què s'experimenta en el sistema educatiu.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ **Nascut a Assís l'any 1182**
- ❑ **Fundador dels franciscans**
- ❑ **Va renunciar als béns materials per seguir Jesucrist en la pobresa**
- ❑ **Va lloar la natura com a creació meravellosa de Déu**
- ❑ **Va morir l'any 1226**
- ❑ **Canonitzat per Gregori IX l'any 1228**

Fill d'un ric marxant tèxtil tot feia suposar que Francesc seguiria la tradició familiar del negoci. Però les coses van prendre un rumb molt diferent. L'any 1202 el jove sant d'Assís participa en una batalla contra la ciutat veïna de Perusà i és fet presoner durant uns mesos, fins que és alliberat. De nou a casa dels pares, però, pateix una malaltia greu, durant la qual té temps per reflexionar profundament. A partir d'aquí sant Francesc s'anirà adreçant cada cop més cap a un camí espiritual que el durà a renunciar als béns paterns i a la família.

Reclòs a l'ermita de Sant Damià va començar a dur una vida d'austeritat i pregària per acostar-se a Déu, i al mateix temps va aplegar al seu voltant un grups de seguidors que l'ajudaven en la predicació. Durant les seves anades per ciutats i

*Sant Francesc
d'Assís*

pobles per predicar sant Francesc parla de la natura, dels animals i dels astres, és a dir, de la Creació divina. Tenim, doncs, ja tres elements característics del franciscanisme: pobresa, predicació i amor a la Creació. Tots tres tenen la seva font, és clar, en l'esperit evangèlic, però en el context històric d'inicis del segle XIII prenen un caràcter nou. En aquella època els càtars i altres heretgies creien que el món i tot allò material no era fruit de Déu sinó del dimoni, del mal. Contra aquesta creença sant Francesc insisteix en la necessària bondat de la creació, perquè és obra de Déu i Déu no pot crear res dolent. D'altra banda els càtars, molt crítics amb la riquesa, no van poder dir res contra la pobresa franciscana, i amb la predicació sant Francesc guanyava per a l'Església l'amor del poble.

La ràdio amable

Freqüències

90.1	Tortosa
91.3	Vic
93.7	Catalunya central
96.8	Garraf
100.6	Tarragona
103.4	Girona
106.6	Barcelona

91.5	Lleida
104.4	La Cerdanya
105.0	La Seu d'Urgell
107.5	Andorra

www.radioestel.com

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 3)

OCTUBRE

3. Diumenge

XXVII de durant l'any. Verd. Lectures: Habacuc 1,2-3;2,2-4 / Sl 94 / 2 Timoteu 1,6-8.13-14 / Lluc 17,5-10
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc de Borja, prev.; Gerard, ab.; Santes, Maria-Josepa Rosselló, fund.

Festa Major: a Abella de la Conca, Arbolí, Calonge de Segarra, Corçà, Esponellà, Gisclareny, Granyena de les Garrigues, Navès, la Pobla de Lillet, Prats i Sansor, Savallà del Comtat, Sudanell, Susqueda, Tornabous, les Valls de Valira, Vall d'Aguilar i Vilanova de la Barca.

4. Dilluns

Sant Francesc d'Assís (MO), Blanc. Lectures: Gàlates 1,6-12 / Salm 110 / Lluc 10,25-37. TARRAGONA: Aniv. òbit bisbe Josep Pont, Morat.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Petroni, b.; Santes, Àurea, vg.

Festa Major: a Riner.

5. Dimarts

Tèmpores d'acció de gràcies i de petició, Verd. Lectures: Deuteronomi 8,7-18 / 1 Cròniques 29,10-12 / 2 Corintis 5,17-21 / Mateu 7,7-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Froilà, b.; Atilà, b.; Santes, Faustina Kowalska; rel.; Caritina, vg.

6. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Gàlates 2,1-2.7-14 / Salm 116 / Lluc 11,1-4. Si es vol: *Sant Bru (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Emili, mr.; Santes, Fe, vg. i mr.; Mária de les Cinc Llagues, rel.

7. Dijous

La Mare de Déu del Roser (MO), Blanc. Lectures: Gàlates 3,1-5 / Lluc 1,69-75 / Lluc 11,5-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc, p.; Sergi, mr.; Julita, vg. i mr.

8. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Gàlates 3,7-14 / Salm 110 / Lluc 11,15-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simeó el Just, prof.; Demetri, mr.; Santes, Taís.

Festa Major: a Sunyer.

9. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Gàlates 3,22-29 / Salm 104 / Lluc 11,27-28. Si es vol: *Sant Dionís (MLI), Vermell; Sant Joan Leonardi (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Abraham; Lluís Bertran, prev.; Santes, Sara.

Lectures bíbliques

Diumenge XXVII del
temps de durant l'any

Lectura primera

Ha 1,2-3;2,2-4

El just viurà perquè ha cregut

Lectura de la profecia d'Habacuc:

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu? Cridaré «violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada.

L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut».

Salm responsorial

94

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa,
 aclamem la Roca que ens salva;
 presentem-nos davant seu a lloar-lo,
 aclamem-lo amb els nostres cants.

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor:*
«No enduriu els vostres cors».

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo,
 agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha
 [creat,
 ell és el nostre Déu,
 i nosaltres som el poble que ell pastura,
 el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu:

«No enduriu els cors com a Meribà,
 com el dia de Massà, en el desert,
 quan van posar-me a prova els vostres pares,
 i em temptaren,
 tot i haver vist les meves obres». R.

Lectura segona

2Tm 1,6-8.13-14

*No t'avergonyeixis del testimoni que donà el
 nostre Senyor*

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu:

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

Al·leluia

1Pe 1,25

*La paraula del Senyor dura per sempre,
 i aquesta paraula és l'evangeli que és anunciat.*

Evangeli

Lc 17,5-10

Només que tinguéssiu fe

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mar», us obeiria.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengeu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraïx? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sens cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure.»»

Vic

diòcesis

Manresa homenatja el Dr. Pere Tarrés

■ La Delegació del Bages del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona i l'Ajuntament de Manresa van recordar el seu fill i col·lega il·lustre

MANRESA.— A la carretera de Vic, número 147, de Manresa hi ha una casa que guarda un tresor. Allí hi havia una caseta on va veure la llum primera el nostre beat Dr. Pere Tarrés. Era la casa dels seus avis materns i a la façana hi ha una placa commemorativa que

recorda aquest naixement. El dia 17 de setembre la ciutat de Manresa va protagonitzar un seguit d'actes en reconeixement del seu fill il·lustre organitzats per la Delegació Comarcal del Bages del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona i l'Ajuntament de Manresa.

Les actes van començar a les sis de la tarda amb l'ofrena floral a l'indret on va néixer el Dr. Pere Tarrés. Seguidament, a dos quarts de set de la tarda els presents es van traslladar al parc de la Seu, davant del monòlit dedicat a la seva memòria. L'acte va comptar amb les intervencions de Mn. Francesc Raventós, vicepostulador de la causa de beatificació; de Josep Esquius, secretari dels Amics del Dr. Pere Tarrés; del Dr. Simeó Selga, metge, i del Dr. Josep M. Gasol, cronista de la ciutat i president del Capítol de Canonges de la Seu.

Mn. Raventós va comentar la necessitat de la beatificació del Dr. Pere Tarrés ja que facilitarà que es coneguin més les seves accions i la seva personalitat d'infant, de jove estudiant, de metge, de sacerdot i d'apòstol de la joventut. D'altra banda, Josep Esquius va parlar de la seva participació en la Federació de Joves Cristians de Manresa i de la seva unió com a Acció Catòlica, que a partir dels anys setanta comença a estendre's a les diverses parròquies.

El Dr. Simeó Selga, metge jubilat de 90 anys, es va sentir emocionat. Va explicar que en la seva infància la seva àvia i següer que moltes àvies i mares mostraven el jove Tarrés com a model. «Mira, Simeó, el Pere Tarrés ja va a la farmàcia Balaguer a treballar per ajudar a casa seva; mira, Simeó, el Pere va a missa als Caputxins...», i així un llarg etcètera. De la seva banda, el Dr. Josep M. Gasol va explicar que el Dr. Tarrés està molt relacionat amb la Seu, que

Mn. Raventós i el Dr. Simón, davant de la placa que recorda la casa on va néixer el Dr. Pere Tarrés.

tenia un caràcter molt agradable i alegre: «Tots portem un infant dins nostre; Pere Tarrés hi duia tot un col·legi.»

Finalment, l'acte acadèmic va tenir lloc a l'Auditori de la Fundació Caixa de Manresa, que era ple a vessar. Les intervencions van anar a càrrec del Dr. Lluís Guerrero, president de la Delegació Comarcal del Bages del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona; del Dr. Miquel Bruguera, president del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona; del Dr. Josep M. Simón, president de la Federació de Metges Cristians de Catalunya, que va

pronunciar la conferència *El doctor Pere Tarrés, un metge exemplar*, i de Jordi Valls, alcalde de Manresa.

El Dr. Pere Tarrés va començar a admirar la medicina quan va treballar a la farmàcia Balaguer. Anys més tard, juntament amb un company, va fer un estudi que avui s'anomena I+D (Investigació i Desenvolupament) donant lloc a un fàrmac com el Nerial. Va ser un estudiant exemplar amb notes excel·lents. Va estudiar a la Facultat gràcies a beques de l'Ajuntament de Manresa i més tard amb l'ajuda del Dr. Esquerdo. Va començar com a suplent de metge a Avinyó; després a Monistrol de Calders, on hi ha un monument per perpetuar el fet que el Dr. Tarrés va sentir l'impuls d'abraçar la castedat. És l'únic

Un moment de l'acte davant del monòlit en record del beat Tarrés.

Testimoni de pelegrins a Loreto

«M'ha agradat molt el viatge. Estic molt contenta i he tingut una gran sorpresa. Vaig ser elegida com una de les persones que van saludar el Papa i vaig sentir una gran emoció en besar-li la mà. Déu em va fer un regal que mai no podré oblidar»

M. Mercè Pasola

«Vaig anar a Loreto perquè sóc amiga d'una família que té un malalt de càncer de ronyó. Volia demanar-li al Dr. Tarrés per la salut del nen»

Joaquima Serrat

«Feia temps que esperàvem aquesta beatificació. Teníem molta il·lusió de fer aquest viatge i, tot i que la salut no és gaire bona, no podíem faltar a la cita amb el nostre estimat consiliari»

Joan Montull i Pilar

que hi ha al món. El cas és que a Monistrol el jove metge era considerat com «un bon partit» i les joves s'engalanaven per anar a la consulta amb les seves mares.

Al front de guerra va escriure el seu *Diari de guerra* i va demostrar la seva professionalitat i amor al pròxim guarint els ferits. Quan aquests arribaven a l'hospital no calia fer-los cap repàs perquè la cura era perfecta. El Dr. Tarrés va dir que no canviaria la medicina si no era per un motiu més elevat, i així va ser, la va canviar pel sacerdoci. Amb grans aplaudiments va acabar l'acte. Els assistents van ser obsequiats amb un exemplar de *Diari íntim*, escrit pel Dr. Pere Tarrés, i amb un resum de la conferència del Dr. Josep M. Simón.

Text i fotos:
Cecília Aranés Mallo

El 2005 serà Any Pere Tarrés

Les de metge i sacerdot són dues facetes íntimament lligades en la biografia de Pere Tarrés i Claret. «La seva professió mèdica va ser sempre un sacerdoci, i la seva vida sacerdotal una folia d'amor a Déu i a les ànimes», afirma la placa que acompanya el seu sepulcre a l'església de Sant Vicenç de Sarrià. I Mn. Francesc Vergés, un prevere de Barcelona que va compartir llargues estones amb ell, assegura que «tota la seva manera de ser com a metge ja era una manera sacerdotal» i que «quan actuava com a sacerdot ho feia d'una manera medicinal».

L'any 2005 es compleix el primer centenari del naixement de Pere Tarrés i Claret, beatificat el 5 de setembre passat a Loreto. Amb motiu d'aquesta efemèride, el Col·legi Oficial de Metges de Barcelona ha decidit homenatjar un dels seus «col·legues» més il·lustres i per això ha declarat l'any 2005 Any Pere

Tarrés. Tot i que es tracta d'un homenatge civil a la faceta com a metge del Dr. Pere Tarrés, no es podrà passar per alt que el leimotiv de la seva vocació mèdica era l'amor als germans i la fe en Déu.

El president de Metges Cristians de Catalunya, el Dr. Josep Maria Simón, ha estat nomenat comissionat d'aquest Any Pere Tarrés, encàrrec que empen amb la profunda il·lusió de donar a conèixer més i a més gent la figura d'aquest beat del nostre temps. Durant tot l'any commemoratiu, el logo del Dr. Tarrés apareixerà en tots els comunicats del Col·legi de Metges de Barcelona; a la pàgina web d'aquest col·lectiu professional es trobarà una gran quantitat de material sobre la seva persona, i s'instal·larà una exposició a la seu del Col·legi de Metges, entre d'altres actes.

«Els metges admiren en el Dr. Pere Tarrés la

professionalitat i l'autoexigència, la dedicació als pobres, el coneixement de la psicologia femenina...», assegura el Dr. Simón, així com també els treballs científics que va deixar, per exemple sobre el càncer a Catalunya. I va ser un càncer, concretament un limfoma no Hodgkin molt agressiu, el que va posar fi a la seva vida quan només tenia 45 anys.

L'homenatge al Dr. Pere Tarrés, però, no acabarà el 2005, sinó que la seva figura també ocuparà un lloc d'honor durant la celebració l'any 2006, a Barcelona, d'un congrés mundial de metges catòlics. El Dr. Simón es mostra esperançant que s'aprofiti la celebració d'aquest congrés per canonitzar el Dr. Pere Tarrés i per això demana que, a partir d'ara, qui tingui constància d'un miracle atribuït a la seva intercessió ho faci saber.

Carme Munté

Terrassa

«Volem una Cúria àgil, propera i gens enfarfegada»

■ **Mn. Fidel Catalán, nou secretari general i canceller del bisbat de Terrassa i secretari particular de Mons. Josep Àngel Saiz**

TERRASSA.— Tot i la feinada que li ve a sobre, Mn. Fidel Catalán no perd el somriure. Rialler per naturalesa, ha rebut el nomenament de secretari general i canceller del bisbat de Terrassa amb molta sorpresa. No s'ho esperava pas. Estava molt bé a les parròquies de Cardedeu i Cànoves, i fent de consiliari a diversos moviments, però

el servei fidel a l'Església té aquestes coses. A partir d'ara serà la mà dreta de Mons. Saiz, portarà la seva agenda i l'acompanyarà a tot arreu. El repte és immens... Des del 27 de setembre és a Terrassa a ple rendiment, al costat del bisbe, des d'on comencen a perfilar a poc a poc i sense presses les línies mestres de la nova diòcesi.

—En dos mesos des de la constitució del nou bisbat de Terrassa, quins passos s'han fet?

—De moment no s'han pogut fer grans passos perquè la constitució de la diòcesi ens va agafar en el temps de l'estiu i pràcticament el començament oficial ha estat durant aquest mes de setembre. El primer que s'ha fet és constituir mínimament la Cúria diocesana, que, per opció personal del bisbe, volem que sigui molt àgil i que intenti arribar a les persones. Per això, el primer que s'està fent és contactar amb les persones, sobretot amb els arxiprestos i capellans, i començar a crear una certa consciència de diòcesi.

—I pel que ha pogut comprovar en aquests primers contactes, com respira la diòcesi?

—Jo crec que la diòcesi viu en una expectativa esperançada. Després de les primeres reunions, la proximitat del bisbe s'ha valorat amb una certa il·lusió enmig de la sorpresa causada per la desmembració. La gent ha valorat positivament els gestos del bisbe. La diòcesi comença, doncs, a respirar bé...

—S'està creant una Cúria àgil i alhora molt jove.

—Aquesta tendència de preveres joves al voltant del bisbe no és només pròpia de Terrassa sinó també de les altres dues diòcesis germanes. Crec que és un bon signe!

—A part dels nomenaments oficials, s'han constituït o es preveu constituir en breu algunes delegacions episcopals o serveis propis?

—De moment no s'ha constituït res de l'organigrama diocesà, tot i que suposo que en poc temps s'anirà constituint. No és, però, la preocupació primera. La prioritat ara és fer palesa la proximitat del bisbe i anar resolent tot el que significa

crear una Cúria del no-res. La resta ja s'anirà fent, no hi ha res previst. De moment, doncs, si no es diu el contrari, tot continua com a servei en comú de les tres diòcesis germanes.

—Hi ha, doncs, bona entesa interdiocesana?

—Hi ha molt bona entesa, sobretot perquè és una situació nova que afecta per igual a totes tres diòcesis. Hi ha una comunió real a nivell pràctic davant una situació que demana molta paciència. És un moment per treballar freqüentment, trobar-nos conjuntament, anar clarificant i ajudar-nos en tot.

—A un nivell ja més personal, quines característiques té Mn. Fidel Catalán perquè l'hagin nomenat secretari general i canceller?

—És una pregunta que no goso respondre perquè, entre altres coses, encara no m'he recuperat de l'ensurt. No sé què han vist en mi. En tot cas ho hauré d'anar descobrint per mirar de donar-li resposta.

—Almenys una mica endreçadet ha de ser...

—Sí, sóc persona organitzada i crec que de bon tracte.

—Deia abans que no esperava el nomenament.

—Va ser totalment inesperat. Jo m'he mogut més en el món de parròquies i de moviments. El nomenament em va agafar totalment per sorpresa. Per això m'ho he pres, com he fet sempre, com un servei desinteressat i amb ganes a l'Església. Si els sembla que puc ajudar des d'aquells nous serveis, que disposin.

—Què representa per a vostè canviar la parròquia per la Cúria?

—La Cúria té una aparença de seriositat i burocràcia que no sempre correspon amb la realitat. Jo sóc dels qui pensa que el tracte personal ha de continuar igual, és un tarannà i una manera de fer. Tot i això, aquesta nova responsabilitat representa un gran repte, una situació nova, però com també ho pot representar un canvi de parròquia o de nomenament.

—Quines tasques constituïran el seu càrrec?

—Pel que fa a la secretaria particular,

be amb la realitat pastoral de la seva diòcesi. Això és quelcom que hem d'anar descobrint sobre la marxa...

—Ja porta una bona dosi de paciència?

—Les dificultats aniran venint sobre la marxa i potser sí que ens farà falta molta paciència, alhora que una gran dosi de servei i disponibilitat.

—És curiosa la seva història personal. Va néixer a la diòcesi de Barcelona, va viure la seva infantesa i va ser ordenat a la de Sant Feliu, i ara entra a formar part de la Cúria de la de Terrassa...

—Per a mi és normal. El que potser ha estat més extraordinari ha estat la divisió, que ha provocat aquestes casualitats que no tenen major importància.

—On té el seu cor?

—El meu cor acostuma a ser allà on resideixo.

—Molt diplomàtic.

—Això no treu que de cadascun dels llocs on he estat guardi un gran record. Pastoralment he treballat molt a la zona del Penedès, que és on em vaig ordenar i vaig ser vicari; també a Barcelona, com a formador del Seminari Menor; i en aquests darrers anys al Vallès Oriental com a rector. En l'àmbit més de moviments, actualment encara sóc —no sé si continuaré— consiliari del Moviment Cristià de Mestres i Professors i del JARC, tasques totes dues que m'han enriquit moltíssim.

—Sembla que deixa l'activitat pastoral amb enyorança.

—Una mica. Els meus últims dos anys com a rector de Cardedeu i Cànoves han estat viscuts molt intensament a nivell pastoral. En guardo molt bon record. Estic molt agraït a tots els feligresos per aquests dos anys de treball directe a

dues parròquies. Segur que trobaré a faltar la vida parroquial immediata, tot i que quedarà compensada amb un altre tipus de relació.

Samuel Gutiérrez

Mn. Fidel Catalán comença una nova etapa com a secretari general de la diòcesi de Terrassa.

la meua responsabilitat consistirà bàsicament a portar l'agenda del bisbe, mentre que pel que fa a la secretaria general l'objectiu és ajudar a construir una Cúria àgil, propera, gens enfarfegada, molt directa, que possibiliti sobretot el contacte del bis-

L'agenda del bisbe

Mons. Josep Àngel Saiz ja s'ha instal·lat a Terrassa. A l'antiga rectoria del Sant Esperit, que ha esdevingut la seva residència episcopal, rep les primeres visites com a pastor de la diòcesi. I sempre que pot, a les nou del matí, celebra missa a la catedral.

Després de l'aturada lògica de l'estiu, el bisbat de Terrassa comença a caminar. Ho fa amb agilitat, amb una Cúria formada actualment, a més del bisbe, per tres persones: Mn. Fidel Catalán, secretari general i canceller, i Mn. Francesc Pardo i Mn. Salvador Cristau, vicaris generals.

La prioritat, de moment, és establir els primers contactes i que el bisbe es faci el més proper possible a la realitat diocesana. L'agenda de Mons. Saiz, a mans de Mn. Fidel Catalán, ja es comença omplir amb invitacions a efemèrides o celebracions concretes que el reclamen. La intenció del bisbe és cada diumenge celebrar la missa a una parròquia diferent, a més de fer-se present als monestirs de clausura i als convents. Això no treuria tampoc la celebració dominical de l'eucaristia a la catedral del Sant Esperit, de la qual passa a ser-ne rector Mn. Salvador Cristau, fins ara secretari general de l'arquebisbat de Barcelona i rector de la basílica de la Mercè de Barcelona.

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al

972 645 262

Sant Feliu de Llobregat

La diòcesi de Sant Feliu comença a caminar

■ Mons. Agustí Cortés nomena Mn. Joan Pere Pulido secretari general i canceller del nou bisbat

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— No fa encara ni un mes que Mons. Agustí Cortés va prendre possessió de la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Des de llavors, gairebé no ha tingut temps ni per respirar. Tot i les dificultats dels inicis i amb la majoria d'infraestructures encara per concretar, Mons. Agustí no perd la calma. No

es pot negar que és un home pacient, amb una gran capacitat d'escolta i d'observació, que ja ha començat a ficar-se tothom a la butxaca. Una de les primeres decisions que ha pres com a nou bisbe de Sant Feliu ha estat el nomenament, el 22 de setembre passat, de Mn. Joan Pere Pulido com a nou secretari general i canceller de la diòcesi.

El número 11 de la plaça de la Vila de Sant Feliu de Llobregat, tot just al davant de la catedral de Sant Llorenç, encara fa olor de pintura. La que ha estat escollida com a residència episcopal de Mons. Agustí Cortés no pot amagar que té nous inquilins. Quan el bisbe Agustí va arribar, pocs dies abans de la presa de possessió, no hi havia ni gas ni telèfon... i havia de rebre la gent a la rectoria de la parròquia de Sant Llorenç. Ara ja comença a prendre una mica més de forma, tot i que encara resten detalls perquè esdevingui un lloc ben acollidor i amb vida, com és el desig del bisbe Agustí.

Tot i les limitacions inicials, aquesta nova etapa que ara comença es viu amb molta esperança a la nova diòcesi santfeliuenc. És un moment per abandonar-se a la Providència i cercar la gràcia dels orígens. El bisbe ha optat, en aquests inicis de pontificat, per donar prioritat a escoltar la gent i fer-se present a les diverses realitats diocesanes on el conviden. S'ha reunit ja amb capellans, congregacions religioses, arxiprestos... També s'ha dedicat a atendre amb cura els mitjans de comunicació, l'interès dels quals li ha cridat especialment l'atenció. En aquest àmbit, assignatura pendent de molts prelats, Mons. Agustí Cortés ha demostrat tenir molta «traça mediàtica», posant en relleu la seva gran capacitat d'escolta i de diàleg, tot i que sense deixar de parlar clar i dir el que ha de dir.

El bisbe de Sant Feliu també ha començat ja a fer diverses visites «pastorals». L'endemà de prendre possessió de la diòcesi va visitar el monestir de Montserrat, en els límits del nou bisbat, i un dia després es va desplaçar fins a Sant Andreu de la Barca per visitar l'Obra Benèfica Assistencial (OBA), institució fundada pel Dr. Tarrés. Posteriorment es va reunir amb els arxiprestos al santuari de la Mare de Déu de Brugués, a Gavà, i va visitar la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges en la seva Festa Major. El diumenge 26 de setembre es va desplaçar fins a Sant Esteve Sesrovires per beneir una imatge del Dr. Pere Tarrés.

Primers nomenaments

A més d'aquesta activitat frenètica dels primers dies de pontificat, Mons. Cortés també ha hagut de prendre ja alguna decisió important. Una de les primeres ha estat el nomenament de Mn. Joan Pere Pulido

En una de les seves primeres sortides «pastorals» Mons. Agustí Cortés va visitar l'OBA de Sant Andreu de la Barca.

do, actual rector de Santa Eulàlia del Papiol, com a nou secretari general i canceller de la diòcesi, així com secretari personal seu. Ha estat una decisió molt ben acollida per tothom, tant capellans com fidels, que en els últims anys ja havien hagut de treballar freqüentment amb Mn. Joan Pere Pulido. L'actual secretari general del bisbat havia estat fins ara secretari general de la demarcació IV de l'arquebisbat de Barcelona i coordinador de pastoral de joves de la mateixa demarcació.

El seu nomenament era un secret a veus, fins que el 22 de setembre es va confirmar oficialment. «Em sento molt honorat per la confiança dipositada en mi —assegurava Mn. Pulido poc després de ser nomenat nou secretari general—. Tinc moltes ganes de treballar i encetar aquesta nova etapa tan engrescadora.» El jove prevere està convençut que «el nou bisbat viu un moment històric i tothom ha de participar en la seva construcció». «Ara tenim l'oportunitat de fer-ho», afegeix tot convidant a la implicació de tots els diocesans. En la seva nova responsabilitat com a secretari general, Mn. Joan Pere Pulido declara que el seu desig «és que el bisbat sigui la casa de tothom, on es pugui entrar amb facilitat i tothom se senti ben acollit».

A més del nomenament de Mn. Joan

Pere Pulido com a nou secretari general i canceller, en la reunió que Mons. Agustí Cortés va tenir amb els arxiprestos el 22 de setembre passat al santuari de Brugués també es van confirmar dos càrrecs més: el de Mn. Josep Torrente, actual vicari de Sant Llorenç de Sant Feliu, com a nou delegat de mitjans de comunicació, i el de Mn. Francesc Xavier Escolà, diaca permanent de Santa Maria de Piera, com a delegat d'Economia.

De la perplexitat a l'entusiasme

La perplexitat inicial causada per la notícia de la creació del nou bisbat ha donat pas a un clima molt engrescador, fins i tot d'entusiasme, amb ganes per part de tothom de fer créixer la consciència diocesana i donar vida a aquesta nova realitat. Els primers passos, però, s'han de donar a poc a poc, ja que tot i que no es comença de zero, una de les prioritats ara, juntament amb l'acollida de la gent, és resoldre al més aviat possible el tema d'infraestructures.

De moment, pel que fa a les delegacions i serveis diocesans, es treballa conjuntament amb les altres dues diòcesis germanes. L'entesa és bona i només amb el pas dels primers mesos es podrà anar concretant la necessitat de serveis propis.

Samuel Gutiérrez

Mn. Joan Pere Pulido.

Perfil del nou secretari general

Mn. Joan Pere Pulido va néixer al barri de Sant Andreu del Palomar de Barcelona el 5 de juny del 1970. Té 34 anys. Va iniciar els estudis al Seminari Menor de Toledo i els continuà al Seminari Conciliar de Barcelona, on obtingué la llicenciatura en Ciències eclesiàstiques per la Facultat de Teologia de Catalunya. També és llicenciat en Teologia Moral i ha cursat el Màster de Doctrina Social de l'Església per la Universitat Pontifícia de Salamanca.

El nou secretari general del bisbat de Sant Feliu va ser ordenat sacerdot a la parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, actual catedral del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, el 12 d'octubre del 1996. Ha estat vicari de la parròquia dels sants Just i Pastor de Sant Just Desvern, vicari de la parròquia de Sant Miquel de Molins de Rei, vicari de la parròquia de Santa Eulàlia del Papiol i adscrit a la parròquia de Sant Vicenç de Castellbisbal. Des de l'any 2003 és rector de la parròquia de Santa Eulàlia del Papiol, responsabilitat que compaginarà amb el seu nou càrrec. El jove prevere ha estat també secretari general de la fins ara demarcació IV (Baix Llobregat, Penedès, Garraf i Anoia) i coordinador de pastoral de joves d'aquesta demarcació.

Institut Internacional de Teologia a distància Institut Superior de Ciències Religioses a distància Sant Agustí

Accés al Seminari 16 - 43500 Tortosa - Telèfon 977 449 596
(Miquel García 619 006 057)

Inscripcions curs 2004-2005

- Diplomatura i llicenciatura en Ciències Religioses
- Pla de formació sistemàtica:

Missionologia, Orientadors Familiars, Mitjans de Comunicació, Litúrgia, Voluntariat Social, Doctrina Social de l'Església, Pastoral de la Salut, Vida Consagrada, Pastoral Catequètica / DEI Primària, Secundària, Batxillerat i FP.

Missatge del nou arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, en la seva consagració episcopal i presa de possessió

«Els cristians tenim el bonic deure d'estimar els altres com el Crist ens ha estimat»

TARRAGONA.— Tres mil persones van omplir a vessar la catedral de Tarragona, el diumenge dia 19 de setembre, per assistir a la consagració episcopal i presa de possessió canònica del nou arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells. Entre els assistents hi havia el conseller en Cap de la Generalitat de Catalunya, Josep Bargalló, autoritats civils i militars i una trentena de bisbes de tot l'Estat.

L'Assumpta, la Fructuosa, la Tecla, la Misserere... són els noms d'algunes de les deu campanes que hi al cloquer de la catedral, i van ser les primeres de proclamar al vent, amb tons contrastats, la joia per l'arribada d'un nou pastor a la històrica i venerable seu tarragonina. Els rajos de sol, de mitja tarda, feien resplendir les pedres bimil·lenàries de l'amfiteatre romà, talment com quan les flames martirials santificaven el bisbe Frutuós. Es complien les seves paraules: «Mai no us mancarà pastor.»

Com és tradicional a Tarragona, l'arribada d'un nou arquebisbe a la seu metropolitana i primada de les Espanyes va tenir lloc a la plaça de les Cols, sota les escales de la catedral. L'acte es va veure acompanyat per tots els elements que integren el seguici popular, amb la rebuda per part de l'alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, que va pronunciar un parlament de benvinguda.

Nadal va congratular-se pel fet que el nou

L'alcalde de Tarragona va donar la benvinguda al nou arquebisbe.

arquebisbe sigui català, «en una Església que espera molt de vós, que vol mantenir la seva preeminència i fins i tot millorar-la». L'alcalde va concloure la seva dissertació desitjant a Mons. Jaume Pujol «un fructífer pontificat». El Dr. Jaume Pujol, en la seva salutació, es va remuntar als orígens del cristianisme a Tarragona dient que «Frutuós va ser un bisbe molt estimat no solament pels cristians sinó també per tots els ciutadans.

El Dr. Jaume Pujol, prostrat durant les lletanies.

Amb la meua missió de bisbe vull ajudar també a cercar el bé de tota la ciutat». Totes dues intervencions es van succeir enmig d'un ambient sorollós, generat per xiulets i aplaudiments a la vegada.

La cerimònia, de portes endins

L'arquebisbe electe Jaume Pujol va ser rebut pel Capítol de la Catedral, a la porta principal, moment en què es va produir un dels actes protocol·laris distintius de la presa de possessió de la seu tarragonina —seguint una tradició secular—, on el prelat jura defensar els drets històrics de la diòcesi i de

la dignitat de primat de les Espanyes. A l'interior de la catedral esperaven l'entrada de la processó el presbiterat diocesà, les autoritats, familiars de l'ordenand, gent i joves vinguts de Navarra i gent també de Guissona, poble natal del doctor Pujol. Un cop arribats els bisbes al presbiteri, l'administrador diocesà, Mn. Miquel Barbarà, va dirigir una salutació al nou arquebisbe, en nom de l'arxidiòcesi, tot recordant el «moment delicat» que s'està vivint, per afegir que «necessitem una tasca profunda de comprensió i d'acceptació d'uns i altres (...). Senyor arquebisbe, sigueu artífex entre nosaltres de concòrdia, de fraternitat, de pau i de comunió eclesial».

Després de les lectures i de la proclama-

Alguns dels moments més emotius de la consagració episcopal de Mons. Jaume Pujol i Balcells.

Mons. Pujol va celebrar la seva primera Eucaristia com a bisbe.

L'escut arxiepiscopal de Mons. Jaume Pujol Balcells

Didac Bertran Vallvé és, a més de delegat de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Tarragona, diplomàt en Genealogia, Heràldica i Nobiliària. I ha estat ell l'artífex de l'escut arxiepiscopal de Mons. Jaume Pujol Balcells, nou arquebisbe de Tarragona.

La primera part de l'escut presenta sobre vermell una tau de plata. El conjunt representa l'arxidiòcesi tarragonina. La segona part ofereix sobre camp d'or tres faixes en ona d'atzur i una creu de sabba. Es tracta de l'escut d'armes de Guissona, vila natal del nou arquebisbe de Tarragona.

La tercera part (sobre camp d'or, un mar d'atzur i plata, i tres flames vermelles) fa referència també a l'arxidiòcesi. Les tres flames simbolitzen el martiri de sant Fructuós i els seus diaques sant Auguri i sant Eulogi. El mar té diverses significacions: a la seva vora van patir martiri els sants bisbes i diaques; pel mar va arribar sant Pau a Tarragona a predicar la paraula de Déu i també hi va

arribar la devoció a santa Tecla; finalment, simbolitza l'obertura i l'amplitud d'horitzons.

La quarta part mostra sobre camp d'atzur uns turons serrats de plata, una serra d'or i un llibre obert també de plata.

Aquesta divisió fa referència a la catalanitat (la muntanya de Montserrat) i a la urgència d'escampar la bona nova de Jesús (el llibre obert). Pel que fa als ornaments exteriors vénen marcats pels que corresponen a la seu. Així, cal dir que la creu d'or amb dos travessers és la que correspon als arquebisbes i patriarques;

que el pal·li és un ornament propi i exclusiu dels metropolitans; que el timbre consisteix en un capell verd del qual pengen dos cordons verds amb quinze flocs cadascun, propi dels patriarques i dels arquebisbes primats que no són cardenals, i que la divisa *Quae audisti doce* fa referència a la urgència d'evangelitzar i està tret de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2 Tm 2,2).

ció de l'Evangeli, Mn. Barbarà va presentar l'escollit, el prevere Jaume, per ocupar la càtedra de Fructuós, al nunci del Papa, Mons. Manuel Monteiro de Castro. Va ser Mn. Creu Sàiz, prior de Sant Pere de Reus, l'encarregat de llegir el mandat apostòlic pel qual el papa Joan Pau II nomena Jaume Pujol arquebisbe de Tarragona.

En l'homilia, Mons. Monteiro de Castro, utilitzant simultàniament el català i el castellà, va fer un repàs a la trajectòria del doctor Jaume Pujol, des del seu despertar en la fe fins a arribar a les diferents responsabilitats que li han estat encomanades, la seva preparació intel·lectual, el contacte amb els joves i la seva pertinença a la Prelatura de l'Opus Dei.

El nunci va esmentar «les anelles precioses que té aquesta cadena», en clara referència a l'arxiepiscopologi de la seu tarragonina, per explicitar posteriorment el sentit de cadascun dels moments que configuren el ritu de la consagració episcopal, «que farà que rebis l'Esperit Sant i siguis així consagrat successor dels apòstols, introduït dins del Col·legi Episcopal, i, com a arquebisbe metropolità de Tarragona, t'asseguis a la seu que el Sant Pare t'ha confiat». Més endavant va dir: «Com a bon teòleg, però, saps

molt bé que no són els mèrits personals els que avui et porten a formar part del Col·legi Episcopal (...). Es Jesús qui —amb la seva llibertat— et crida a aquest ministeri, com ho va fer als dotze apòstols.»

Una ordenació emotiva

Tot i la importància de la seu tarragonina, precisament és per aquest motiu que la consagració episcopal d'un prevere és quelcom inusual, atès que sempre havia estat designat a ocupar-la un bisbe que ja exercia anteriorment el seu ministeri pastoral en un altre lloc. D'aquí la durada de la cerimònia, que es va perllongar durant gairebé tres hores, amb una perfecta organització, solemnitzada pels cants del Cor i l'Orquestra dels Amics de la Catedral i dels organistes. Van actuar com a bisbes consagrants, presidits pel nunci apostòlic, l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, predecessor de Jaume Pujol; Javier Echevarría, bisbe prelat de l'Opus Dei; Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell. Entre altres bisbes, cal destacar la presència del president de la Conferència Episcopal Espanyola, el cardenal Antonio Rouco Varela, i del cardenal Ricard M.

Carles, arquebisbe emèrit de Barcelona.

Va ser necessària la col·locació d'un circuit tancat de televisió a naus laterals i capelles de la catedral per facilitar el seguiment de la cerimònia, que va comptar amb una xifra rècord pel que fa al desplegament de mitjans informatius.

Arquebisbe de tots

En la seva al·locució al poble, Mons. Pujol va manifestar el seu agraïment al Sant Pare, a la tasca realitzada per l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, el seu predecessor, i a Mn. Barbarà, «que ha tingut cura de l'arxidiòcesi» durant els mesos de seu vacant. També va agrair en la persona de Mons. Javier Echevarría «els in comptables béns espirituals rebuts de l'Opus Dei».

El nou arquebisbe de Tarragona, en un altre moment del seu missatge, va fer palesa la seva voluntat de continuar la tasca que marca al Pla Pastoral diocesà 2002-2005, amb els seus objectius i accions; un pla pastoral que és aplicació del Concili Provincial Tarraconense, «que va ser una actualització i concreció a les nostres terres del Concili Vaticà II».

Posteriorment va assenyalar: «Vull que la col·legialitat i la voluntat de diàleg regieixin el meu pontificat: voluntat d'escoltar tothom, d'acollir tothom, d'aprendre de tothom, de ser l'arquebisbe de tots.» Va exhortar tothom a viure la vida cristiana, puix «quan es viu de fe, es posseeix una llum que dona sentit a les diverses circumstàncies de la vida i es rep resposta a les gran preguntes que

El seguici popular va prendre part en la festa de tots els tarragonins.

ens fem. Els cristians tenim resposta —no receptes— a les qüestions que les persones i la societat es plantegen (...). Els cristians tenim el bonic deure d'estimar els altres com el Crist ens ha estimat. I estimar és perdonar, disculpar i sobretot comprendre».

En acabar, va ser una autèntica multitud la que es va voler atansar a Mons. Jaume Pujol per expressar-li la felicitació i mostres d'afecte, a les quals el prelat va correspondre de manera estoica, amb paraules d'agraïment per a tothom.

Comença ara un nou pontificat a Tarragona i a la Tarraconense. Com a les campanes de la catedral, que seguiran tocant, a l'Església de Tarragona hi haurà paraules amb tons greus i aguts, però com deia Mn. Barbarà al principi, «aquesta Església ha de continuar fent el seu camí amb fidelitat al Déu vivent i veritable, l'únic que mereix tot honor i tota glòria».

Joan Boronat

Fotos: Audiovisuals Chroma

Mn. Miquel Barbarà, nomenat vicari general

El dilluns dia 20, l'endemà de la presa de possessió com a nou arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol va firmar el seu primer decret, a través del qual va nomenar vicari general de l'arxidiòcesi Mn. Miquel Barbarà, que ja va ostentar aquest càrrec durant el pontificat de Mons. Lluís Martínez Sistach i que ha estat administrador diocesà durant els mesos de seu vacant. Continuen com a vicaris episcopals els preveres Joan Anton Cedó, Francesc Esteso i Creu Sàiz. També va confirmar tots els càrrecs de la Cúria per a un període indeterminat. El mateix dia va reunir per primer cop el Consell Episcopal.

La comunicació d'aquestes designacions i renovacions les va fer Mons. Jaume Pujol a tot el personal de la Cúria, al qual va saludar i amb el qual va mantenir una reunió presidida per la cordialitat i la calidesa, a la mateixa Casa de l'Arquebisbat. Al vespre del dilluns dia 20 va assistir a la representació del *Retaule de santa Tecla*, que es va fer a la catedral.

Barcelona

«Ni un sol dia del que portem d'any el món ha estat veritablement en pau»

■ **Eduard Moreu és el nou president de Mans Unides a Barcelona**

BARCELONA.— Si hi ha alguna cosa que ningú no gosa posar en dubte és que Mans Unides és una ONG catòlica que a base d'esforç i d'anys de treball ha sabut guanyar-se una gran credibilitat. Personatges coneguts a casa nostra com el periodista Esteve Soler o el presentador Andreu Buenafuente no han dubtat a col·laborar amb

aquesta entitat que compta amb 90.000 socis i gairebé 15.000 voluntaris, i que té en els missioners i les missioneres un dels seus grans baluards. De tot plegat es mostra orgullós Eduard Moreu Malaret, el nou president de la delegació de Mans Unides a Barcelona. La llarga trajectòria en l'àmbit de l'ensenyament d'aquest barceloní de

63 anys es mostra en cada gest que fa i en cada paraula que pronuncia, perquè és capaç de fer entenedor a la raó allò que li resulta incomprensible d'assumir com a cristià i com a ciutadà del món: que les injustícies avancen a passes gegantines malgrat els esforços de tantes persones i entitats que lluiten cada dia per capgirar la situació actual.

—Podem dir que a Mans Unides ha trobat la manera de canalitzar la seva vocació de servei als altres?

—Realment, sí. Quan treballava en l'àmbit de l'ensenyament ja col·laborava amb Mans Unides, però va ser en demanar la prejubilació quan m'hi vaig poder implicar més a fons. Una institució com Mans Unides té un potencial extraordinari, i per als qui som creients visualitza la nostra fe i és la nostra manera de fer un servei a l'Església dels pobres i per als pobres.

—Mans Unides té una llarga història des del 1960. Quina voldria que fos la seva aportació en aquesta llarga cadena de lluita contra el subdesenvolupament i la desigualtat?

—Les persones i els equips directius poden canviar, però el que importa és la concepció, la línia i els objectius de Mans Unides. La meua il·lusió és que partim d'una llarga experiència solidària de 44 anys de treball a favor dels més marginats i dels més febles. Molts dels nostres projectes s'adrecen directament a les dones i als infants, que són realment el tercer món del tercer món.

Mans Unides va començar l'any 1960 a partir d'un grup de dones d'Acció Catòlica que va impulsar una campanya contra la fam a l'Índia. D'aquesta llavor inicial va néixer i créixer Mans Unides com una de les primeres ONG de desenvolupament, i des d'aleshores hem treballat en dues línies d'actuació fonamentals. D'una banda, recollim recursos econòmics per vehicular-los de forma directa amb ajuda al tercer món. I dic de forma directa perquè mai no ho fem a través de governs i d'institucions oficials per la por de la corrupció que malauradament pot haver-hi als països del tercer món. D'altra banda, treballem per la sensibilització de la societat catalana i espanyola.

—Tot i que les contraparts de Mans Unides al tercer món no són únicament catòliques, treballar amb missioners i missioneres dona unes garanties molt grans d'honestetat i de professionalitat?

—Moltíssim. Encara tenim una visió força distorsionada de la tasca dels missioners i de les missioneres, i els imaginem com a personatges de llarga barba que es presenten en aquells països per evangelitzar-los amb una creu i l'Evangeli a la mà. Aquesta visió del missioner carrincló i que evangelitza amb unes formes molt poc compromeses amb la realitat no s'ajusta a la veritat. La veritat és que a les missions

és on realment es veu l'autèntic cristianisme esdevingut solidaritat, denúncia de les injustícies, cooperació internacional... I tot això ho fa una gran quantitat de missioners arreu del món amb un prestigi i una dignitat extraordinaris.

—Aquests testimonis que donen la vida pels altres són l'autèntic revulsiu de l'Església avui dia?

—La gran pregunta que em faig jo és fins a quin punt les ONG confessionals com Càritas o Mans Unides arribem a fer entendre a la gent que els nostres projectes, la nostra manera d'actuar, visualitzen aquesta Església dels pobres i per als pobres.

¿Fins a quin punt nosaltres tenim prou transparència per fer entendre que l'Església que molts identifiquen amb la jerar-

Eduard Moreu, al seu despatx de Mans Unides.

quia, amb el luxe del Vaticà o amb una doctrina excessivament reglamentària fa en realitat una gran tasca en acció social? Cal donar el missatge que l'Evangeli autèntic és viure el que diu Jesús a Mateu 25,40: «Us ho asseguro: tot allò que feieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho feieu.»

Això dona una gran esperança i fa comprendre que ser cristià és complir el missatge de l'Evangeli. Hi ha una frase de Gandhi terrible però que ens ha de fer pensar molt i que diu: «Jesucrist és fantàstic; el cristianisme és fabulós; llàstima que hi hagi cristians.» I jo em pregunto: és que potser hem arribat a traïr el missatge de l'Evangeli quan les altres civilitzacions veuen occident com un cau de riquesa, d'ostentació, de desbaratament de recursos, d'explotació dels més pobres...?

—«El futur del món, compromís de tothom» és el lema de Mans Unides d'enguany. Què pretenen amb aquesta invitació a un compromís més gran?

—Enguany no hem tingut ni un sol dia que el món hagi estat veritablement en pau. Ens estem habituant ja tristament a veure com la televisió escup sang cada dia, quan no és a l'Iraq és al Sudán, i si no, a Palestina. Des de Mans Unides creiem que tots estem compromesos en aquest món i que no podem rentar-nos-en les mans.

La nostra esperança juntament amb el moviment altermundialitzador és dir i somiar que un altre món és possible; que una altra economia és possible; que una altra justícia és possible. Volem una justícia, una solidaritat i uns drets humans globals,

i volem una lluita de debò amb els mecanismes necessaris per eradicar la misèria i la pobresa del món. I en aquest sentit comencen a donar-se senyals d'esperança.

—Quines injustícies el regiren més per dins i davant de les quals no podem estar-nos creuats de braços?

—N'hi ha tot un ventall. Per què els governants elegits democràticament per nosaltres fan una opció armamentística afavorint la guerra i la destrucció de vides humanes, i no ho interveuen en ajuda al tercer món? Per què continuem tolerant els paradisos fiscals i acceptem amb una certa naturalitat que hi hagi aquests caus de corrupció i de blanqueig de diners, amb el vistiplau i la vista grossa dels polítics? Per què permetem que diàriament hi hagi bilions de dòlars sobrevolant totes les borses del món buscant la inversió més especulativa? Per què aquestes fortunes guanyades d'una manera tan ràpida i en mans d'uns pocs multimilionaris no vénen gravades per cap impost? Com podem posar fi a la deslocalització d'empreses, que l'únic que fa és sobreexplotar les persones i participar en aquesta mena de subhasta que el que busca és gent disposada a cobrar menys per treballar més?

Per què hi ha milions de persones que treballen en grans magatzems de muntatge, que ni tan sols són autèntiques fàbriques, on es fa roba esportiva, texans, ordinadors, tot de marques molt conegudes? Per què mantenim aquests mecanismes de comerç tan injustos i desiguals? Per què el Nord ric, quan trafica amb el Sud pobre, grava les importacions amb aranzels que són quatre o cinc vegades més grans que quan la transacció comercial es dona entre els països rics?

Carme Munté

«Actuem! Un altre món és possible»

En el marc de la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga i en el marc de les festes de la Mercè, Mans Unides va presentar la festa de l'espectacle solidari *Actuem! Un altre món és possible*.

L'objectiu de l'espectacle era sortir a l'encontre de la gent al carrer i a partir d'una eina dinàmica i entretinguda com és un espectacle d'aquestes característiques afavorir la sensibilització de la societat sobre les necessitats del tercer món i les injustícies que comporta la globalització.

A partir d'espectacles de totes les disciplines artístiques es van divulgar els temes candents del món de la solidaritat, les causes de la desigualtat Nord-Sud, el comerç desigual, el deute extern, la globalització, el saqueig de les primeres matèries, les violacions dels drets humans, l'armamentisme i els nens obligats.

MANS UNIDES

Delegació de Barcelona
Rambla de Catalunya, 32, 1r 1a
08007 Barcelona
www.mansunides.org
Tel. 934 877 878
Fax 934 874 574

Tortosa

Jornades de formació permanent per al clergat diocesà

■ La Pastoral Familiar, els cristians en la vida pública i la immigració van ser els temes tractats

TORTOSA.— Per dissetena vegada el clergat diocesà va ser convocat per avançar en la formació permanent. Aquest any la convocatòria es va desdoblar en dos dies per facilitar la participació. Així, els dies 16 i 17 de

setembre, una seixantena de capellans es van reunir al Seminari per conuiu, pregar i reflexionar sobre tres temes d'actualitat: Pastoral Familiar, cristians en la vida pública i el fenomen migratori.

Mons. Xavier Salinas va justificar el curset i va presentar el primer tema sota la direcció de Mons. Joan Antoni Reig, bisbe de Soborn-Castelló, president de la Subcomissió per la Família i Defensa de la Vida. Durant tres sessions amb diàleg posterior, el ponent va captar l'atenció dels assistents. Va comentar àmpliament el *Directori de la Pastoral Familiar*, editat per la Conferència Episcopal Espanyola, fruit de la LXXXI Assemblea Plenària (21-11-2003), i que, de fet, és una resposta a la *Familiaris consortio*.

Els bisbes espanyols, en set capítols i 308 punts, canalitzen l'exhortació apostòlica de Joan Pau II. Es parteix de la base que la família és un lloc privilegiat com a «Església domèstica» per transmetre la fe. Els xiquets creixen progressivament en tota la gamma d'experiències i troben les claus per interpretar el seu món, les seves relacions, el sentit i la fi última de la vida (núm. 66).

El ponent, excel·lent coneixedor del tema, es va estendre en el capítol segon: *Preparació per al matrimoni*. Reconeixent que hi ha una preparació remota en l'educació afectivosexual, va insistir que no hem de rebaixar les exigències dels qui volen casar-se sacramentalment perquè, si no, cauríem en una pastoral de mínims. «Hem de comptar amb la gràcia baptismal que vol redimir el cor i el cos. Així neixen i creixen els homes nous de l'Església», va afegir el ponent. I pel que fa a l'educació dels fills, una cosa va quedar ben clara en les paraules de Mons. Joan Antoni Reig: el paper dels pares en l'amor i en l'educació als fills és insubstituïble.

El dia 17 es va encetar amb *Els cristians en la vida pública*, a càrrec del president d'E-Cristians, Josep Miró i Ardèvol,

El Seminari va acollir les jornades de formació.

que promou una xarxa informàtica on tothom pot consultar per Internet el pensament catòlic actual a Europa.

Miró i Ardèvol va comentar el fil de la declaració de principis d'aquesta associació i va insistir que la nostra societat té la característica de la «desvinculació de la religió». També va dir que l'home no pot estar subjecte a cap tradició i arreu d'Europa surt el laïcisme de l'exclusió de la religió reduïda a la intimitat personal. En definitiva, és l'home el qui determina el que és bo o dolent. Davant d'aquesta postura anti-Església, E-Cristians es presenta «com una organització de trobada d'associacions i de persones catòliques amb la finalitat de promoure la presència de la concepció i del subjecte cristià en l'espai públic, per mitjà de l'acció generadora de sentit i de sinèrgies dirigides a objectius concrets».

El fenomen de la immigració

Núria Gispert Feliu, actual presidenta de Càritas espanyola, va presentar el fenomen migratori com un signe del nostre

temps. «Mai com ara la gent canvia de lloc, i ho fa amb la intenció de treballar en el nostre món ric i de quedar-s'hi per sempre», va dir Gispert, que va afegir que «els hem de rebre amb tots els drets i deures que corresponen a la dignitat de la persona humana».

Arreu del món, són 175 els milions de persones que emigren. És una xifra que representa el 3% de la població mundial. És evident que el millor seria crear riquesa al seu lloc d'origen, però si són forçats a emigrar els hem de rebre no solament perquè són mà d'obra barata, sinó perquè són germans nostres.

A la tarda, la jornada es va acabar amb la xerrada de Mn. Joan Amic, de Girona, que va lliurar materials per a la catequesi de disminuïts. Va insistir que de vegades capten millor la veritat que els qui passen per normals... Una vintena de cursetistes es van traslladar a la parròquia de l'Ametlla de Mar, que va organitzar una missa concelebrada i un sopar de germanor.

J. Blanc i Bahima

LLEIDA

Educadors d'onze centres participen en la Trobada de les Escoles Cristianes

RAÏMAT.— El divendres 10 de setembre passat el col·legi Claver dels pares Jesuïtes de Raïmat, a prop de Lleida, va acollir l'onzena Trobada del Professorat de les Escoles Cristianes de la diòcesi de Lleida. A la trobada hi van assistir un total de 450 educadors provinents d'onze escoles cristianes: nou de Lleida, una d'Aitona i l'altra de les Borges Blanques, concretament del centre Mare de Déu de Montserrat.

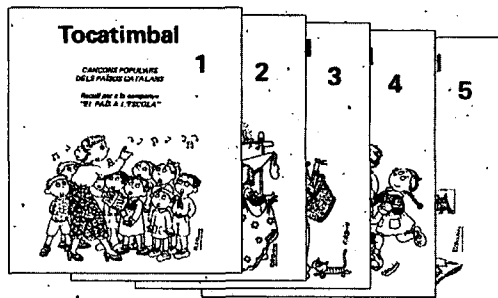
El professor i jesuïta Silvestre Falguera, membre de la coordinadora de la trobada, ha manifestat la seva satisfacció pel seu desenvolupament, i ha centrat els objectius d'aquesta trobada que se celebra cada any a les portes del nou curs escolar: «Al llarg d'onze anys ens hem anat trobant a principis de curs en escoles diferents, per saludar-nos i tornar-nos a engrescar en aquest servei a la societat que suposa la difícil, però important, tasca d'ajudar els alumnes a créixer com a persones. I no només aprenent moltes coses, sinó també procurant que puguin trobar un sentit a la seves vides, inspirant-nos en la persona de Jesús de Natzeret.»

Enguany, el fil conductor de la trobada va tenir com a lema l'educació i la creativitat. «Davant dels múltiples reptes que ens presenta la nostra pròpia vida personal i la tasca educativa que portem entre mans, és important que desvetllem les capacitats i potencialitats que hi ha dins nostre», explica el P. Silvestre.

La jornada va iniciar-se amb una pregària i presentació, per passar tot seguit a fer un esmorzar de germanor. A continuació s'iniciaren diversos tallers i presentacions. L'escriptor Jaume Cabré va parlar de *Creativitat literària*, mentre que l'especialista en recursos informàtics i xarxes educatives Jordi Vivancos va oferir el tema *Creativitat i tècniques de la informació i la comunicació (TIC)*.

Els també jesuïtes Ignasi Salat i Marc Vilarasau van parlar sobre *Educació i creativitat* i *Creació de cançons* respectivament, mentre que el P. David Guindulain va fer un taller de ioga i de relaxació.

La trobada va acabar amb una Eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc X. Ciuraneta, que va animar els educadors en la seva tasca d'educar els infants i els joves des de la vivència i el missatge de Crist i l'Evangeli. (J.C.)

LES CANÇONS D'INFANTS

cantades per infants i amb orquestra.
Cançoners, cassets i CD.

Claret, Abacus,
cases de discos i
llibreries.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robs...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Lleida

El bisbe Ciuraneta reuneix els nous delegats

■ El prelat els convida a ser dinamitzadors de l'acció evangelitzadora

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat pel vicari general Mn. Joan R. Ezquerro i pel secretari canceller del bisbat, Mn. Daniel Turmo, va reunir-se el 16 de setembre passat amb tots els nous delegats diocesans i directors dels diversos departaments, secretariats i comissions diocesanes.

Aquesta trobada de treball hi van assistir la pràctica totalitat d'aquests delegats i directors recentment nomenats pel bisbe Ciuraneta, la majoria d'ells seglars.

El bisbe Ciuraneta, després de saludar i donar la benvinguda a tots els delegats diocesans convocats i de convidar-los a fer una pregària; els va parlar de la importància de les delegacions i departaments diocesans com a dinamitzadors de l'acció evangelitzadora de la diòcesi.

Aposta pels laics

En aquest sentit el prelat es va referir a la nova etapa que s'inicia en les delegacions i departaments diocesans, com una aposta pels laics: «Tots vosaltres esteu al servei del bisbe perquè pugui complir la seva missió evangelitzadora.»

Així mateix els va convidar a treballar amb esperit de comunió: «Amb unitat

La reunió va celebrar-se a la seu de la cúria diocesana.

Foto: J. M. Prada

amb el Crist i entre nosaltres, que és expressió del sentit de comunió que desitgem i volem.» Aquestes paraules les va dir en clara al·lusió al document intítulat *Jo sóc el cep i vosaltres el sarments*, una comunicació feta pel bisbe Ciuraneta en la qual introdueix i aprofundeix sobre la necessitat i el paper que han de tenir aquests serveis diocesans en el procés evangelitzador.

Mons. Ciuraneta, adreçant-se als nous delegats, va ser ben explícit en la seva afirmació: «Tots vosaltres també sou cúria», centrant-se així en el tret més important d'aquesta renovació, l'aposta pel laic.

La trobada va cloure amb un torni de

paraula i un debat enriquidor, alhora que es va poder copsar la bona predisposició dels delegats diocesans que a partir d'ara han de ser els coordinadors de les setze delegacions, cinc departaments, sis secretariats i tres comissions que conformen els serveis diocesans.

El bisbe Ciuraneta té previst celebrar un altra trobada amb els consiliaris assignats a cada una de les delegacions; i amb els sacerdots i religiosos que acompanyaran els seglars en la coordinació i el funcionament de cada una de les delegacions i departaments en aquesta nova etapa que s'obre a la diòcesi de Lleida.

Jordi Curcó

Programació conjunta de les delegacions de Joventut i Pastoral Universitària

LLEIDA.— Les delegacions de Pastoral de Joventut i Pastoral Universitària de la diòcesi de Lleida han elaborat un calendari conjunt d'activitats generals per al proper curs 2004-2005.

El calendari s'obre amb l'Assemblea d'Inici de Curs de la Pastoral Universitària, el 26 d'octubre a les set de la tarda a l'Irel. El mes de novembre hi ha programades dues activitats: el dia 26, a les 20.30 h tindrà lloc un Concert-Pregària de la Gna. Glenda a l'església dels Franciscans i, els dies 27 i 28, un recés d'Advent per a joves, al col·legi Claver de Raimat.

El dia 1 de desembre hi ha prevista la celebració de l'Advent a la parròquia de Sant Ignasi, a les 22 h. El dia 11 tindrà lloc la Trobada de Catequistes de Confirmació i el dia 14 l'anyual Vetlla de Nadal amb una Eucaristia a la parròquia de Sant Andreu, a les deu de la nit, organitzada per la Coordinadora de Moviments i Serveis.

El mes de gener se celebrarà una activitat d'iniciació a la pregària i el 9 de febrer la ja tradicional Celebració de la Cendra a Santa Teresina, a les onze de la nit.

Per al mes de març hi ha programada la XXIII Trobada Diocesana de Moviments i Serveis Juvenils, la Trobada d'Adolescents dels Col·legis de l'Església i els exercicis espirituals per a joves. Les activitats acabaran el 13 d'abril a la residència de les Dominiques, amb un cinefòrum. (J.C.)

La corresponsal de «Catalunya Cristiana» a Roma, guardonada amb el premi especial del Certamen Marià

LLEIDA.— La Pontificia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida ha donat a conèixer els premis del Certamen Literari Marià d'enguany, dedicat a honorar la Mare de Déu de Carrassumada de Torres de Segre. En l'apartat poètic, Miriam Díez Bosch, corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Roma, ha estat guardonada amb el premi especial del Certamen Marià per la seva poesia *12 de setembre*, com a reconeixement a la seva qualitat poètica, teològica i mariana.

En l'apartat de prosa l'obra guardonada ha estat la presentada conjuntament pel rector de Torres de Segre, Mn. Xavier Batiste, i l'historiador lleidatà Josep Sanjuan, que porta com a títol *Història de 20 anys a l'ombra de Santa Maria de Carrassumada*. El premi, dotat amb mil cinc-cents euros, ha estat concedit per la parròquia i l'Associació d'Amics de la Mare de Déu de Carrassumada.

La Cooperativa Fruitera de Torres de Segre, que concedeix un premi de 600

La Mare de Déu de Carrassumada.

euros a la millor història sobre Carrassumada i l'agricultura, l'ha atorgat a Josep Marselles, de Torres de Segre, *ex aequo* amb Ramon Roig, de Lleida.

En l'apartat de poesia, el premi del bisbe de Lleida, dotat amb nou-cents euros i Flor Natural del Certamen a la millor poesia que canti a la Mare de Déu de Carrassumada, ha estat atorgat a Lluís Salinas, de Lleida. Aquest poeta ha guanyat també el premi atorgat per "la Cai-

xa" i dotat amb sis-cents euros per la seva poesia inspirada en el Rosari.

Altres poetes guardonats han estat: Conxita Julià, que s'adjudica el premi del Ajuntament de Lleida per la seva poesia dedicada a la devoció de Lleida a la Mare de Déu de Carrassumada. El premi de l'Ajuntament de Torres de Segre ha estat concedit a Alfred Duaigues, de Sunyer, per la seva poesia dedicada a la Mare de Déu de Carrassumada i la vila de Torres de Segre.

El premi del Departament de Cultura de la Generalitat ha estat adjudicat a Pere Colell, de Granollers, per la seva poesia dedicada a la devoció de Catalunya a la Mare de Déu de Carrassumada. Aquest poeta ha estat també guardonat amb el premi del Grup Escolà, per la seva poesia sobre Torres de Segre i l'ermita de Carrassumada. Així mateix, la poetessa lleidatana M. del Carme Mor ha estat guardonada per l'Institut d'Estudis Ilerdencs per la seva poesia presentada al tema *La devoció de les comarques de Lleida a la Mare de Déu de Carrassumada*. Tots aquests premis són dotats amb 600 euros.

El jurat del Certamen Literari ha atorgat finalment dos premis de l'Acadèmia Mariana consistents en una col·lecció de 28 monedes de plata dels Jocs Olímpics de Moscou. Els poetes guardonats són Francesc Escolà, de Torres de Segre, i Lázaro Domínguez, del Ferrol.

En total han estat setze els poetes i escriptors guardonats pel seus treballs en prosa i poesia presentats a aquests 137 Jocs Florals en honor de Santa Maria.

Enguany l'Acadèmia ha concedit per primera vegada un premi infantil de dibuix atorgat pel Grup Comarcal de Colònies Solibernat, amb el lema «Solibernat i la

Mare de Déu de Carrassumada». Es tracta d'una beca personal per anar de colònies, que ha estat concedida a Jaume Badia, de Lleida, i a Albert Oró, de Sudanel.

Lliurament de premis

Els premis seran lliurats durant el Certamen Marià que en honor de la Mare de Déu de Carrassumada tindrà lloc el proper diumenge 3 d'octubre a les dotze del migdia a l'Auditori Enric Granados de Lleida, sota la presidència del bisbe de Lleida i les primeres autoritats de la ciutat i vila de Torres de Segre.

El mantenidor d'aquests Jocs Florals en honor de Santa Maria serà enguany l'ex-president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol. L'any passat va actuar com a mantenidor l'abat de Montserrat, Josep M. Soler, perquè va estar dedicat a la Mare de Déu de Montserrat de l'ermita de Castellsans (les Garrigues) amb ocasió del 50è aniversari de la seva construcció.

El Certamen, com és costum, tindrà com a pròleg una solemne Eucaristia en honor de la patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, que tindrà lloc a les deu del matí, a la capella del Cor de Maria. (J.C.)

Solsona

Mons. Jaume Traserra s'adreça als laics en la seva nova carta pastoral

■ El bisbe de Solsona fa una triple proposta: viure santament, cooperar en l'edificació de l'Església i ser testimonis de l'Evangeli en el món

SOLSONA.— «M'adreço a tots els fidels de la diòcesi, especialment a tots els laics, per tal de recordar-los la importància de la seva vocació eclesial i per exhortar-los a mostrar el valor i la vigència de la vida cristiana amb el seu testimoni i la seva acció.» D'aquesta manera deixa ben palès Mons. Jaume Traserra, bisbe de

Solsona, l'objectiu de la seva nova carta pastoral: *Amb els laics*. Per al prelat, «la presència i la participació del laicat en la vida de l'Església continua essent, en els nostres dies, una exigència i una esperança». I per això els convida a viure santament, a cooperar en l'edificació de l'Església i a ser testimonis de l'Evangeli en el món.

La nova carta pastoral del bisbe de Solsona inclou un seguit de propostes que volen ajudar els fidels laics «a iniciar i a mantenir aquest camí de seguiment fidel del Senyor fins a la plenitud de la vida cristiana». Així, en el punt *Escolta i meditació de la Paraula de Déu*, Mons. Traserra els convida a escoltar amb atenció les lectures proclamades en la missa del diumenge i la seva explicació continguda en l'homília dels preveres; a tenir a casa un exemplar de la Sagrada Bíblia o almenys del Nou Testament per tal de poder fer-ne sovint una lectura pausada i reflexiva; a cercar un coneixement més profund de la Sagrada Escriptura a través de la lectura de llibres que la interpreten i de grups i de cursos de formació bíblica, i a dedicar temps a conversar en solitud amb el Senyor, «perquè la seva veu és càlida i amical i és gran el seu amor».

Encara amb les propostes concretes, i ja en l'apartat dedicat a *L'ascesi*, el bisbe recomana als laics que examinin sovint la seva vida a la llum de la Paraula de Jesús; que acudeixin individualment al sagrament de la reconciliació; que emprenguin amb nova energia la lluita ascètica contra tot allò que els allunya de l'amor del Senyor, i que cerquin sense temor un acompanyament que els ajudi a proposar-se i a recórrer un itinerari espiritual més exigent i fidel.

serra també recomana als fidels laics «que renovin la devoció a l'Eucaristia i que hi participin fructuosament».

«Edifica l'Església»

Pel que fa al paper dels laics en l'edificació de l'Església, Mons. Jaume Traserra recorda que «en gran part, la renovació de les comunitats cristianes depèn d'aquest compromís efectiu i responsable del laicat». I a partir d'aquí enumera un seguit de noves propostes que «volen ajudar els fidels laics a descobrir el seu paper en l'edificació de l'Església». Són propostes com dur a terme el servei de catequesa, animador de joves o responsable de grups d'adults; ser catequista o acompanyador dels fidels que demanen rebre els sagraments, i fins i tot ser professors de Religió a les escoles i als instituts. Això pel que fa a l'anunci de l'Evangeli.

Però el paper dels laics no acaba aquí, sinó que Mons. Traserra també els convida a ajudar els preveres perquè les celebracions litúrgiques tinguin la major qualitat possible. I com? Doncs participant activament amb les respostes, el cant, les accions i el silenci propis de la cele-

ment amb els seus consells, i que aportin els seus punts de vista, basats en els seus coneixements i la seva experiència quotidiana al món.

Però aquest edificar l'Església també es fa extensiu a la família, ja que «els esposos cristians són cridats a edificar la seva família prenent com a model l'Església de Jesucrist».

Per això els recomana que aprofundeixin la seva fe cristiana i que es facin càrrec amb sol·licitud de la iniciació en la fe dels seus fills; que vetllin per la formació integral dels fills, escullin l'escola que més l'afavoreixi, exerceixin el dret que tenen a demanar l'ensenyament de la religió catòlica; que promoguin, on sigui possible, grups de matrimonis que s'ajudin mútuament en aquesta tasca; que aprofitin les ofertes fe-

Mons. Jaume Traserra ha redactat una nova carta pastoral.

segons la voluntat de Déu.

I pel que fa a les propostes concretes, Mons. Jaume Traserra convida els laics a mostrar en la seva vida l'avinença entre l'evangeli predicat i l'evangeli viscut; a fer veure a través de petits o grans gestos de caritat, perdó i esperança les actituds de l'Evangeli; a proposar, a les persones amb qui tracten, el seguiment de Jesús en la seva vida personal, familiar i social; a col·laborar en les iniciatives diocesanes i parroquials que tenen com a objectiu oferir un camí de retorn als allunyats; a defensar la concepció

«En gran part, la renovació de les comunitats cristianes depèn d'aquest compromís efectiu i responsable del laicat»

cristiana de la persona, del matrimoni i de la família, i les lleis morals que se'n segueixen; a exercir la seva professió i el seu treball en conformitat amb criteris morals autènticament cristians; a proposar una societat edificada sobre la veritat i la justícia, i a tenir un paper actiu en la societat civil i a col·laborar en la consecució d'aquelles propostes que promouen el bé comú.

Mons. Jaume Traserra finalitza la carta *Amb els laics* tal com l'ha començada: amb un record per als laics de la diòcesi de Solsona que van ser morts per causa de la seva fe i del seu capteniment cristià en la persecució dels anys 1936-1939. «Aquell testimoni viscut i proclamat a les nostres terres i als nostres pobles era valent i decidit. Avui, els fidels laics, juntament amb tota l'Església, tenen la missió de proclamar amb la mateixa valentia i decisió que Jesucrist és el salvador dels homes.» (C.C.)

Els esposos cristians són cridats a edificar la seva família prenent com a model l'Església de Jesucrist.

tes als pares per a una formació renovada en el camp de les relacions entre els esposos i de l'educació dels fills, i que els matrimonis cristians ofereixin la seva preparació i experiència per col·laborar en l'acollida i preparació de les parelles que demanen rebre el sagrament del matrimoni.

«Evangelitza el món»

Arribats aquí, el bisbe de Solsona encoratja els laics i les laiques a ser testimonis de l'Evangeli en el món: primer, mostrant una manera de viure que esdevingui per si mateixa testimoni de l'evangeli; després, quan sigui possible, la proposta evangèlica, i sempre, estant present en la societat, ordenant les realitats d'aquest món

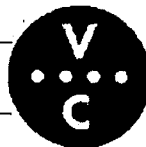
Els laics són convidats a formar-se com a catequistes.

Per tal de viure amb més intensitat el manament de l'amor que els va donar Jesús, el bisbe de Solsona també facilita dues propostes: d'una banda, convertir tota la vida en una ofrena al Senyor i mostrar que totes les seves obres són fetes per amor a Déu; de l'altra, expressar l'amor envers els homes amb l'exercici de les obres de misericòrdia corporals i espirituals. Mons. Jaume Tra-

bració; animant els seus fills a ser escolans de forma constant i atenta; oferint-se per exercir alguns dels serveis esmentats, o ajudant el prevere participant en el grup de litúrgia parroquial.

I a banda d'exhortar els fidels laics a donar suport a l'acció caritativa i social a favor dels necessitats, el bisbe també els demana que ajudin els preveres especial-

Vida Creixent

El consiliari diu...

La vida cristiana ens allibera

Com vivim la vida cristiana? Ens és feixuga o ens allibera?

Viure cristianament ens demana tenir per centre la caritat i és un compromís amb Déu i amb el pròxim. D'aquesta manera la fe s'entén com un compromís, com una actitud, com un concepte de vida.

L'espiritualitat també ha fet un camí: els contemplatius, els contemplatius en acció i avui els laics arriben a l'aprofundiment sobre el valor religiós del profà i l'espiritualitat de l'acció cristiana al món. Joan XXIII ja ho va entreveure quan va dir aquella frase: «Els signes dels temps.»

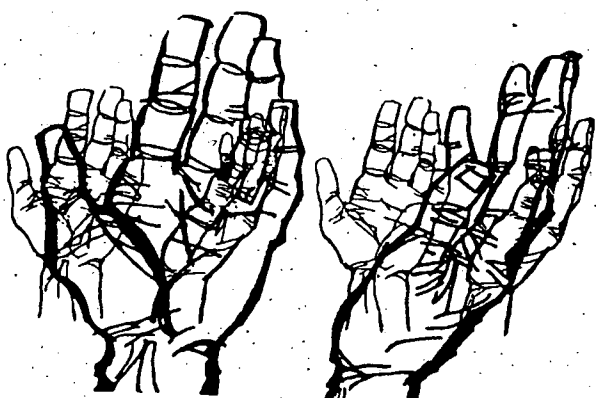
La ciència teològica ha de descobrir la presència de l'Esperit, que inspira l'activitat pastoral de l'Església i de la comunitat cristiana. Per això la teologia, com a reflexió crítica sobre la presència i l'acció de l'Església al món a la llum de la fe, és molt convenient i necessària.

Què vol dir alliberament? L'home actual sap que la transformació del món està fonamentada en l'economia i això moltes vegades es fa violentament.

Els països pobres s'han de desenvolupar. Què vol dir?: «Tenir més per ser més.» O també un procés

global amb facetes econòmiques, socials, polítiques i culturals. Tot això s'ha de fer contra el domini dels països rics.

Per això nosaltres, més que la paraula *desenvolupament*, hem escollit la paraula *alliberament*.

Això suposa la creació contínua d'una nova manera de ser home, una revolució cultural permanent.

Al mateix temps aquesta paraula expressa millor tant les esperances dels pobles oprimits com la plenitud en la qual l'home es considera agent actiu de la història.

Finalment parlar d'alliberament significa que la Bíblia il·lumina les accions de l'home, alliberant-nos del pecat i portant la nova vida de Crist, el nostre redemptor i salvador.

Els que ja hem crescut una mica i ja som grans, creiem de veritat que la vida cristiana ens allibera. I de què ens allibera? Ens allibera del pecat i ens fa viure plenament l'amor que Déu ens té, i ens empeny a ser servidors i estimar els altres. Ens allibera del nostre «jo» i ens fa humils de veritat.

Com hem notat en aquesta petita reflexió, viure la vida de fe suposa un coneixement espiritual i, al mateix temps, un coneixement racional.

La teologia és reflexió i és ciència, que ens ajuda a treballar amb sentit crític, amb mètode i rigor.

Però nosaltres pretenem, través d'aquesta reflexió a la llum de la fe, descobrir l'activitat pastoral i fer el compromís de la caritat i del servei.

D'aquesta manera descobrirem com hem de viure la vida cristiana, com hem de construir la nostra comunitat i com hem d'edificar l'Església.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

IX Ple Nacional de Vida Ascendente

El Escorial va acollir la celebració del IX Ple Nacional de Vida Ascendente, del 7 al 9 de juny passat, amb el lema *Aprender a envejecer con dignidad y en el servicio a los demás*.

Van ser uns dies plens i intensos: pregàries, conferències, col·loquis, reunions de grup. Tot plegat per posar en comú aquest projecte que tenim entre mans i que a casa nostra es diu Vida Creixent, i les mesures i decisions que s'han de prendre per tirar-lo endavant, consolidar-lo i fer-lo créixer.

El primer dia, després d'una càlida benvinguda, l'ex consiliari nacional, Juan Miguel González Fera, va presentar la primera ponència, *Cuatro años del tercer milenio*, una reflexió sobre la vocació i missió dels grans a servir per amor i fer feliços els altres. Va fer força en la necessitat de recuperar la catequesi com a aprenentatge.

El segon dia, després d'una oració comunitària, vam tenir la segona ponència, *Envejecer con dignidad: reflexiones desde el Evangelio*, per José Antonio Pagola, director de l'Institut de Teologia i Pastoral de la diòcesi de Sant Sebastià. Crec que va ser la més profunda. Va donar pautes de vida per créixer com a persones i com a cristians: no a l'automarginació; necessitat d'un projecte de vida; cultivar els valors de pau, amor, dignitat; viure amb alegria l'experiència del perdó de Déu; viure agraït el do de la vida que tenim i sentint la crida a la fidelitat i a l'esperança.

A la tarda hi va haver dues ponències. Una,

la de Santiago Serrano, *Apostolado y compromiso*, ens va recordar l'apostolat com a compromís de tots els membres del moviment. I l'altra, *¿Cómo puede responder Vida Ascendente a las necesidades de los recién jubilados?*, per José Araújo y M. Luisa Morente, consiliari i coordinadora d'Andalusia. Van fer una anàlisi de la situació actual i van fer propostes per revitalitzar i rejevenir el moviment.

Finalment es va reelegir el nou president nacional. Va ser elegit Santiago Serrano, de Madrid. El nostre coordinador Antoni Bosch va ser escollit vicepresident.

Abans es va fer un homenatge, d'una gran emotivitat, al president sortint, José M. Castaño. Vida Creixent de Catalunya li va regalar una icona i el text del *Virolai*.

Cada dia es va celebrar l'Eucaristia que va ser un espai més de convivència i d'unió.

Podem dir que ens vam trobar amb una gent molt activa i il·lusionada, amb ganes de fer moltes coses. A les reunions per grups es va fer palès que teníem molts temes en comú: potenciar l'amistat, reiniciar la vida cristiana, valorar més les persones i fer que es valorin elles mateixes, aprofundir en la lectura de l'Evangelio... Tothom va dir que feia falta un rejeveniment del moviment i que la captació de nous membres era un repte important.

Va ser un ple de renovació i compromís, ple d'il·lusió.

M. F.

XIII Trobada de final de curs d'animadors

El 19 de juny passat es va celebrar a la Salle Bonanova la trobada anual de final de curs amb els animadors de Vida Creixent. En el *Ressò* de setembre volíem fer una ressenya que recollís tots els aspectes del dia de convivència que vam tenir, però ens fan falta algunes de les conclusions dels grups als *Punts de reflexió*. Agraïm als responsables de cada grup que ens les fessin arribar a Vida Creixent (Rivadeneyra, 6, 6è), a nom de Narcís o Montserrat.

Reflexió

No desitjaràs els béns dels altres

Comencem un nou curs i un nou temari. Aquest curs ens fixarem en els manaments, dels quals volem treure els diversos camins que porten a la pau.

I els manaments els començarem del revés. Iniciant-los per l'últim i acabant pel primer. Ens esforçarem de mirar-los amb sentit positiu.

Totes les persones de Vida Creixent sabem que l'últim manament és: «No desitjaràs els béns del proïsme.» Però nosaltres intentarem demostrar que som feliços i estem contents de veure que als altres no els fa falta res.

Ara citarem l'evangelí segons sant Mateu 6,19-21: «No amuntegueu tresors aquí a la terra, on les arnes i els corcs els fan malbé, i els lladres entren i els roben. Reuniu tresors al cel, on ni les arnes ni els corcs no els fan malbé, i els lladres no entren ni els roben. Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor.»

I a Hebreus se'ns diu: «Que la vostra conducta sigui desinteressada, conformant-vos amb allò que teniu, perquè Ell ha dit: "Mai no et deixaré, mai no t'abandonaré."»

I en la I de Joan 3,17: «Si algú posseeix béns d'aquest món i, veient que el seu germà passa necessitat, li tanca les seves entranyes, com pot estar en ell l'amor de Déu?»

La paraula de Déu ens encoratja a viure de la pau i l'alegria que tenen els altres. Per això hem d'evitar tota enveja i cobdícia dels béns dels altres.

Per això tota persona de Vida Creixent ha de ser capaç de fer bé als altres. «L'esplendidesa dona valor a la persona, ens diu sant Mateu, i en canvi, si ets gasiu, tota la teva persona és miserable» (Mt 6,22-23).

Hem de saber viure despresos i guardar-nos de tota cobdícia, ambició i avarícia. Això indica que hem d'estar contents del que tenim i no ens ha de dominar la preocupació dels diners, la fortuna i els béns materials. D'aquesta manera la joia i l'alegria seran en nosaltres. (V.C.)

Agenda

OCTUBRE 2004

Dissabte 23: XXI Assemblea diocesana a la parròquia Patriarca Abraham. De les 9.45 a les 13.30 hores. Assemblea. A continuació, conferència a càrrec del Dr. Armand Puig, professor de la Facultat de Teologia, amb el tema *L'Evangelí font de la vida cristiana*. Seguidament, l'Eucaristia.

Pacte pels residus

■ GENAB treballa en la formació ecològica dels veïns del casc antic de Barcelona

Us heu aturat a pensar quant gasta el vostre ajuntament en el servei de neteja de la ciutat? I quant destina per invertir en serveis socials? El fet que es pugui arribar a gastar més en el manteniment dels carrers nets en comptes d'atendre moltes altres necessitats va ser el que va impulsar un grup de

ciutadans a crear el Grup Ecologista del Nucli Antic de Barcelona (GENAB). Objectiu: conscienciar els veïns que està al seu abast el descens de la despesa de neteja del seu barri i que les escombraries es poden reciclar i convertir en productes nous i utilitzables.

On guardeu les escombraries normalment? Segurament, a sota la pica, com ho han fet els vostres pares i ho fan al vostre entorn. No obstant això, els veïns del casc antic de la Ciutat Comtal saben que no ha de ser així per força. Un membre de GENAB s'ha encarregat de mostrar-los que les escombraries no tenen per què estar a la cuina. De fet «al cubell tradicional hi ha d'haver el mínim», aclareix Alberto Rodríguez, de GENAB. «Ens falta entendre que hi ha materials que poden ser nets. Per exemple, el tetrabrik passat per aigua, és un residu que no fa cap olor i que es pot emmagatzemar doblegant-lo; els podem tenir emmagatzemats en un cabàs, en un moble, en qualsevol lloc de la casa. Podem fer el mateix que faríem amb els diaris». Els membres de GENAB es dediquen a mostrar com hauríem d'actuar amb les nostres deixalles de manera que sigui la millor manera per a nosaltres, per a la convivència al barri i per al planeta.

Aquesta associació ecologista, formada per 32 voluntaris, va néixer el 1997 per la iniciativa d'un grup de persones del barri de la Ribera de Barcelona interessades en temes mediambientals i que pertanyen al Centre de Sant Pere Apòstol. Fidels a la filosofia de pensar globalment però actuar localment, van decidir evaluar les principals problemàtiques mediambientals del seu barri. En una primera anàlisi van detectar una deficiència en els serveis de neteja i una manca de coneixement per part dels veïns sobre la conseqüència d'una mala pràctica. «La idea que intentem transmetre a la gent és que no es tracta que jo generi escombraries i aleshores l'ajuntament s'encarregui de recollir-les, perquè els diners que s'inverteixen

per tenir els carrers nets perquè el ciutadà estigui content s'hauran de treure d'un altre lloc. La nostra tasca és sobretot formativa», afirma Rodríguez.

Considerar el carrer com a part de la llar

Van optar per treballar pel canvi més que per centrar-se en les reivindicacions corresponents. Exerceixen la que podem anomenar pedagogia de barri. Volen fer entendre a la gent que la via pública és responsabilitat seva i que el carrer forma part de casa seva. «I això va ser el que ens va motivar a generar un projecte que anomenem *Pacte pels residus*. Consistia en

un pacte entre els veïns del barri i l'administració per establir un criteri coherent en la destinació dels residus urbans. Aquest projecte s'ha ampliat a més barris i en formen part les zones de la Ribera, el Raval, el Gòtic i la Barceloneta de la capital catalana», ens explica Alberto Rodríguez, que és el director d'aquest projecte.

Pacte pels residus reuneix vuit educadors que es dediquen a anar per les cases per explicar com s'ha de fer el tractament dels residus, des de com cal separar-los fins a quina serà la destinació final. Informen que hi ha contenidors específics per a la recollida del vidre (verd), del paper (blau), del plàstic (groc), de les restes orgàniques (taronja) i dels materials que no es poden reciclar (gris). Rodríguez ens aclareix: «Tot el que no puguem posar en cap contenidor és el que s'ha de llançar al de color gris. Són les deixalles que han d'anar a la incineració: papers i

plàstics bruts, paper d'alumini, les restes d'escombrar, cendres, burilles, tèxtil, etc... Després hi ha materials especials que s'han de dipositar en punts verds: els olis domèstics, fluorescents, pintures, disolvents, bombetes, tòners, bateries, fustes, etc.»

A causa de la presència nombrosa en aquests barris de gent immigrant procedent de les cultures més diverses, aquests vuit educadors reben una formació i entre ells hi ha gent d'altres països. Així, una família paquistanesa del Raval rebrà la informació d'un educador del seu mateix origen i en la seva llengua.

Una de les tasques que cal fer recollida en aquest projecte és organitzar grups de voluntariat que ajudin les persones amb

difficultats per al tractament adient de les escombraries. Per exemple, comunicar a un veí que una persona d'edat avançada de la seva finca no pot baixar les escombraries de 20 a 22 hores, per la qual cosa es demana al veí que les hi baixi.

La separació de les deixalles té com a finalitat el seu tractament per separat per a l'obtenció de productes diferents que puguin ser reutilitzats. «Aquí a Barcelona estem en la fase d'acostumar-nos a separar, però estem lluny d'altres països que ja tenen un alt nivell de qualitat de producte final. Per tant, sí que els beneficia el reciclatge. Nosaltres perdem diners perquè el producte final no és bo. Del reciclatge del plàstic se n'obté un plàstic dolent que es fa servir per a mobiliari urbà, però no hi ha cap empresa que es dediqui a fer coses amb aquest plàstic perquè està compost de diferents tipus de plàstic. A Alemanya la gent ja separa per diferents qualitats de plàstic. Avui dia l'única cosa que a Barcelona dóna una mica de benefici és el vidre».

GENAB té la intenció, després de quatre anys de tractar el tema dels residus i de coordinar al districte de Ciutat Vella de Barcelona la campanya de civisme de l'ajuntament, d'ampliar la seva acció a altres factors mediambientals: l'estalvi energètic i d'aigua. Pretenen portar a terme el mateix model de conscienciació de veïns. «Nosaltres partim de la base que més que reprimir una acció cal conscienciar sobre els efectes que produeix». Rodríguez està convençut que la majoria d'accions incíviques no són de ciutadans incívics perquè la majoria dels seus autors no són conscients que la seva activitat genera un problema.

Consuelo Chaves Mejuto

GENAB
GRUP ECOLOGISTA DEL
NUCLI ANTIC DE BARCELONA
C/ SANT PERE MÉS ALT, 25,
BAIXOS
08003 BARCELONA
TEL. 932 682 509

Un dels tríptics de sensibilització fets per GENAB.

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

cultura

Cent anys estudiant el cel

■ Inauguració acadèmica del centenari de l'Observatori de l'Ebre

ROQUETES.— Ja fa temps que es prepara la celebració del centenari de l'Observatori de l'Ebre. Va ser fundat el 8 de setembre del 1904. Les commemoracions han començat amb bon peu i un to d'optimisme de cara al futur. S'ha superat la crisi dels anys vuitanta gràcies

principalment a la seva vinculació a la Universitat Ramon Llull, la creació d'un Patronat i la vocació de laics científics molt preparats amb actituds de recerca que ha merescut l'accés a la direcció actual. L'equip de jesuïtes hi són com a cooperadors.

A mitja tarda del 8 de setembre passat es va celebrar a la capella de la Cinta, a Tortosa, una missa d'acció de gràcies, presidida per Mons. Xavier Salinas i celebrada per onze jesuïtes i quatre capellans diocesans. Durant l'homilia, el prelat va insistir que des del segle XVIII els pares jesuïtes han tingut cura d'especialitzar-se en Humanitats i Ciències. Concretament a Roquetes, la recerca i els estudis comparatius pel que fa a la interacció Terra-Sol i altres especialitats de la Terra i del cosmos.

Arribats al turó de l'Observatori de l'Ebre, a Roquetes, els dos-cents convidats van seguir atentament els parlaments i una conferència magistral. L'actual director de l'Observatori de l'Ebre, Dr. Miquel Torta, amb nervi i to comunicatiu, va comentar les principals efemèrides del centre des del 8 de setembre del 1904 ençà.

Va recordar la figura del fundador, P. Ricard Cirera, que venia preparat com a sotsdirector des de l'Observatori de Milà. El va substituir el P. Lluís Rodés, que va donar a conèixer les tasques científiques del centre. Ell va poder salvar les instal·lacions i continuar els treballs durant la guerra civil. Va ser, però, incomprens pels vencedors. El P. Romaña va poder recuperar les peces, tot i que en mal estat.

El P. Antoni Romaña, amb una personalitat d'un tarannà proper i aristocràtic, ara, va estar capdavant de l'Observatori durant la postguerra. Amb ell, el centre va guanyar un pes extraordinari davant de les organitzacions científiques nacionals i internacionals. Va establir els fonaments

de l'estructura de l'organització científica. El 1970 la direcció va passar al P. Oriol Cardús, que ja era col·laborador de bon començament. Va saber prosseguir la línia de recerca del P. Romaña. El Dr. Miquel Torta, en el seu discurs, va explicar que el P. Cardús sempre ha pujat a peu el turó de l'Observatori i que el Nadal vinent —exactament el dia de Nadal farà 90 anys— es podrien comptabilitzar uns vint mil cops.

Al P. Oriol Cardús el va succeir el P. L. Felip Alberca, que va ser l'artífex

El P. Lluís Rodés és el segon començant per l'esquerra.

Imatge de la presidència de l'acte inaugural.

fex de la situació esperançada en què es troba el centre actualment: la incorporació de laics especialitzats i la vinculació amb la Universitat Ramon Llull el 1991. Així, el vaixell navega vent en popa. Cal recordar la col·laboració del P. Montagut, el Sr. Riera i el Dr. Gassiot. Tots han negociat la continuïtat de l'Observatori de l'Ebre.

Tot seguit, el Dr. Federico Mayor Zaragoza, exdirector general de la Unesco i president de la Fundació Cultura de Pau, va pronunciar la conferència *Centenari de l'Observatori de l'Ebre: institució científica de prestigi mundial*. Durant el seu discurs, Mayor Zaragoza va destacar el rigor científic i la projecció internacional que sempre ha orientat l'activitat de l'Observatori i va recalcar que, en la recerca, l'únic punt de referència és l'excel·lència i que, en tant que el coneixement es

projecta a escala global, ens pertany a tots.

El ponent va afirmar que durant el segle XX s'ha donat més importància a l'economia de mercat liberal que a l'educació en valors morals. «Siguen lliures si voleu salvar la vostra identitat humana», va dir Federico Mayor Zaragoza. També va esmentar que la recerca ha de contribuir

a la qualitat de vida de la gent.

Per la seva banda, Esther Giménez-Salinas, rectora de la Universitat Ramon Llull i presidenta del patronat de l'Observatori de l'Ebre, va fer un recorregut per la trajectòria històrica del centre. Va ressaltar el compromís i la tenacitat abnegada de la Companyia de Jesús durant aquests cent anys d'història que han fet possible la superació de moments molt adversos, ja sigui per la situació política (guerra civil) o per la situació científica (la dècada dels vuitanta). També va comentar que l'Observatori és un punt de referència obligada i que continuarà el treball de qualitat i d'excel·lència científica. El conseller de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya, Salvador Milà, va dir que

Cronologia

- **1904:** L'Observatori de l'Ebre inicia l'activitat.
- **1910:** Comença a publicar-se el *Butlletí de l'Observatori de l'Ebre*.
- **1920:** El fundador, P. Ricard Cirera, deixa el càrrec de director i el succeeix el P. Lluís Rodés.
- **1923:** Comencen les observacions aerològiques mitjançant el llançament de globus pilot.
- **1932:** Comença el registre de les variacions magnètiques.
- **1939:** L'Observatori s'integra al Consell Superior d'Investigacions Científiques.
- **1943:** Remodelació de la secció sísmica.
- **1967:** Inici de l'observació de l'absorció de les ones de ràdio a la ionosfera.
- **1991:** L'Observatori s'integra a la Universitat Ramon Llull com un institut universitari.
- **1995:** Primera campanya antàrtica.

farà tot el que pugui per la reforma arquitectònica i el finançament del centre.

Lliurament de la medalla «P. Ricard Cirera»

Per acord del Patronat es va instituir la medalla «P. Ricard Cirera», que és concedida a persones o institucions destacades en el treball a l'Observatori o pels seus ajuts econòmics extraordinaris. Durant aquest acte, la primera es va lliurar a la Companyia de Jesús, guardó que va ser recollit pel P. Provincial dels Jesuïtes de Catalunya, el P. Pere Borràs.

Finalment, al pavelló Landerer es va inaugurar l'exposició *Cent anys d'història de l'Observatori de l'Ebre*. S'hi mostren instruments científics antics del mateix centre, així com dades curioses sobre els serveis prestats a la societat. L'exposició, que ha tingut un cost de 50.000 euros, serà itinerant i es podrà visitar de moment a Tortosa i a Barcelona. Posteriorment altres poblacions l'acolliran. El mes de desembre es presentarà un llibre sobre la història de l'Observatori de l'Ebre, a càrrec de Manuel García Doncel, Antoni Roca Rosell i Josep Batlló.

J. Blanc i Bahima

Ernest Benach, convidat al programa «Amb llum pròpia» de Ràdio Estel

Ernest Benach i Joan Armengol.

BARCELONA.— El president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach, va ser el convidat del programa *Amb llum pròpia*, de Ràdio Estel, dirigit i presentat per Joan Armengol. Al llarg de l'espai hi van participar Joan Rigol, expresident del Parlament de Catalunya; Lluís Miquel Pérez, alcalde de Reus; Ramon Felip, president de la comissió organitzadora del 5è Sopar de l'Empresari de l'Anoia —acte que va presidir Benach—; Lluís Falgàs, director del programa *135 escons*, de TVE, i Francesc Domènech, director de Canal Reus TV.

Cal dir que Ernest Benach, abans de participar en el programa *Amb llum pròpia*, va fer una visita a les instal·lacions de Ràdio Estel i de *Catalunya Cristiana*, on va ser rebut per Mn. R. Octavi Sánchez i la Gna. Gemma Morató, directora i sotsdirectora d'aquests dos mitjans de comunicació d'Església. (C.C.)

L'Escolania de Montserrat rep vuit nous alumnes per a aquest curs

MONTSERRAT.— El diumenge 12 de setembre l'Escolania de Montserrat va rebre els nous alumnes per al curs 2004-2005. Abans de la missa conventual del monestir, el prefecte de l'Escolania va adreçar unes paraules de benvinguda als vuit nous cantaires.

Tot seguit, els escolans van cantar la peça *Sota la vostra protecció*, del P. Ireneu Segarra, i es van vestir per primer cop amb la saia i el roquet, la indumentària tradicional dels alumnes d'aquesta escola de música, de les més antigues d'Europa. Amb l'arribada dels nous escolans, l'Escolania de Montserrat compta amb trenta-cinc membres per a aquest curs que comença.

Els noms i la procedència dels nous escolans són els següents: Xavier Anglarill i Solé (Tàrraga), Joan Climent i Roca (Valls), Emili Flores i Garcia (Manresa), Lluís Girbau i Cabanes (Granollers), Oriol Guimerà i Vea (Martorell), Miquel de Jorge i Artells (Lleida), Albert Martínez i Fernández (Barcelona) i Oriol Plans i Fusté (Olesa de Montserrat).

El procés de selecció que han hagut de superar els nous alumnes es va iniciar fa poc més d'un any. Durant el curs passat, regularment han assistit a unes sessions on se'ls ha anat preparant i s'han valorat les seves aptituds musicals, a més del seu nivell escolar. Cal dir que la preinscripció a l'Escolania s'ha de fer durant el 3r i el 4t curs del cicle de Primària. El 13 de setembre passat es va obrir el nou procés de sol·licituds i es van iniciar les classes de preparació per a la selecció dels alumnes del curs 2005-2006.

L'Escolania de Montserrat ofereix als seus alumnes una formació humana i cristiana que té en la projecció musical un dels seus principals objectius. L'alta qualificació musical del centre es constata diàriament al santuari i en les diverses activitats musicals programades al llarg de l'any, com són els concerts que s'ofereixen a Catalunya, a l'Estat espanyol i a l'estranger o la producció discogràfica.

Durant la seva estada a l'Escolania, els nois reben els ensenyaments corresponents al cicle superior de Primària i al primer cicle de Secundària Obligatoria, juntament amb els ensenyaments musicals de Grau Elemental i Grau Mitjà. Aquesta formació escolar es correspon amb la condició que té l'Escolania de centre d'ensenyament bàsic i artístic autoritzat per la resolució de l'1 de juny del 2001 del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Durant el curs, els alumnes viuen a la mateixa Escolania, i això els aporta un aprenentatge en la convivència en els anys entre la infància i l'adolescència. La vinculació de les famílies amb el centre és molt directa, perquè l'àmbit familiar és considerat fonamental per a l'educació dels nens. D'aquesta manera, s'intenta donar resposta als objectius marcats: educar perquè es converteixin en persones ben formades intel·lectualment i perquè despleguin de manera eficient les seves aptituds i siguin capaços de viure en l'esperança i de créixer en el bé.

La proposta educativa que s'ofereix des de l'Escolania es basa en la formació integral dels alumnes, d'acord amb una concepció cristiana de la persona. Els objectius se centren en l'ajut perquè descobreixin i potenciïn les seves possibilitats intel·lectuals, espirituals, artístiques, afectives i físiques. De la mateixa manera, es té especial cura de l'educació artísticomusical de l'alumne com un mitjà idoni i important per inserir-se en la societat i col·laborar-hi d'una manera responsable i constructiva.

L'Escolania de Montserrat i la Capella de

Música de Montserrat van oferir recentment dos concerts: el 10 de setembre a l'església de Sant Pere, de Monistrol de Montserrat, i el 24 de setembre a l'església de Sant Fruitós, d'Hostalets de Balenyà. El proper concert es farà el 8 d'octubre a l'església de Sant Nicolau, de Bellpuig d'Urgell. Dirigit per Joaquim Piqué, amb acompanyament al piano d'Eduard Vila, s'iniciarà a les 21.30.

El programa del concert serà el següent: *Ubi caritas*, de Maurice Duruflé; *Salve d'ecos*, de Joan Cererols; *Cançó de la Moreneta*, d'Àngel Rodamilans; *Inviolata*, d'Àngel Rodamilans; *Ave Maria*, del P. Anselm Ferrer; *Cantique de Jean Racine*, de Gabriel Fauré; *In paradisum*, de Gabriel Fauré; *O sacrum convivium*, d'Olivier Messiaen; *O vos omnes*, de Pau Casals; *Psalm XIII*, de Johannes Brahms, i *Nigra sum*, de Pau Casals. (C.C.)

Els vuit nous cantaires.

CEVRE (URC) CURSOS I JORNADES 2004-2005

Lloc d'inscripció:

CEVRE Pl. Urquinaona, 11, 2n 2a - 08010 Barcelona
Tel. 933 024 367
a/e: cevre@infonegocio.com
De dilluns a divendres, de 16 a 20 h.

Lloc dels cursos: c/Rivadeneyra, 6, 3r - 08002 Barcelona (tocant a Pl. de Catalunya, entre la Rambla i Portal de l'Àngel).

Lloc de les Jornades: excepte la jornada *Ritmes i llenguatges de la Pasqua*, la resta de jornades es farà a la parròquia Verge de la Pau. Pl. Ferran Casablanca, 4-6 (entre Mandri i Ganduxer), Barcelona.

Curs «RECURSOS I ESTRATÈGIES DE CREIXEMENT PERSONAL. DE LA PSICOLOGIA A L'ESPIRITUALITAT»

Destinatari i destinàries:

Adreçat a totes les persones interessades a fer un procés d'autoconeixement i creixement personal i també a aquelles que acompanyen processos personals i de grup.

Professor: Joan M. Bovet, psicòleg clínic.

Dies i hores de classe:

• Tots els dijous lectius, del 30 de setembre al 26 de maig.
• 16 a 18 h.

Curs «EL TEMPS DE LA JUBILACIÓ: UN CAMÍ CAP A LA PLENITUD»

Dies i hores de classe:

• Tots els dijous lectius, del 14 d'octubre al 17 de març.
• De 16 a 17.50 h.

PROGRAMA:

• Aspectes assistencials sanitaris. Prof. Misericòrdia García Hernández.
• Aspectes psicològics de l'envelliment. Prof. Francesca Amores.
• Continguts teològics. Prof. Francisco Álvarez.
• La pregària dels salms. Prof. Hilari Ràguer.
• El sentit de la vida i de la mort. Prof. Concepció Poch.
• La vida comunitària avui i la integració dels joves. Prof. Montserrat Viñas.

Curs «SOBRE ECUMENISME»

Dies i hores de classe:

• Tots els dijous lectius, del 28 d'octubre al 28 d'abril.
• De les 18 a les 20 h.

PROGRAMA DEL CURS:

Part introductòria

Què és l'ecumenisme? Unitat i veritat, pols de l'ecumenisme. Prof. Joan Bosch.

Què és l'ecumenisme? Història i trajectòries recents. Prof. Joan Bosch.

1a part

Les grans tradicions cristianes. Història i pensament

El cristianisme oriental: Esglésies Antiques Orientals i Esglésies Ortodoxes. Prof. Sebastià Janeras.

El cristianisme occidental: M. Luter. La tradició luterana. Prof. Hèctor Vall.

El cristianisme occidental: Th. Münzer. La tradició radical. Prof. Lluís Duch.

El cristianisme occidental: J. Calvi. La tradició reformada. Prof. Carles Capó.

El cristianisme occidental: La tradició anglicana. Prof. Sussanna Wodcock.

El cristianisme occidental: J. Wesley. La tradició metodista. Prof. Enric Capó.

2a part

L'ecumenisme o l'intent de reconciliació i unitat cristiana

Institucions ecumèniques (1). El Consell Ecumènic de les Esglésies. Prof. Antoni Matabosch.

El Vaticà II: la incorporació de l'Església Catòlica al mov. Ecumènic. Prof. Evangelista Vilanova.

Institucions ecumèniques (2). El Consell Pontifici per a la Unitat dels Cristians. Prof. Joan Botam.

El moviment ecumènic en la Península Ibèrica. Significat de l'ecumenisme a Catalunya. Prof. Joan Botam.

Diàlegs ecumènics sobre problemes doctrinals que divideixen les Esglésies. Prof. Joan Botam i Joan Bosch.

Figures decisives en el moviment ecumènic. Prof. Joan Botam i Joan Bosch.

Curs «EXPERIÈNCIA CRISTIANA I ACOMPANYAMENT»

Destinatari i destinàries:

Adreçat a les persones que fan tasques d'acompanyament en la fe cristiana.

Dies i hores de classe:

De l'1 d'octubre al 21 de maig. **Classes quinzenals**, divendres tarda, de 16 a 19.30 h. I dissabte matí, de 10.15 a 13.30 h.

PROGRAMA:

• Antropologia Teològica. Prof. Josep M. Turull.
• Sociologia. Profs. Joaquim Cervera i Rocio Elvira Quesada.
• Teologia Fonamental. Prof. Gaspar Mora.
• Cristologia. Prof. Màxim Muñoz.
• Psicologia Humanista. Prof. Joan Maria Bovet i Jaume Filella.
• Psicologia Psicodinàmica. Profs. Jordi Font Antoni Gomis, Jaume Patuel.
• Espiritualitat. Profs. Josep Rambla, Xavier Melloni, Jaume Cerdà i Toni Català.

Jornada «RITMES I LLENGUATGES DE LA PASQUA»

Dirigeix: Toni Torrelles, germà marista.

Dies 26 i 27 de febrer.

Jornada «SITUACIÓ DE REDUCCIÓ EN LA VIDA RELIGIOSA. I REPTES DE REFUNDACIÓ»

Ponent: Felícísimo Martínez, dominic.

Dia 30 d'octubre 2004.

Jornada «LA VIDA CRISTIANA I CONSAGRADA COM A

«VIDA»: RETORNAR A L'ESSENCIAL. RECUPERAR LA UTOPIA

Ponent: José Cristo Rey García Paredes, claretà.

Dia 12 de febrer de 2005.

Jornada «EVANGELITZAR SEGUINT LES PASSES DE JESÚS»

Ponent: José Antonio Pagola.

Dia 16 d'abril de 2005.

Jornada «LA REALITAT DE LES MIGRACIONS AVUI, I ELS REPTES QUE PLANTEGEN»

La jornada pretén apropar la vida religiosa de Catalunya a la realitat transformadora del fenomen de la immigració a casa nostra. Això es manifesta a través de la diversitat cultural i religiosa als nostres barris i pobles. Aquesta aproximació, la volem fer des del diàleg de la vida, des de testimonis vitals, més que no pas des de ponències de persones expertes en la matèria. Volem anar al cor de la vida, a aquells espais on trobem el dia a dia de la vida dels nostres pobles o ciutats. És una nova realitat que interpel·la la nostra tasca apostòlica i els nostres estils de vida comunitària.

Dia 23 d'octubre, de 10 h a 18 h.

Nou catàleg de les col·leccions del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona

SOLSONA.— El 1990 veia la llum el primer catàleg raonat de les col·leccions que atresora el Museu Diocesà i Comarcal de Solsona. En aquest cas, les pertanyents als períodes artístics del romànic i gòtic. Un pas decisiu, doncs, per començar a donar a conèixer i posar a l'abast dels estudiosos i el públic en general els importants fons de la institució.

Passats catorze anys, ens arriba una altra bona notícia: el museu ens ofereix el segon catàleg raonat (primera part) de les col·leccions de pintura, escultura, dibuix, segell, gravat i ceràmica que abarquen des del segle XVI fins al segle XX. Les peces van ser realitzades per artistes com Mestre del Cavall, Mestre de la Dormició de Solsona, Benet Sanxes Galindo, Tomàs Viladomat, Pere Puig, Antoni Bordons, Claudi Lorenzale, Lluís Vermell, Josep Obiols, Bernardí Martorell, Joan Vilanova, Josep Ribera, Pere Abadal, Miquel Vidal, Josep Bordons, Carles Morató, etc.

En paraules de Mn. Joaquim Calderer, director del museu: «La documentació de què es disposava, més aviat escassa, i una recerca constant i metòdica han generat un munt d'informació —autories, datacions i procedències, principalment— que ara ens permet valo-

Portada del nou catàleg.

rar més justament la veritable dimensió històrica i la vàlua artística dels objectes.»

En un futur, esperem que proper, ha de sortir un tercer catàleg (segona part), que comprendrà els mateixos segles esmentats, però en les seccions de mobiliari, indumentària religiosa, cuir, orfebreria, metall, vidre, armes i objectes de culte. (Ramon Ribera)

Memòria 2003 de la revista «Temple»

BARCELONA.— La revista bimestral *Temple*, editada pel Patronat de la Fundació Junta Constructora del Temple de la Sagrada Família de Barcelona, acaba de publicar la memòria de l'any 2003. Dirigida per Mn. Josep M. Aragonès, aquesta publicació és la continuadora d'*El Propagador de la Devoció a San José*. Escrita en català, també ofereix els textos en castellà, anglès i francès. Un dels capítols porta per títol «Antoni Gaudí i Cornet, arquitecte i servent de Déu». L'autor és José Manuel Almuzara, president de l'Associació Probeatificació d'Antoni Gaudí. (C.C.)

Llibres de l'arxiu parroquial de Vespella de Gaià

VESPELLA DE GAIÀ.— Durant la passada guerra civil, el 1936, es va cremar l'arxiu parroquial de l'església de Sant Miquel Arcàngel de Vespella de Gaià. Per això, els llibres s'inicien el 1939, tret de les partides reconstruïdes des del 1918 a partir de les còpies existents al palau arquebisbal. Gràcies a la concentració de fons de la dècada anterior dictada pel cardenal Vidal i Barraquer, es van salvaguardar a Tarragona els documents més antics (segles XVI-XVIII), entre els quals destaquen més d'una vintena de manuals notariaus de l'escribania comuna i els sacramentals de la mateixa època.

N'ignorem els motius, però l'ajuntament de la vila va recuperar en una data desconeguda un registre d'òbits del 1763-1807, dos llibres de censals (1803-1865), un volum de l'administració de l'obra del temple i del mont de pietat (1766-1869) i un altre de culte de l'església (1853-1861).

El 1996, en fer-se el dipòsit del fons municipal a l'Arxiu Històric de Tarragona, gestionat per la Generalitat de Catalunya, també es van traslladar en aquest centre, on avui els poden consultar els estudiosos, sigui per recerques genealògiques com per la història de l'església. (Josep M. Grau Pujol)

Curs sobre la interpretació simbòlica de l'art cristià

VIC.— Els propers mesos d'octubre i novembre el Museu Episcopal i la catedral de Vic acolliran el curs *Art, Bíblia i símbol*.

Una de les obres objecte d'estudi.

D'una durada de setze hores, va adreçat fonamentalment a professionals de l'art, professors i mestres de Religió, estudiants de Ciències Religioses, formadors, estudiosos i persones interessades en el tema.

El curs l'impartirà Miquel Xañó, que col·labora des de fa uns quants anys amb diferents museus i institucions impartint cursos sobre la interpretació simbòlica de l'art cristià. Les historiadores de l'art Assumpta Cirera i Montse Vilaró en contextualitzaran el marc històric. El programa s'estructura en vuit sessions de dues hores de durada cadascuna. En cada sessió es presentarà el tema,

es realitzaran propostes d'estudi d'obres i es posaran en comú els aspectes simbòlics desenvolupats.

Les obres d'estil romànic i gòtic del Museu Episcopal de Vic, juntament amb el llegat artístic de la catedral, seran les protagonistes d'aquest curs. Aquesta proposta formativa entorn de l'art religiós medieval farà que els alumnes puguin aprofundir en el significat simbòlic de la iconografia cristiana. Està organitzada pel Museu Episcopal de Vic, l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, l'Albergueria i el Capítol de la catedral de Vic.

Els temes que es tractaran a *Art, Bíblia*

i *símbol* són els següents: El cicle de la Creació (6 d'octubre), El cicle de Nadal-I (13 d'octubre), El cicle de Nadal-II (20 d'octubre), El cicle de Pasqua (27 d'octubre), La vida dels primers cristians-I (3 de novembre), La vida dels primers cristians-II (10 de novembre), La vida de l'Església i els sants (17 de novembre) i La Parousia. El Judici Final (24 de novembre).

Per a més informació: Secretaria de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. Seminari Diocesà, rda. Camprodon, 2, tel. 938 892 318 i Museu Episcopal de Vic, plaça Bisbe Oliba, 3, tel. 938 869 360. (C.C.)

Descobrir la ruta dels íbers

BARCELONA.— El Museu d'Arqueologia de Catalunya organitza els propers 2 i 3 d'octubre el 4t Cap de Setmana Ibèric. Les activitats inclouen tallers d'arqueologia, degustacions de menjar, animacions històriques i jocs per als més petits i es duran a terme al mateixos jaciments arqueològics íbers de tot el Principat, que seran d'entrada gratuïta. Per a més informació: Museu d'Arqueologia de Catalunya, tel. 934 246 577 i web: www.mac.es (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

La catedral de Girona

Espanya, dins de la sèrie dedicada a «Paisatges i Monuments», va publicar el 1979 un segell dedicat a la catedral de Girona. El segell, d'impressió de calcografia i amb una tirada de 10 milions, tenia un valor facial de 8 pessetes. La catedral de Girona és una de les més importants. Va ser consagrada el 21 de setembre del 1038, amb la

presència de la comtessa Ermesindis i del seu besné Ramon Berenguer II. El nou temple va quedar petit i se'n va construir un de nou, gòtic, i amb un absis de tres naus. L'any 1347 s'hi va portar l'altar major romànic de la catedral vella. Però el 1415 se'n van suspendre les obres perquè el cabild no estava conforme amb el pla de l'arquitecte Guillem Boffy. Es van consultar altres arquitectes i la catedral es va reiniciar amb una sola nau. El 1686 s'inaugurà l'escalinata i el 1793 s'acabà la façana.

«L'Església no en té prou amb tenir respostes: ha de saber facilitar-les»

■ Mons. Enric Planas, director de la Filmoteca Vaticana, participarà a la Setmana de Cinema Espiritual

Del 8 al 14 de novembre, Barcelona acollirà la Primera Setmana de Cinema Espiritual, que se celebrarà a la sala de cinema del centre parroquial dels Lluïsos d'Horta. Amb aquesta iniciativa, organitzada per la Delegació de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona, es pretén l'apropament dels espectadors a un cinema que fomenti els valors humans i espirituals. Un dels participants serà Mons. Enric Planas, director de la Filmoteca Vaticana.

—Què li sembla la iniciativa de l'arquebisbat de Barcelona d'organitzar la Primera Setmana de Cinema Espiritual?

—La idea em sembla excel·lent. El cinema és un gran mitjà de comunicació. És mestre de tots els mitjans audiovisuals per les seves possibilitats immenses, tant tècniques com d'expressar bellesa. Un espectador, pel fet d'estar en silenci, en un espai fosc i davant d'unes imatges de dimensions superiors que conviden a un tarannà «humil», per dir-ho així, pot estar especialment receptiu. D'aquí també el seu gran poder de convicció i unes possibles influències no desitjades i fins i tot negatives. Un festival com el que l'Església de Barcelona organitza, anàleg al que nosaltres organitzem a Roma (Festival Tertio Millennio), no pot per menys que ajudar al diàleg de l'Església amb professionals, estudiosos i crítics cinematogràfics i, a més, a resoldre el gran problema de la formació de l'usuari.

—Creu que és més interessant visionar films actuals sobre temàtica espiritual que proposar pel·lícules clarament religioses?

—Això em fa pensar en una iniciativa que he organitzat conjuntament amb el Museu d'Art Modern de Nova York (MoMa) amb el títol *The hidden God*, és a dir, «El Déu amagat». Podem recordar títols com *El festín de Babette*, d'Axel; *Azul, Blanco y Rojo*, de Kieslowsky; *Euro-*

Mons. Enric Planas.

pa 51, de Rossellini; *Nazarín*, de Buñuel... i tantes altres! Totes elles expressen una realitat espiritual o, almenys, una nostàlgia d'infinít que converteixen els intents d'expressió explícita d'allò transcendent en gairebé unes caricatures.

—Des de la Filmoteca Vaticana, el cinema espanyol es veu amb inquietud (Amenábar, Almodóvar) o amb possibilitats?

—A mi, ni com a director de la Filmoteca ni per sensibilitat personal, em correspon, ni accepto, el paper de censor o de classificador moral de pel·lícules. Crec en el diàleg i en el debat sense prejudicis, fins i tot en temàtiques o actituds que em poden resultar arrogants, inquietants i fins i tot agressives i que, molts cops, mereixen la nostra reflexió i examen de consciència. Darrere d'expressions, repeteixo, incòmodes, moltes vegades hi és la persona que s'interroga sobre les grans qüestions que afecten la vida i el sentit de l'home i el seu paper a la terra. L'Església no en té prou amb tenir respostes: ha de saber facilitar-les, des de la seva pròpia pau i serenitat, a l'home d'avui. Cineastes com els que vostè esmenta poden ajudar —o almenys convidar— a això. La resta és un problema de formació.

Miriam Díez Bosch

Ovelles sense pastor

Hola, amics! En el meu pelegrinatge a Loreto vaig fer noves amistats amb els meus companys de viatge. Dues amigues, Mercè i Núria, em van explicar que, juntament amb els seus veïns, estaven molt preocupades. Per raons que no venen al cas s'han quedat sense parròquia. A més, el rector, d'edat avançada, s'ha jubilat. Des d'aquí els envio el meu suport i els encoratjo que tinguin fe i recordin les paraules de Jesús: «Sobre aquesta pedra edificaré la meua Església.» Déu té molts recursos per cuidar les seves ovelles i us asseguro que no restareu orfes, doncs, en la seva misericòrdia, Ell vetlla per tots. Aprofito també per saludar la Gna. Rosa, de la Congregació de Jesús Maria, que viu a Guinea i la vida de la qual està abocada en l'evangelització.

Cecília Aranés Mallol

Verona indaga l'ànima russa a través de Kandinsky

VERONA.— Cent peces de Vasily Kandinsky, el gran mestre rus, omplen de color la Galeria d'Art Modern Palazzo Forti de la ciutat italiana de Verona. L'exposició *El poble, la seva ànima* explica el rostre d'un poble i d'una terra «tantés vegades desconegut per al públic occidental», tal com constata l'alcalde de la ciutat, Paolo Canotto.

El director del Museu de l'Estat Rus de Sant Petersburg, Vladimir Gusev, creu que una exposició d'aquestes característiques no trobaria un altre lloc més ideal que Verona. «Quin lloc millor per reflectir els enigmes de l'ànima humana que Verona, la ciutat que ha mostrat al món el dolor i la llum de l'esperança a través de la història d'amor entre Romeo i Giulietta?», es va preguntar a la inauguració de la mostra. D'aquesta manera, Gusev vinculava «l'ànima italiana» i «l'ànima eslava» en «una única ànima: aquella ànima unida i indivisible de la humanitat».

El pintor rus Vasili Kandinsky (1866-1944) va participar el 1907 en les exposicions de Die Brücke a Munic. Posteriorment, va estar al capdavant del grup expressionista alemany Blaue Reiter. Va realitzar les primeres obres abstractes de la pintura moderna.

Fa poc el Palazzo Forti va acollir una exposició sobre icones russes. (M.D.B.)

Un dels quadres de l'exposició.

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

El cafè

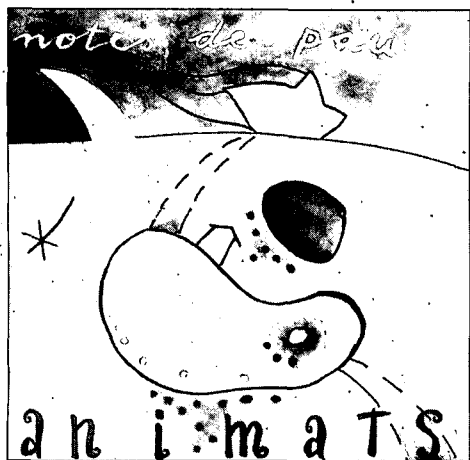
Contemplo dissimuladament al bar de la cantonada, on vaig gairebé cada dia, com aquella senyora tan elegant gaudeix amb el seu cafè amb llet del matí. El cafè és una planta intertropical que exigeix un clima calorós i humit. Els grans són aspres i amargants i generalment se sotmeten a un procés de torrefacció.

El Brasil i Colòmbia en són els productors més importants.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Portada del disc compacte.

Presentació del CD «Notes de pau»

MANRESA.— El 2 d'octubre tindrà lloc al convent de Santa Clara, a Manresa, l'acte de presentació del disc compacte *Notes de pau*, del grup Animats. Es tracta d'una colla de joves de Manresa que participen, cadascun d'ells, en altres projectes musicals ben diversos i que s'han reunit aquest cop per preparar un repertori molt concret: música de les diferents religions que conviuen a la capital del Bages. Des de fa vuit anys acompanyen les trobades interreligioses que es fan al convent. La direcció musical i els arranjaments del disc, editat per Vaso Music, han anat a càrrec de Xavier Fernández Marín. Durant l'acte es farà un homenatge al moviment Hora 3 i a Josep Garriga, un jove manresà molt vinculat a aquest moviment que va morir fa deu anys. (C.C.)

Recuperació del campanar romànic de Sentmenat

SENTMENAT.—

Un dia abans de l'inici de la festa major d'estiu de Sentmenat (Vallès Occidental), el 4 de setembre, es va fer un petit acte com a inauguració de la restauració i rehabilitació del campanar romànic de l'antiga parròquia de Sant Menna. Una parròquia avui desapareguda i substituïda per l'església actual, que és un edifici d'estil bizantí, el 1744.

Després d'anys de negociació amb l'ajuntament i la parròquia, el primer s'ha fet càrrec de la rehabilitació a canvi de l'ús compartit del campanar (entre l'ajuntament i la parròquia) durant trenta anys.

A l'acte van assistir Mn. Francesc Pardo com a vicari general del nou bisbat de Terrassa; el rector del poble, Mn. Joan Josep Recasens, i l'alcalde de Sentmenat, Josep Vilaró, amb uns quants dels seus consellers i altres persones convidades. Es va fer una primera visita guiada a càrrec de

Façana de ponent del campanar.

A l'interior del campanar, l'arquitecte explica les obres fetes a Mn. Recasens, Mn. Pardo i Josep Vilaró.

Josep Maria Masagué, l'arquitecte que ha fet el projecte. Durant els dies de la festa major, els fidels de la parròquia i els veïns del poble van poder veure les obres i visitar l'interior del campanar. (C.C.)

INGREDIENTS:

40 o 50 g de cafè
200 g de nata
sucre
50 g de clares batudes
mantega
whisky

PREPARACIÓ:

Afegiu 40 o 50 grams de cafè soluble (tipus Nescafé) a 200 grams de nata ben muntada, sucre al gust i 50 grams de clares batudes a punt de neu.

També dues cullerades de mantega ben fina. Barregeu-ho amb una cullera de fusta i col·loqueu-ho en copes a la nevera. Quan les traieu, i just abans de servir-les, ruixeu-les amb unes gotes de whisky.

«Memòria» 2003-2004 sobre la tasca humanitària del germà Adrià

BARCELONA.— El germà Adrià, col·laborador habitual de *Catalunya Cristiana*, amb la seva secció «Notes insignificants», ha presentat una *Memòria* de la seva tasca humanitària duta a terme durant el curs 2003-2004. «Prenc que el meu servei sigui per als més apartats de la societat i les seves institucions. Els anomenats marginals. Aquells que ni tan sols coneixen o no volen recórrer a tants serveis que hi ha per als pobres», explica el germà Adrià en el pròleg. Els seus àmbits de treball són tres: el Centre Obert Salvador Gavina, els carrers del barri barceloní del Raval i Gòtic (amb drogoaddictes, malalts de sida...) i les presons.

En aquest curs el Centre Obert Salvador Gavina, de Barcelona, ha commemorat els 35 anys de la seva creació i funcionament. Acull primordialment infants del barri que es troben en situació d'exclusió social. El germà Adrià prepara, de 7.10 a 9.00, tot el que cal perquè els infants puguin esmorzar folgado.

Pel que fa a la seva activitat al carrer, quan el germà Adrià no va a la presó, hi és

unes tres hores al matí (de 9.00 a 12.00) i unes cinc hores a la tarda (de 15.00 a 20.00). La zona per on es mou és la compresa entre els carrers Hospital i Arc del Teatre (Raval) i el carrer de Ferran i el passeig de Colom (Gòtic). Totes les persones que ell atén l'anomenen «germà», que és «la paraula més adient per expressar la nostra relació», explica. «No intento evangelitzar-los, ni corregir-los, ni vigilar-los, ni controlar-los, ni servir-me'n. Intento servir-los», afegeix el germà Adrià.

«Abans d'anar a una presó—comenta el germà Adrià— preparo les entrevistes. Relegeixo les entrevistes anteriors o notes pendents. Així evito que m'enganyin (és natural que ho intentin) i puc seguir-los i orientar-los més bé. Vaig per mòduls (pavellons). Dono la llista al funcionari responsable, que em busca sempre un despatx o un lloc adient per parlar tranquil·lament. I als presos els veig sempre d'un en un.» Visita presons catalanes com ara la Model, Wad-Ras o Quatre Camins. A l'estiu també visita presons d'altres comunitats de l'Estat espanyol. (C.C.)

Convocatòria del VII Premi Josep M. Piñol

BARCELONA.— Acció Solidària contra l'Atur convoca la setena edició del Premi Josep M. Piñol per a iniciatives en funcionament de lluita contra l'atur que tinguin un projecte d'expansió, consolidació o millora de les seves activitats i que siguin d'alguna manera respostes innovadores i creatives al greu problema de l'atur. Les iniciatives poden presentar-les entitats amb personalitat jurídica pròpia (empreses d'inserció creadores de llocs de treball i altres projectes col·lectius d'autoocupació). Les esmentades iniciatives han d'estar situades a Catalunya. El termini de presentació de la documentació acabarà el proper 22 d'octubre. Més informació: Acció Solidària contra l'Atur, c/Riera de Sant Miquel, 1 bis, 3r 2a - 08006 Barcelona, tel. 932 170 288, a/e: accio@pangea.org i web: www.pangea.org/accio. La decisió del jurat es farà pública durant la segona quinzena del mes de novembre del 2004. (C.C.)

LLIBRES

Model de virtuts cristianes

La biografia del venerable fra Posidonio Mayor (1582-1633), agustí del convent de València, escrita per un familiar seu entre el 1699 i el 1794, s'assembla a un sermó panegíric de l'època. Explica l'autor que Posidonio va passar tota la seva vida religiosa a València, tenint com a model sant Nicolau de Tolentino, a qui es va proposar imitar. Home senzill, pobre i humil, de vida austera i exemplar, d'admirable pregària i caritat.

No va desenvolupar cap càrrec, excepte el d'humil porter del convent de Sant Agustí, on repartia el temps entre la pregària i l'atenció als pobres i necessitats, a qui juntament amb el dinar impartia l'ensenyament de la religió. No va deixar cap text escrit, només el record inesborrable de les seves virtuts cristianes en qui el va conèixer. Era amic de la pau i la fraternitat entre els éssers humans i estimava Déu amb gran fervor. «Estimem Déu, que això importa. Només Déu i res més», repetia amb freqüència fra Posidonio Mayor. El teòleg, historiadore i acadèmic Ernesto Zaragoza Pascual és qui ha fet la introducció, l'edició i notes d'aquest manuscrit anònim, que es conserva a l'Arxiu Municipal de la Vila Joiosa (Alacant). (C.C.)

Venerable fray Posidonio Mayor. Editorial Revista Agustiniana, Col·lecció Perfiles, Guadarrama 2004, 82 pàg.

VENERABLE FRAY
POSIDONIO MAYOR
(1582-1633)

Editorial REVISTA AGUSTINIANA

El martiri de Maria Goretti

«No tots certament estem cridats, com Maria Goretti, al martiri, però a tots se'ns demana tendir al seguiment ple de la virtut cristiana. Aquesta ascisi de l'esperit exigeix força, atenció constant i renúncia valenta als ideals del món. Es tracta d'un esforç de cada dia, d'una vigilància que no es pot abandonar per cap motiu, sinó que cal tirar endavant fins al terme del nostre camí terreny. És una lluita amb un mateix que es pot assemblar a un lent i prolongat martiri.» Són paraules de Joan Pau II pronunciades el 29 de setembre del 1991 en una visita al lloc del martiri de Maria Goretti. Nascuda a Corinaldo (Itàlia) el 16 d'octubre del 1890, va ser batejada a l'església de Sant Francesc. Va rebre la primera comunió el 1901. El jove Alejandro Serenelli va voler atacar la puresa de Maria, de només onze anys. En rebutjar-lo, el noi es va encoleritzar i la va apunyal·lar. Maria Goretti va morir el 6 de juliol del 1902. En la seva terrible agonia, la petita exclamava constantment: «Jesús! Maria!» El 1945 el papa Pius XII va reconèixer l'autenticitat del martiri de Maria Goretti i cinc anys després va canonitzar la nena, verge i màrtir. (C.C.)

Pablo García Macho, *Maria Goretti. Una niña víctima de la violencia*. Editorial Edicep, Col·lecció Testigos, València 2004, 127 pàg.

Maria Goretti

Una niña víctima de la violencia

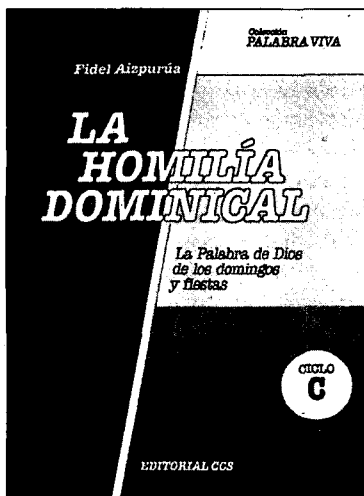
Pablo García Macho

EDICEP

Pautes per a una bona homilia

Construir i oferir una bona homilia sempre és una tasca difícil. Hi ha nombrosos condicionaments que hi contribueixen: el temps és necessàriament breu, l'elecció del tema acostuma a ser àrdua i els contextos psicològics i sociològics amb freqüència són adversos. Una de les grans falles de les homilies actuals és que no acostumen a tenir aquest esquema. Es parla sense ordre lògic, sense saber què és el que es vol dir ni realment a on es vol arribar. Abans d'«omplir» una homilia, amb l'ineludible component personal de cadascú, cal tenir clar i davant l'esquema que desenvoluparà. Per aquest motiu, Fidel Aizpurúa, caputxí i professor de Sagrada Escriptura, proporciona en aquest volum una proposta d'homilia que cadascú haurà de construir. Els punts de l'esquema són els següents: títol, constatació, il·luminació de la Paraula, reflexió, aprofundiment i conclusió. «El treball de la construcció d'una homilia és primordialment personal, però també cal admetre que pot ser molt enriquit pels altres», explica l'autor en la introducció. (C.C.)

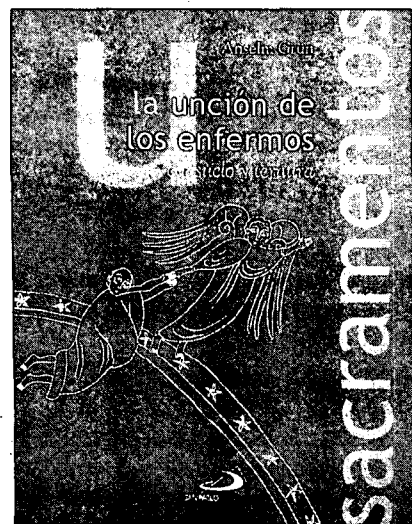
Fidel Aizpurúa, *La homilia dominical. La Palabra de Dios de los domingos y fiestas*. Cíclo G. Editorial CCS, Col·lecció Palabra Viva, Madrid 2003, 231 pàg.

Afrontar la mort des de la fe

En aquest llibre sobre la unció dels malalts, el P. Anselm Grün, monjo, sacerdot i ecònom del monestir benedictí de Münsterschwarzach, descriu la relació cristiana amb la malaltia en general. L'Església entén el seu servei als malalts com atenció pastoral i acompanyament. No s'han de considerar els sagraments de l'Església com una cosa aïllada, reservada a l'exclusiva competència dels agents pastorals —sacerdots, laics i laiques— encarregats d'administrar-los. Els sagraments són signes que permeten contemplar com tracta l'Església els grans temes de la vida: el naixement i la mort, la salut i la malaltia, l'amor, la responsabilitat o la culpa. El sagrament de la unció dels malalts és un repte per afrontar la malaltia i la mort i saber-les integrar des de la fe. I alhora, el sagrament ens revela que cap esfera de la nostra vida està fora de la cura amorosa de Déu. Aquest sagrament ens vol sensibilitzar per a la trobada amb Déu per mitjà de la malaltia. Ens vol capacitar per comprendre que la malaltia ens obre a Déu perquè salvi la nostra vida. (C.C.)

Anselm Grün, *La unció de los enfermos. Consuelo y ternura*. Editorial San Pablo, Col·lecció Sacramentos, Madrid 2003, 50 pàg.

Descobrir la Litúrgia de les Hores

La col·lecció Litúrgia Bàsica del Centre de Pastoral Litúrgica té com a objectiu fonamental presentar, de manera senzilla i comunicativa, competent i eficaç, realitats bàsiques de la celebració cristiana i que ajudin els creients a conèixer, viure, participar... En aquesta ocasió el tema escollit és la Litúrgia de les Hores a la parròquia. Una comunitat parroquial acostuma a iniciar la jornada amb la pregària de Laudes, que està situada just al començament del dia. És una hora principal de la Litúrgia de les Hores, que juntament amb les Vespres, constitueixen l'eix de la pregària litúrgica diària. El quadern també fa referència a les denominades «hores menors» (Tèrcia, Sexta i Nona). La seva estructura és més simple que la de Laudes i Vespres. Consta només d'un himne després de la invocació inicial, tres salms, una lectura breu i la pregària conclusiva. Pel que fa a les Completes, aquesta pregària està pensada per a immediatament abans del descans nocturn i, per tant, és la darrera de la jornada. De la seva banda, l'Ofici de la Lectura és una pregària que pot ser resada en el decurs de tota la jornada, durant el dia o durant la nit. (C.C.)

Jaume González Padrós, *La Litúrgia de les Hores a la parròquia*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Litúrgia Bàsica, Barcelona 2003, 24 pàg.

Litúrgia
de les Hores
a la parròquia
JAUME GONZÁLEZ PADRÓS

LITÚRGIA
BÁSICA 13

Honrar el pare i la mare

«Honra el teu pare i la teva mare», proclama el quart manament del Decàleg. Tenen sentit avui dia aquestes paraules per als joves del segle XXI? No ha quedat caducat i inservible aquest precepte diví? Caldrà cercar un nou model de relació entre pares i fills? Continua vigent el camí ofert per Déu per a les famílies del nostre temps? Aquest llibre, escrit per Pedro Latorre, és una reflexió des de la fe sobre la saviesa, la vigència, la força i l'eficàcia d'aquesta Paraula que brolla de les mateixes entranyes misericordioses de Déu per a tots els joves actuals. L'autor presenta dotze suggeriments i nou experiències relacionades sobre el tema en qüestió. «Honrar els pares —afirma Pedro Latorre— és, per tant, acceptar la seva presència a les nostres vides, la seva influència, la seva personalitat concreta, els seus possibles encerts, errors, virtuts i imperfeccions, però tot això no per resignació o conformisme, sinó com a part fonamental de la voluntat amorosa de Déu i del seu immillorable projecte per a cadascú de nosaltres.» (C.C.)

Pedro Latorre, *El cuarto mandamiento*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Hablar con Jesús, Bilbao 2003, 123 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Sacerdots del segle XXI

El problema del sacerdoti en el món actual... És possible que avui, en l'ambient secularitzat, indiferent, agnòstic de la nostra societat, puguin sorgir vocacions sacerdotals? Es pot plantejar una altra vegada el problema dels nostres seminaris gairebé buits, i intentar cercar una solució que resulti vàlida?

Aquest és un gran desafiament, davant del qual reflexiona el professor Greshake, antic col·laborador del cardenal Kasper, i actualment encarregat de la càtedra de dogmàtica i ecumenisme a Friburg.

D'entrada, recull el testimoni d'un conegut director espiritual de Münster, poc abans de la seva mort: «Si em pregunta quin problema és el que m'ha preocupat més durant els cinquanta anys de sacerdoti, aleshores respondré: aquest problema no va ser per a mi l'època del nazisme ni la guerra, sinó precisament la ràpida i gairebé total demolició de la fe durant els vint anys passats. Experimentem que s'ha fet miques i ha finalitzat una fesomia de l'Església, i sospitem que aquesta fesomia de l'Església ha de trencar-se, a trossos, perquè als ulls de la societat pluralista..., només ha de ser un subsistema d'aquesta societat, un feno-

men marginal de l'ornat religiós de les grans èpoques de la vida.»

Què és en aquesta societat d'avui el més peculiar i propi del misteri sacerdotal...? Els laics assumeixen activitats que abans estaven reservades als sacerdots. És només la sola potestat per consagrar en la celebració eucarística i per impartir l'absolució en la confessió, que amb tot cada vegada és menys freqüentada? N'hi ha prou de ser el portador sacramental de la potestat, per donar al ministeri sacerdotal una identitat i una fesomia pròpies?

Aquestes són qüestions que es plantejen gairebé amb obvietat, però hi ha problemes més profunds, que s'agregen cada dia en el món actual: l'assumpció de moltes activitats i competències sacerdotals pel laicat, i la pràctica de les comunitats evangèliques germanes, han fet un gir pràctic a la qüestió de què significa encara

Gisbert GRESHAKE,
Ser sacerdote hoy.

Sígueme, Salamanca 2003, 566 pàg.

el ministeri sacerdotal de caràcter sacramental.

Amb rigor i amb valentia, l'autor intenta aproximar-se a aquesta problemàtica, i apunta solucions, després d'haver analitzat amb seriositat i objectivitat la crisi actual del ministeri sacerdotal, per definir els trets fonamentals d'una teologia del ministeri sacerdotal, i entrar en el plantejament de ser sacerdot concretament en relació amb les circumstàncies socioculturals del món d'avui.

Una última part la dedica a l'espiritualitat sacerdotal, bàsica en l'esforç per

mantenir un estil de vida que correspongui realísticament a les exigències del ministeri i al servei del poble de Déu.

Un text apassionant per als sacerdots que se senten cridats a la seva missió en una realitat tan contradictòria com la que avui els envolta, i una crida a revaloritzar la vocació de servei en un món que s'allunya de la fe, i la necessita.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Premi SGAE de Sardanes 2004

L'objectiu d'aquesta convocatòria és premiar la millor obra amb el format de sardana presentada a concurs pels compositors adscrits a l'SGAE. Es contempla la possibilitat que cada concursant pugui optar a aquest premi amb un màxim de dues obres. Queda exclòs d'aquesta convocatòria el guanyador de la darrera edició del premi SGAE de Sardanes i tampoc no hi poden prendre part els membres de la junta directiva i del personal que presta serveis professionals en aquesta entitat.

El requeriment de les obres concursants és que siguin originals i inèdites, i en conseqüència, que no hagin estat premiades en cap altre concurs ni estrenades ni interpretades públicament amb anterioritat. Els originals s'han de presentar en exemplar únic, en partitura d'instrumentació per a cobla d'onze instruments, amb les seves partitures corresponents. Al peu de cada partitura cal que hi figuri una reducció a dos o tres pentagrames. Per tal de

preservar l'anonimat dels concursants, cal adjuntar també una plica tancada amb les dades d'identitat de l'autor, fotocòpia del seu DNI i un breu currículum.

Les sardanes concursants s'han de lliurar a la Societat General d'Autors i Editors SGAE (passeig de Colom, 6 - 08002 Barcelona), o enviar-les per correu certificat. En el sobre hi haurà de constar clarament la inscripció: Premi SGAE de Sardanes 2004. Igualment, hom es pot adreçar a la SGAE per obtenir les bases d'aquest concurs o demanar qualsevol informació o aclariment. El 20 d'octubre del 2004 és la data límit per presentar les sardanes optants al premi, que té una dotació econòmica de 3.000 euros. Les bases del concurs faculen el jurat per tal d'atorgar dos accessits, amb una dotació de 900 euros cadascun.

La decisió del jurat es farà pública el proper mes de novembre, en el marc d'un concert de lliurament de premis que hom preveu de celebrar a Palamós.

38è concurs fotogràfic Aplec Baix Camp Reus 2004

Amb motiu de la celebració del 38è Aplec del Baix Camp, el dia 19 de setembre passat, a redós del santuari de la Misericòrdia de Reus, s'ha convocat un concurs fotogràfic obert a la participació de tots els aficionats a la fotografia que hi vulguin concórrer. S'hi poden presentar obres en blanc i negre i/o color, sempre que no hagin estat premiades en altres certàmens. Cada concursant tindrà opció a un sol premi, per bé que no hi ha cap límit establert en relació al nombre de fotografies que hom pot presentar.

La temàtica d'aquest concurs és doble, ja que l'objectiu de la convocatòria també ho és. D'una banda, premiar les millors fotografies realitzades durant la celebració de l'Aplec Baix Camp, el dia 19 de setembre; i, de l'altra, guardonar les obres gràfiques que captin amb més encert els costums tradicionals dels Països Catalans.

La convocatòria està oberta fins al 31 d'octubre del 2004 i els concursants han de fer arribar les seves fotografies a l'entitat organitzadora del certamen i de l'Aplec Baix Camp, que és la colla sardanista Rosa de Reus. L'adreça on s'han de fer arribar les obres és l'apartat de correus 324, 43201 de Reus, però també es poden presentar a l'estatge social de la colla Rosa de Reus (c/ Galanes, 10).

La dotació dels premis de cada tema o apartat del concurs és la següent: premi d'honor, dotat amb 180 euros; primer premi, de 120 euros; segon premi, de 60 euros; i sengles trofeus per a tots els premiats i també per a aquelles obres mereixedores d'accessit. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de
comunió
amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

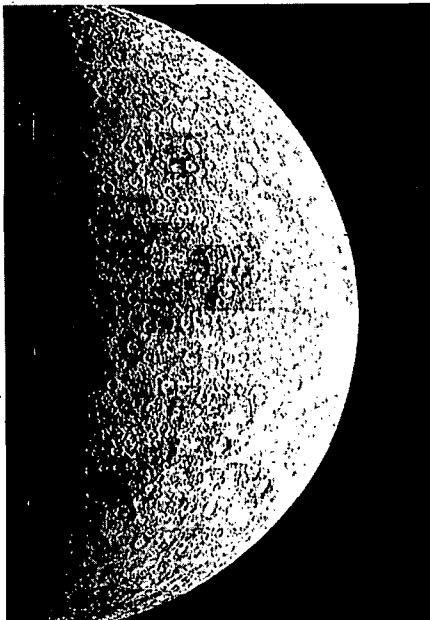
Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sonda «Messenger» per estudiar el planeta Mercuri

Els astrofísics no perden les ganes de seguir investigant el sistema solar. Ja fa uns dies la NASA va llançar a l'espai una altra sonda espacial; aquesta vegada per saber-ne més del planeta més proper al Sol, Mercuri. Això s'esdevingué el 3 d'agost passat des del cap Canaveral, actualment cap Kennedy. Em direu que si fa tants dies us estic parlant d'una «actualitat» no gaire actual. No teniu raó en això, perquè seguirà essent actual fins d'aquí a set anys, que és el que trigarà per situar-se a l'òrbita de Mercuri i enviar la informació detallada que se'n vol obtenir.

El nom que s'ha posat a aquest nou enginy espacial és el de *Messenger*, o sigui missatger, però no tan sols perquè és quasi un sinònim de Mercuri, que segons la mitologia era el missatger dels déus de l'Olimp, sinó perquè és l'acròstic que s'ha fet de l'expressió de la seva missió: «MERcure Surface, Space ENviroment, GEOchemistry and Ranging» (superfície de Mercuri, espai que el rodeja, geoquímica i ordenament). Feia trenta anys de l'última sonda enviada a Mercuri, la *Mariner 10*, i la NASA ha cregut que ja tocava continuar aquelles recerques.

I com és que ha de trigar tant de temps per arribar a l'entorn del planeta? Bé sabem que Mercuri es troba a «tan sols» 91 milions de quilòmetres de la Terra! És que per no haver de posar-hi tant de carburant i així estalviar pes se li farà fer una trajectòria molt llarga, de 7.900 milions de quilòmetres, per aprofitar l'impuls gravitacional de Venus, de la Terra i del mateix Mercuri. D'aquí a un any retornarà a prop del nostre planeta, que li donarà una empenta que el col·locarà cap a l'òrbita de Venus, amb el qual es creuarà a l'octubre del 2006 i un altre cop al juny del 2007: aleshores Venus l'empenyerà cap a la de Mercuri. Hi arribarà a prop l'octubre del 2008, i una altra vegada el setembre del 2009; aleshores se li farà (si tot ha anat bé) una complicada maniobra de frenada que acabarà col·locant-lo en òrbita el·líptica mercuriana (de 200 km a 15.500 km de la seva superfície) i fins al 2011 no començarà a examinar el planeta.

Esperem que tot vagi segons els projecte. El que no podem assegurar és que nosaltres encara hi siguem per poder-nos-en assabentar i explicar-vos-ho.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

Dèiem al capítol anterior que el primer antibiòtic terapèutic va ser la penicil·lina de Fleming. Però si per antibiòtic s'entén el que la seva etimologia indica, «contra éssers vius», i s'aplica a qualsevol substància que ataquï vida microbiana, hem de dir que pròpiament no va ser el primer de tots perquè amb aquest significat més ampli ja se n'havia descobert un el 1901 per Emmerich i Löw: la *piocianina* (de *pyo* = pus, *ciano* = blau, en grec), substància colorant del pus blau, produïda pel bacil *Pseudomonas aeruginosa*, que certament matava altres bacteris, però que no tenia utilitat terapèutica perquè era molt tòxica. I encara hi hem d'afegir que abans de Fleming hi hagué uns precedents de la penicil·lina, si bé no s'arribà a la seva utilització clínica sistemàtica. William Roberts el 1874 va observar que uns cultius de *Penicillium glaucum* no tenien gens de contaminació bacteriana, però no en va treure cap conclusió. El 1875 va fer una observació semblant John Tyndall, però no perseverà a treure partit del que havia vist. El 1884 Lister (de qui parlàvem al capítol 33) va curar una ferida infectada d'una noia escocesa posant-hi una floridura de *Penicillium*, per la intuïció que tenia que certs fongs podien desinfectar, però no publicà cap més resultat. I Ernest Duchesne el 1896 també va fer un treball, que restà oblidat, sobre l'acció d'aquest fong. Així, doncs, fins a la troballa de Fleming no hi va seguir l'aplicació. Ara bé, l'èxit terapèutic de la penicil·lina provocà la recerca de més antibiòtics.

L'estreptomicina i altres

Selman Abraham Waksman (1888-1973) era un ucraïnès, d'origen jueu. Va néixer a Priluka (prop de Kíev) i, fugint de l'antisemitisme rus que li impedia fer estudis superiors, va emigrar als Estats Units d'Amèrica quan tenia 22 anys. El 1916 s'hi nacionalitzà. Després d'estudiar a l'Escola d'Agricultura de la universitat de Rutgers, a New Brunswick (Nova Jersey),

39 Més antibiòtics i les seves limitacions

es doctorà a la de Califòrnia el 1918. Poc després entrava de professor a la de Rutgers, on havia estudiat abans.

Especialista en microorganismes de l'humus estudiava l'ordre dels bacteris actinomicetals quan, mogut pel descobriment de Fleming, pensà que també els microorganismes del terra podien ser productors d'algun antibiòtic interessant. I el 1940 ja feia, amb l'ajut de H. Boyd Woodruff, unes primeres troballes: l'actinomicina i l'estreptotricina; eren dos antibiòtics molt potents però també molt tòxics per a l'organisme humà. No servien per a la medicina. Però Waksman no es desanimà. Va concentrar la seva atenció en el bacteri *Streptomyces griseus*. No hi havia manera d'obtenir-ne un bon cultiu fins que un dia un granger avícola que es trobà amb una infecció que li havia delmat el seu aviram en donà part a uns veterinaris i aquests, que sabien el que Waksman investigava, li portaren una mostra de la taca de color gris que presentava un pollastre a la seva gola. Era precisament el que ell cercava. Va poder cultivar aquella mostra, que era efectivament de *Streptomyces griseus*, i en va obtenir el poderós antibiòtic que s'anomenà *estreptomicina*. Com es demostrà després, era eficaç fins i tot contra la tuberculosi, mentre que no ho era la penicil·lina.

Va ser un col·laborador de Waksman, Albert Schatz, qui va aïllar dues soques productores d'estreptomicina i treballà per extreure'n el principi actiu. El primer pacient tractat amb aquest antibiòtic va ser un nen de dos anys malalt de meningitis, septicèmia i infecció urinària. Les injeccions que en rebé a partir del 27 de setembre

de 1944, a l'Hospital de Nova York, li salvaren la vida. I el primer tractament contra la tuberculosi amb estreptomicina es va fer el 15 de novembre del 1945 al sanatori Mineral Springs de Cannon Falls, a Minnnesota.

No s'acabaren aquí les troballes de Waksman. El 1949 descobria la neomicina. I va voler fundar un Institut de Microbiologia. Ho va fer cedint a la universitat de Rutgers els drets dels seus descobriments, i l'Institut es va portar a terme. El 1952 rebia el premi Nobel de Medicina i Fisiologia per la troballa de l'estreptomicina. Va ser designat membre de l'Acadèmia Nacional de Ciències de Washington i de l'Acadèmia de Ciències de París. Fou elegit president de l'Associació Nord-americana de Bacteriòlegs. El 1954 publicava *My life with the microbes*. Va morir a Hyannis (Massachusetts) el 1973.

Seria llarg ara explicar els antibiòtics trobats, després de l'estreptomicina, per altres investigadors: la tetraciclina (o aureomicina) per Duggar el 1948, el clo-ramfenicol per Ehrlich i Burkbolder el 1947, l'oxitetracina (o terramicina) per Finlay el 1950, l'eritromicina per McGuire el 1952, la gentamicina per Weinstein el 1963... Avui dia es coneixen uns cinc mil antibiòtics, si bé només un centenar són útils terapèuticament i s'han comercialitzat. La producció mundial d'antibiòtics sobrepassa ja el miler de tones per any.

Però els antibiòtics encara no han arreglat tot

Encara hi ha bacteris patògens que resisteixen l'atac dels antibiòtics. I cada

vegada n'hi ha més. Com és això? Els bacteris s'estan fent cada vegada més resistents als medicaments que els neutralitzen. Sobreviu la soca de més resistència i és ella la que després propagarà la infecció. Un exemple tret d'una estadística: el 1987 era només el 0,2% de pneumococs que resistien l'acció antibiòtica, i el 1994 ja es convertien en el 6,6%. També hem trobat detallat que el 1994 encara van ser 13.300 els pacients hospitalaris dels Estats Units que van morir d'infeccions que no atallaren els antibiòtics.

Quan es comprovà que l'estreptomicina guaria la tuberculosi els metges van saltar d'alegria. Es va dir que cap al 2000 ja tindríem aquesta malaltia tan eradicada com la verola. No ha estat així. El bacil de Koch ha desenvolupat unes varietats que ja són resistents a l'antibiòtic descobert per Waksman. Encara hi ha ara al món uns vuit milions de tuberculosos, i en moren uns dos milions cada any.

L'Organització Mundial de la Salut ja ha fet saber la gran preocupació de metges i investigadors pel fet de la menor efectivitat dels antibiòtics contra determinades infeccions. S'ha dit que el món retrocedeix, en l'aspecte sanitari, cap a la situació que tenia al començament del segle xx. Diu l'informe de l'OMS: «L'origen del problema es troba en el fet que els antibiòtics són utilitzats a tort i a dret; i que aquest mal hàbit s'ha generalitzat tant en els països industrialitzats com en els països en desenvolupament... A més, sovint els antibiòtics prescrits no serveixen per a la malaltia que es pretén guarir.» No es pot abusar, doncs, dels antibiòtics. Per a les infeccions produïdes per virus no valen, i de vegades hi ha gent que en pren creient trobar-hi el remei, i fins i tot metges que els recepten perquè el pacient vegi que s'hi fa alguna cosa. Això s'ha de denunciar per intolerable. A més s'utilitzen antibiòtics en ramaderia, agricultura i horticultura. La resistència, diu l'OMS, «creix a un ritme alarmant». Que la humanitat en prengui consciència i hi actuï com cal.

TIC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

El bosque ****

Director i guionista: M. Night Shyamalan.

Intèrprets: Bryce Dallas Howard, Joaquim Phoenix, Adrien Brody, William Hurt, Sigourney Weaver, Brendan Gleeson, Cherry Jones, Judy Greer.

Thriller. Estats Units, color, 2004. 120 minuts. / Públic: joves.

L'existència dels habitants d'un petit poble a l'est dels Estats Units es desenvolupa entre la tranquil·litat i l'angoixa. La tranquil·litat que ofereix la seva plàcida vida rural, en la qual la bondat i la cooperació mútua són els principals eixos. I l'angoixa que els envolta pel bosc proper, en el qual viuen unes criatures inquietants («aquells de qui no parlem»), que els aïllen absolutament de la vida urbana de la qual van fugir, en el seu dia, els «grans» del poble.

M. Night Shyamalan ofereix amb *El bosque*, segons ell, la seva millor pel·lícula i el seu treball més personal, resultant d'un procés creatiu dominat per la intuïció i, en paraules seves, «el color» (com els colors que guien la protagonista cega de la pel·lícula). El mateix director, guionista i productor d'origen indi confirma que l'arrel de la seva darrera obra és a la pel·lícula *King Kong* (1933), d'Ernest B. Schoedsack i Merian C. Cooper, i a la novel·la *Cumbres borrascosas*, d'Emily Brontë. Totes dues li van inspirar, d'una banda, els rituals per a les criatures i, de l'altra, l'angoixa emocional de les persones tancades en un món.

Segurament, *El bosque* esdevindrà una d'aquelles pel·lícules (com ja ho van ser *El protegido* i *Señales*, del mateix Shyamalan) que divideixen el públic. O amants o detractors. I és que el guió treballa l'al·legoria a uns nivells universals (com la innocència, la protecció, l'amor...), el suspens simple (alguna concessió als ensurts) i el més elaborat (la realització triga, moltes vegades, a mostrar allò que vol veure l'espectador, i així li dóna temps i pistes per pensar pel seu compte), juntament amb un romanticisme poètic i, de vegades, divertit. Un conjunt d'elements molt

Ivy a punt d'entrar al bosc.

complicat perquè quallin perfectament. El resultat, potser no aconseguit per a alguns, no deixa de ser suggeridor.

Trencant amb les modes de la indústria (no hi ha efectes digitals als seus films) i amb algunes de les seves pròpies tendències com a guionista (aquest cop la protagonista és una dona, la debutant Bryce Dallas Howard, filla de l'oscaritzat director Ron Howard), M. Night Shyamalan continua fidel a algunes de les seves constants. Per exemple, torna a fer un *cameo* al film; aquest cop més manierista que mai, continuant així l'estela de Hitchcock, també en un estil de planificació més manierista a la vegada que sobri.

Manierista perquè els freqüents plans zenitals remetien a la figura de l'omniscient «director» que controla els fils (la qual cosa hauria de

donar pistes a l'espectador per descobrir quin moviment cal fer per descobrir una de les claus) i sobri perquè també abunden els plans fixos de certa durada (tot i que, moltes vegades, enquadra els personatges en portes i finestres com si es tractés d'una pintura) i perquè escassegen els plans recursos o de reacció, que tant complauen alguns espectadors.

A tot això acompanya el precís i imprescindible ús de la banda sonora. Qui de veritat atemoreix els protagonistes és el so o la seva absència, també en els secrets amagats i no confessats (que cobren protagonisme com la veritable amenaça del poble). Per a això, per exemple, es va fer servir el so *mono* des del principi fins a la part final del bosc, on es va utilitzar *surround* per enfatitzar i fer més real el que estava passant. Potser tots aquests aspectes artístics permetran que la seva pel·lícula continuï tenint impac-

te en l'espectador dintre de deu anys. Aquest és un dels desitjos expressats per aquest director tan comercial com independent.

El gran repartiment —en el qual destaquen Bryce Dallas (que per sort va substituir a Kirsten Dunst), Joaquim Phoenix (per a qui Shyamalan va escriure el paper de Lucius) i el versàtil Adrien Brody— atorga força a una història més universal del que pugui semblar en un primer moment. Aquest cop Shyamalan no ha fet un *thriller* sobrenatural, però matisos d'alguns d'aquests aspectes es veuen reflectits a la història.

• Humor: 1/2; acció: 1/2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: culte-col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

• Temes per a cinefòrum: la família, la relació entre la innocència i la maldat, el mal en el món, l'amor i l'amistat.

Estrena en vídeo i DVD

La joven de la perla ****

Director: Peter Webber.

Guionista: Olivia Hetreed.

Intèrprets: Colin Firth, Judy Parfitt, Scarlett Johansson, Tom Wilkinson.

Drama. Gran Bretanya, color, 2003. 95 minuts. 7 Públic: joves.

Holanda, 1665. La jove Griet (Scarlett Johansson), filla d'un matrimoni calvinista, treballa com a criada a casa del pintor Johannes Vermeer (Colin Firth), de religió catòlica. Tot i que són totalment diferents pel que fa a educació i estatus social, Vermeer descobreix la intuïció de la noia per comprendre la llum i el color, i lentament la va introduint en el misteriós món de la pintura. La relació entre tots dos va del respecte i l'admiració a l'enamorament. Per acontentar la sogra i la dona, que no volen perdre l'estil de vida al qual està acostumada la família, Vermeer accepta l'encàrrec del seu patró: pintar un quadre en el qual només apareix Griet. El resultat serà un dels millors quadres que mai s'ha fet, però a quin preu per a

Una escena de la pel·lícula.

Griet?

El debutant director de cinema Peter Webber, fins a la data responsable de telefilms a la Gran Bretanya, trasllada amb mestria a la pantalla el *best seller* de Tracy Chevalier, *La joven de la perla*. Es tracta d'una història fictícia basada en el quadre del mateix títol del pintor holandès Vermeer, que ofereix la seva teoria sobre la jove adolescent que el va inspirar i servir de musa. I aquesta teoria inclou la relació implícita que s'estableix entre ells. Sens dubte, el director aconsegueix traslladar-nos, gràcies a una impecable fotografia, a l'Holanda del segle XVII, on pintors com Vermeer van fer grans obres d'art. També ens apropa al món de la pintura

ra i la composició d'aquella època, i les relacions entre mecenes i artista. Cal destacar també el treball dels actors: Colin Firth i Scarlett Johansson interpreten a la perfecció els seus papers.

• Humor: 0; acció: 0; sexe: 1; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).
• Extras DVD: idiomes (castellà i anglès) i subtítols en castellà.

El món de la televisió

► **El guardià *****

Dimarts - 22.05 h - TV3

Públic: joves.

Nick Fallin és un excel·lent advocat que treballa per al prestigiós bufet d'advocats del seu pare, a Pittsburgh. Però és arrestat per fer servir drogues i sentenciat a fer 1.500 hores de serveis comunitaris per desvincular-lo d'alguna manera d'aquest perillós món de fusions, adquisicions i reunions. De mala gana, Nick es converteix en «el guardià», un advocat de joves i presumptes delinqüents que treballa per als Serveis d'Ajuda Legal. Tots i cadascun dels casos revelen les difícils circumstàncies que envolten els adolescents arrestats.

La sèrie, formada per 26 episodis d'uns 45 minuts i produïda per Columbia Pictures, està interpretada per Simon Baker, que encarna el jove advocat Nick Fallin. L'actor ha intervingut en llargmetratges com *L. A. Confidential* o *El beso de Judas*.

TIC

RÀDIO

De dilluns a divendres

07.00	El tren de les set (reflexió matinal)
07.03	Sant Rosari
07.30	Evangeli
07.54	Santoràl
07.55	Espurna d'Alba
08.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00	Trànsit + temps
09.30	Butlletí
09.45	Paraula revelada (cita bíblica)
10.00	Comentari d'actualitat
10.15	Scriptorium (divendres)
10.30	Butlletí
10.45	Pensament humà
11.00	Reportatge Incavol
11.30	Butlletí
11.45	Paraula revelada
12.00	Àngelus
12.30	Butlletí
12.45	Pensament humà
13.00	Diccionari humanitari
13.30	Butlletí
13.45	Paraula revelada
14.00	L'Església de la A a la Z
14.30	Butlletí
14.45	Pensament humà
15.00	Bibliografia bàsica
15.30	Evangeli
16.00	Comentari d'actualitat
16.30	Butlletí
16.45	Paraula revelada
17.00	Reportatge Incavol
17.15	Scriptorium (divendres)
17.30	Butlletí
17.45	Pensament humà
18.00	Bibliografia bàsica
18.30	Butlletí
18.45	Paraula revelada
19.00	Diccionari humanitari
19.30	Butlletí (Dj-Dv NO)
19.45	Pensament humà (Dj-Dv NO)
20.00	L'Església de la A a la Z
20.30	Butlletí
20.45	Paraula revelada
21.00	Racons de món

GRAELLA D'INFORMATIUS

Dissabte

07.00	El tren de les set (reflexió matinal)
07.03	Sant Rosari
07.30	Evangeli
07.54	Santoràl
07.55	Espurna d'Alba
12.00	Àngelus
14.00	Tots els camins porten a Roma
14.30	Cuina
15.00	Llibres
15.30	Evangeli
16.00	Galeria
16.30	Teatre

Diumenge

07.00	El tren de les set (reflexió matinal)
07.03	Sant Rosari
07.30	Evangeli
07.54	Santoràl
07.55	Espurna d'Alba
12.00	Àngelus
14.00	Tots els camins porten a Roma
14.30	Cuina
15.00	Llibres
15.30	Evangeli
16.00	Galeria
16.30	Teatre

Cadena Estel

90.1 FM	Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
91.3 FM	Osona*
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM	Garraf*
100.6 FM	Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
91.5 FM	Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre, Priorat*
104.4 FM	Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM	Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM	Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15	Informatiu matí + el temps + agenda
10.30	Agenda
11.00	Butlletí informatiu
13.00-13.15	Informatiu migdia + el temps + agenda
15.00	Butlletí informatiu
17.00	Butlletí informatiu
17.30	Agenda
20.00-20.30	Informatiu vespre + el temps + agenda

Dilluns

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimarts

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimecres

20.30-21.00 Els Tresors de la Història

Dijous

20.30-21.00 La Taula de l'Evangeli

Divendres

20.30-21.00 Església d'Urgell

Dissabte

08.00	Agenda
13.00-14.00	In Corpore Sano
15.00	Agenda
17.00	Agenda

Diumenge

08.00	Agenda
15.00	Agenda
17.00	Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,

Objectiu, l'home

Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

2

Diumenge 3

08.30	Buenas noticias TV
	Programa de la comunitat evangèlica.
	Director: José Pablo Sánchez Núñez.
08.40	Shalom
	Programa de la comunitat jueva.
	Director: Benito Garzón.
08.50	Islam hoy
	Programa de la comunitat islàmica.
	Director: Mohamed Chakor.
09.30	Pueblo de Dios (repetició del dilluns 27)
	«Tarragona solidaria.»
	La casa d'acollida per a persones sense llar i el projecte Filigrana per a la recuperació i venda de roba de segona mà són dues iniciatives de Càritas a la diòcesi de Tarragona. A Reus, la fundació Pont i Gol desenvolupa una important tasca als barris més desfavorits.
	Director: Julián del Olmo.
10.00	Últimas preguntas
	Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
	Director: M. Angeles Fernández.
10.25	Testimonio
	Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.

Director: Isidro Catela.

10.30 Santa Missa

Amb la participació de la coral Espigó de Sant Pol de Mar (Maresme), sota la direcció d'Ignasi Miranda.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 Esglésies de Catalunya

Dilluns 4

19.00 Pueblo de Dios

«Ecuador: crisis en la mitad del mundo.»

L'Ecuador és un país en vies de desenvolupament llastat pel deute extern i un sistema productiu molt feble. Actualment, l'atur afecta el 18% de la població activa. Davant d'aquesta situació, la Pastoral Social de Cuenca, a l'Ecuador, amb ajuda de Càritas espanyola, ha posat en marxa un gran ventall de projectes perquè els més pobres siguin protagonistes del seu desenvolupament i l'emigració deixi de ser l'única aspiració dels equatorians.

Diumenge 3

10.15 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de

llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. (Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

11.00 Misa conventual de Montserrat

Cada primer diumenge de mes, el canal 33 retransmet la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'Escolania.

Divendres 1 d'octubre

20.00 Creure avui

Presentat per Maria Montserrat Romaguera.

Església i mitjans de comunicació, un resum de la conferència que el periodista Antoni Bassas va fer amb motiu del programa 500; Agenda; L'escola de teologia, entrevista a Josep M. Solà, director de l'Escola de Teologia del Maresme. Programa coordinat per Ramon Safont-Tria.

Cada diumenge

14.15 Els quatre vents

El programa es comença a emetre aquest mes d'octubre. També s'emetrà pel Canal Reus TV.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

SETEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A SANT MIQUEL ARCÀNGEL

Internet

• **PREGÀRIA.**— Els fidels de l'arxidiòcesi de Brisbane (Austràlia) han promogut la pàgina «Foc de pregària», www.catholic.com.au/prayerfire, per impulsar una cadena de pregària i així donar suport a l'evangelització.

Altres bisbats

• **JOAN ABELLÓ.**— Homenatge al pintor Joan Abelló i Prat, president del Reial Cercle Artístic de Barcelona, el 7 d'octubre, al Museu de la Ciutat de Madrid, c/ Príncep de Vergara, 140 - Madrid.

• **P. TOMÁS MORALES.**— El 9 i 10 d'octubre se celebrarà a Madrid un congrés internacional sobre el P. Tomás Morales, s.j., amb el tema *Profeta de nuestro tiempo*. Més informació: tel. 915 440 573 i 915 439 951, fax 915 448 621, a/e: congreso.tmorales@jet.es i congresoptm@cruzadasdesantamaria.org

• **TURISME.**— Del 19 al 21 d'octubre tindrà lloc a Nueva Andalucía (Marbella) la XXIII Assemblea de Pastoral de Turisme sobre *Plan trienal: los nuevos tiempos del Evangelio*. Més informació: tel. 913 439 710 i fax 913 439 727.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 19 al 25 d'octubre, al monestir benedictí de Valfermosa de las Monjas, dirigits per Mons. Gabino Díaz Merchán. Més informació: tel. 949 285 002.

• **PROFETES.**— Del 30 d'octubre al 7 de maig, els dissabtes de 10.30 a 17.30, taller sobre profetes impartit pel franciscà José Luis Elorza. El taller tindrà lloc al Centre Ain Karim que la Companyia de Maria té a Haro, La Rioja.

Barcelona

• **CURS BÍBLIC.**— L'Associació Amics de M. Benedicta Daiber inicia la primera setmana d'octubre els seus cursos bíblics. S'imparteixen en diferents cen-

tres i amb diferents temaris. Estan oberts a qualsevol persona que desitgi aprofundir i afiançar la seva fe cristiana reflexionant i pregant la Paraula de Déu. Per a més informació: tel. 932 370 365, matins.

• **BROTOS DE OLIVO.**— El 2 d'octubre, a les 21.00, concert de Brotos de Olivo al Centre Sant Francesc d'Assís, c/ Elisa, 23 - Barcelona.

• **SALA CABAÑES.**— Presenta els dies 3, 10, 12 i 17 d'octubre, a les 18.00, *El Mag d'Oz*, de L. Frank Baum, i dirigida per Toni Blanch. Més informació: tel. 937 901 213.

• **EXPOSICIÓ DEL SANTÍSSIM.**— A partir del 4 d'octubre, tots els dilluns no festius, d'11.00 a 12.00, amb el rés del Rosari i eucaristia. Parròquia Mare de Déu de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona).

• **ELS DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**— Cristianisme i Justícia, i Justícia i Pau organitzen el 4 d'octubre, a les 19.00, la conferència *Volem aquesta Constitució per a Europa?*, a càrrec de Dolors Oller, doctora en Dret Constitucional. C/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **RECITAL DE MÚSICA COMMEMORATIU.**— Amb motiu del 25è aniversari de *Catalunya Cristiana* i el 10è de Ràdio Estel s'ha organitzat un recital el 4 d'octubre, a les 20.00, amb la soprano Sandra Pastrana, acompanyada al piano per Ricardo Estrada. Serà a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforat, rambla de Catalunya, 115 - Barcelona.

• **CICLE OPUS ARTIS.**— El 4 d'octubre, a les 20.30, concert de piano a quatre mans amb Carles Lama i Sofia Cabruja. Hi interpretaran obres de Fauré, Rakhmaninov, Montsalvatge i Basomba. Centre Cultural Casa Elizalde, c/ València, 302 - Barcelona, tel. 934 880 590, a/e: casaelizalde@casaelizalde.com, web: www.casaelizalde.com

• **ASSOCIACIÓ EUTOPIA.**— El 5 d'octubre, a les 20.00, xerrada-col·loqui sobre *Què vol ser Eutopia?*, a la parròquia de Sant Josep (c/ Sant Josep, 18 - Mataró). Més informació: presidencia@associacioeutopia.org i www.associacioeutopia.org

• **INAUGURACIÓ CURS.**— El 6 d'octubre, a les 11.15, inauguració oficial del curs 2004-2005 de la Facultat de Teologia de Catalunya, de l'Institut de Litúrgia, de l'Institut de Teologia Fonamental i de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya. La lliçó anirà a càrrec de Carles Llinàs, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya, sobre *Què és la lògica*. Serà a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 6 d'octubre, a les 19.30, inauguració del curs amb la conferència *Dalí: reverent i irreverent*, de Daniel Giralt-Miracle (historiador i crític d'art). Sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **FÒRUM Joves, RELIGIOSITAT I EVANGELI.**— La primera sessió serà el 6 d'octubre amb José Sols (professor de la Universitat Ramon Llull de Barcelona), que parlarà sobre *Els joves en una societat intercultural: realitats i reptes educatius-pastorals*. Més informació: Obra salesiana Martí-Codolar, c/ Cardenal Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona, tel. 934 291 801, a/e: isr.codolar@salesians.info, web: www.marti-codolar.org

• **VIDA CREIXENT.**— El 7 d'octubre, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Estimar amb puresa de cor*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona. Més informació: tel. 934 122 120, fax 934 125 612, a/e: info@vidacreixent.org, web: www.vidacreixent.org

• **JUDAISME.**— El 7 d'octubre, a les 19.30, presentació del llibre de Mario Saban, *El sàbado hebreu en el cristianisme*. Lloc: antiga sinagoga major, c/ Marlet, 5 - Barcelona.

• **FESTA DE NTRA. SRA. DEL ROSARI.**— Del 7 al 9 d'octubre, tridu en honor de la Mare de Déu del Rosari: a les 19.15, exposició del Santíssim, rés meditat del Rosari i benedicció amb el Santíssim; a les 20.00, eucaristia presidida pel

P. Evelio José Ferreras, dominic. Església conventual de Ntra. Sra. del Rosari, pares dominics, c/ Ausiàs Marc, 54 - Barcelona.

• **MÚSICA CLÀSSICA.**— El 8 d'octubre, a les 19.00, selecció de la música vocal italiana del segle XVI i XVII a càrrec d'Oriol Rosés (contratenor) i Ester Martínez (clavicèmbal). Casa Golferichs, Gran Via, 491 - Barcelona, tel. 933 237 790, a/e: golferichs@arrakis.es, web: www.golferichs.arrakis.es

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA DE CATALUNYA.**— Del 16 al 17 d'octubre celebra la seva assemblea a La Salle Bonanova (passeig Bonanova, 8 - Barcelona). El dissabte 16 la jornada començarà a les 10.00 i comptarà amb tallers, eucaristia (19.00) i un concert de Miquel (20.15). El diumenge 17 a partir de les 10.00 tindrà lloc la segona jornada de l'assemblea amb adoració (13.30), tallers i missa (18.15). Entre els tallers destaquen, entre altres, *Troba la pau interior i seràs portador de pau*, *Retrats de l'interior*, *La Bíblia, llum per a la vida*, *La tendresa de Déu*, *La música ens ajuda a...*, etc.

• **INTRODUCCIÓ A L'ANTIC TESTAMENT.**— El 18 d'octubre, de 17.30 a 19.30, comença un curs, que tindrà lloc els dilluns, sobre *A las raíces de la fe, IV. Introducción al Antiguo Testamento. Del Exilio a Jesús de Nazaret*. Anima: Justino Martínez, missioner combonià. Més informació: tel. 934 278 577, a/e: juspaz@combonianos.com

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza l'aula d'extensió universitària de la gent gran: el 18 d'octubre, a les 17.00, xerrada sobre *Com es fa una actriu?*, a càrrec de Carme Sansa, actriu; el 20, visita cultural al casc antic de Sarrià, amb Carolina Chifoni, historiadora de l'art. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es

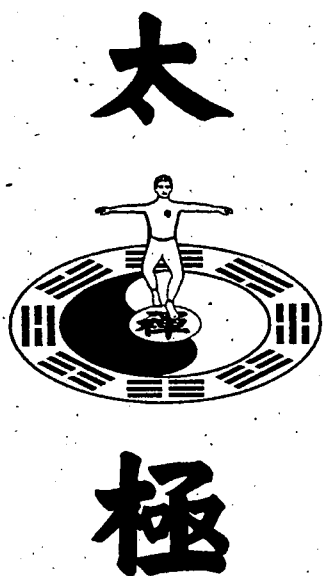
• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Els dies 20 i 27 d'octubre, i 3, 10, 17 i 24 de novembre, de 19.30 a 21.30, seminari sobre *Exploració cristiana del misteri de Déu*, dirigit per Josep Vives, s.j. (doctor en Teologia); els dies 26 de octubre; 2, 9, 16, 23 i 30 de novembre, i 14 de desembre, de 19.30 a 21.30, seminari

曲則全枉則直
直則勝曲則勝
是以聖人抱一為天下式

Qui es desdobra quedarà sencer.
Qui s'inclina serà redreçat.
Qui està buit serà omplert.
Qui va esparracat serà abillat.
Tenir poc és adquirir.
Tenir molt és un error.
Per això el savi està amb ell mateix
i es torna arquetip del món.

MOVIMENT I TERTÚLIA
AMB PETER YANG

Entrada lliure el dissabte
16 d'octubre
a les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

Eucaristia en memòria de Consol López Callao

El proper dia 1 d'octubre, a les 19.30 h,
a l'església del Santíssim Sagrament
(c/ Aragó, 268, entre Passeig de Gràcia
i Rambla de Catalunya).

Adoració Nocturna Femenina

sobre «La que és», el misteri de Déu en llenguatge i en imatges femenines, a càrrec de Neus Forcano (llicenciada en Filologia) i Teresa Forcades (metgessa i teòloga). Més informació: c/Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **SANTUARI DE SANT ANTONI DE PÀDUA.**— Catequesi d'adults del 20 d'octubre al 15 de juny, els dilluns de 17.00 a 18.00 o els dimecres de 10.00 a 11.00, sobre *El misal romano. Historia y contenido*. Més informació: tel. 932 090 388.

• **CEVRE.**— Organitza del 28 d'octubre al 28 d'abril, els dijous de 18.00 a 20.00, un curs sobre ecumenisme estructurat en dues parts: història i pensament de les grans tradicions cristianes i visió de l'actual moviment. Més informació: pl. Urquinaona, 11, 2n 2a - Barcelona, tel. 933 024 367, fax 934 123 882, a/e: cevre@infonegoci.com

Girona

• **RADIO ESTEL.**— Amb motiu del 10è aniversari de Ràdio Estel es duran a terme retransmissions en directe dels principals programes de la graella des de les diferents seus episcopals. Del 4 d'octubre al 10 d'octubre se centraran a Girona, i el 8 d'octubre, retransmissió en directe des de Girona.

• **FUNDACIÓ CAIXA DE GIRONA.**— Fins al 14 de novembre es pot visitar l'exposició «Porta oberta al Dreamtime. Art aborigen contemporani d'Austràlia». Fontana d'Or, c/Ciutadans, 19 - Girona.

Terrassa

• **MÚSICA.**— El 7 d'octubre, a les 17.00, intercanvi generacional: del conservatori a l'esplai. Els joves intèrprets alumnes del Liceu ofereixen un concert a la gent gran que consisteix en un passeig per l'òpera i la sarsuela. C/ Gregori Montserrat, 6 - Caldes de Montbui.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA FONDAMENTAL DE SANT CUGAT DEL VALLÈS.**— Formació permanent: els dies 13, 20 i 27 d'octubre, i el 3, 10, 17 i 24 de novembre, Margarita Mauri impartirà el curs *Ètica i iconografia en la mitologia grega*; programació de llicenciatura especialitzada en Teologia Fonamental: els dies 19 i 26 de novembre, i 3, 10 i 17 de desembre, *La consciència moral a debat*, amb Jordi M. Escudé. Més informació: Centre Borja, tel. 936 741 150, fax 935 908 111, a/e: itf@jesuites.net

Tortosa

• **GLOBALITZACIÓ.**— El 5 d'octubre, a les 17.00, conferència sobre *Viu-rem millor en un món globalitzat?*, al

Teatre Auditori Felip Pedrell, passatge de Ribera, 11 - Tortosa.

Vic

• **CONFERÈNCIA.**— El 5 d'octubre, a les 17.00, conferència sobre *Viure bé sense fer malbé*, al Centre Cultural de la Fundació "la Caixa", passeig de la Generalitat, 56 - Vic.

• **RECITAL DE CONTES.**— El 7 d'oc-

tubre, a les 18.00, contes de bruixes, escombres i bruixots, per a nens a partir de 4 anys, a la Biblioteca Lambert Mata, c/ Vinyes, 6 - Ripoll.

• **COVA DE SANT IGNASI.**— Del 5 al 7 de novembre, taller de psicologia i espiritualitat sobre *Relacions pare i fills*, a càrrec d'Eduard Fonts, s.j., psicòleg. Més informació: tel. 938 720 422, a/e: covae@jesuites.net, web: www.jesuites.net/manresa

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Pel ple reconeixement de la riquesa de valors dels ancians
- Per la col·laboració entre tots els missioners d'Àfrica

Anuncis per paraules

3a EDAT

RESIDÈNCIA en una torre per a 24 àvies per a estades llargues i curtes. Centre de dia, segons les necessitats de cada família, fins i tot, per hores, també festius i caps de setmana. Tel. 932 039 740 Isabel.

PARTICULAR COMPRA mobles, quadres, joguines, llibres i objectes antics. Tel. 635 344 688.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

APADRINAMENT

AL ARGENTINA i, més concretament a Formosa, hi ha unes religioses de l'Institut Sant Josep que s'han quedat sense padri i desitgen, de tot cor, rebre Catalunya Cristiana. El preu d'una subscripció a l'Argentina és de 178,30 euros. Ingresseu el que bonament pugueu, entre tots arribarem a aquesta quantitat i, fins i tot, la superarem. Hi ha altres missioners que estan a punt de quedar-se sense padri. Podeu fer les vostres aportacions fent un ingrés al compte: 2100 3013 20 2200391741 Cal que indiqueu nom i «apadrinament missioner».

AMISTAT

SENYORA cristiana i d'alt nivell, de 56 anys, desitja conèixer un digne senyor per formar una llar serena, tranquil·la, plena de pau i amor. Tel. 977 233 579.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

ADVOCAT Sr. Gutiérrez, tel. 932 673 753.

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, cromos i joguines. Tel. 933 578 394.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Llibreria Santa Maria	Riera Bisbe Pol, 62	08350	Arenys de Mar
Llibreria Setciències	Ample, 9	08350	Arenys de Mar
Llibreria Pujades Climent	Riera, 8	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
San Pablo Difusión	Via Laietana, 38	08003	Barcelona
Llibreria Garbí	Via Augusta, 9	08006	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Quiosc Gallifa	República Argentina, 233	08023	Barcelona
Llibreria Marta de la Fuente	Comandante Benítez, 18	09028	Barcelona
Llibreria Jordi Garreta	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Institut Edicions	Londres, 57	08036	Barcelona
Llibreria Josep Alsius	P. de la indústria, 28	17820	Banyoles
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria papereria Rossich. S.L.	Gral. Güell, 6	25200	Cervera
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Carme García Ros	La Font, 22	25210	Guissona
Comerc i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibreria Bonet	Pl. Major, 33	43420	Sta. Coloma de Queralt
Quiosc Baldri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carne, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes
(2100 0681 01 0200194299)

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON SETMANES

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ 1,50 €
☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ 3,00 €
☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ 4,50 €
☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ 6,00 €
☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ 7,50 €
☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ 9,00 €
☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ 10,50 €

Destacat (+2,70 €): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta
(16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 16€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

El Tibidabo no serà el mateix sense el P. Antoni Samsó. Hi ha estat 28 anys. Va arribar-hi l'1 de juliol del 1968, tot just acabat d'ordenar, i en dos períodes diferents, ha exercit 22 anys com a rector del temple, 6 anys com a superior de la comunitat salesiana i 7 com a arxiprest de Sarrià. La seva vida religiosa i sacerdotal no es pot entendre sense el Tibidabo. Ara, però, als 64 anys, comença una nova aventura apostòlica a Girona. El proper 2 d'octubre, a les 12.00 h, la comunitat de fidels i amics del Tibidabo l'acomiarà amb la celebració d'una eucaristia solemne i un dinar de germanor.

El P. Antoni Samsó, s.d.b., ha estat rector del Tibidabo durant 22 anys

«La il·luminació nocturna del Tibidabo dóna esperança a molta gent»

—S'està al Tibidabo una mica més a prop del cel?

—El Tibidabo és un lloc on la pregària i el clima d'espiritualitat és molt més intens que en altres llocs. Jo m'hi he trobat molt a gust. Dono gràcies a Déu pels 28 anys que hi he estat. A més, visc en l'alegria d'haver-hi estat per obediència, que és la confirmació que estàs fent la voluntat de Déu. Lògicament estic content d'haver estat allà, especialment per les persones amb les quals he compartit tots aquests anys.

—Se'n va amb enyorança després de 28 anys d'estada?

—Ho trobaré a faltar, però m'ho emporto dins del cor. No obstant això, en fer-me superior de la comunitat, jo ja sabia que més de sis anys no podria estar-hi. Quan acabes una missió has de començar-ne una altra. Jo sóc, per damunt de tot, salesià, i em dec a l'obediència. Al Tibidabo, certament, hi he posat el cor, però també penso posar-lo a Girona, on ara estic destinat.

—Què l'espera ara a Girona?

—Hi vaig com a capellà, a fer un servei molt diferent: tenir cura dels malalts, del servei social de Càritas, atendre la gent... i tot el que vagi sortint.

—Alguns futbolistes acaben la seva carrera esportiva en el club de la seva vida. Vostè també desitja tornar algun dia al Tibidabo?

—Ja he anat i he tornat dues vegades

del Tibidabo. Ara, amb 64 anys, no sé què té pensat Nostre Senyor. Només sé que estic destinat a Girona i que allà m'he de lliurar com ho he intentat fer al Tibidabo. Potser ara toquen 28 anys més a Girona!

—Tants anys al Tibidabo, temple emblemàtic de la ciutat, què han suposat per a vostè?

—M'hi he passat gairebé tota la meua vida com a capellà. Només vaig estar un període de 8 anys a la parròquia de Sant Joan Bosco de la Meridiana, però després hi vaig tornar fins ara. La meua estada al Tibidabo és l'expressió de la meua vida cristiana, religiosa i sacerdotal. Vaig arribar-hi amb 28 anys, després d'acabar els estudis, i aviat m'hi vaig sentir molt a gust. Jo ja coneixia el Tibidabo des de petit, sabia que era temple expiatori, que tenia Escolania, algunes activitats que s'hi feien... Jo ja hi anava, però va ser quan vaig arribar al temple com a membre de la comunitat que vaig començar a conèixer de veritat aquest temple emblemàtic de la ciutat. Realment he quedat fascinat i sempre el portaré ben viu al meu cor.

—El Tibidabo és un dels pocs llocs a tot l'Estat espanyol on hi ha adoració permanent del Santíssim. És aquest el tresor amagat del Tibidabo?

—Certament que el tresor amagat del Tibidabo és el Santíssim, és Crist, és

Déu. Tenim l'experiència que moltes persones s'hi troben amb Déu. Estic convençut que el fet que hi hagi una continuïtat en la pregària és molt profitós per al bé de les ànimes.

—Què té el Tibidabo que agrada tant?

—Només sé que conec moltes persones que només pel fet de veure de lluny el Tibidabo ja se senten millor. De nit, quan queda il·luminat, fa pensar molt a la gent i més encara si es coneix que allà hi ha el Santíssim exposat les 24 hores. Gairebé es podria fer un llibre amb experiències en aquest sentit. Fa un temps un senyor, en saber que jo era rector del Tibidabo, em va dir: «Il·lumini el Tibidabo sempre que pugui perquè ens dóna esperança.» Jo no li vaig donar en principi excessiva importància. Després vaig saber que aquell senyor havia perdut una nena de 10 anys feia només un mes. Allò em va fer posar la pell de gallina i em va fer prendre més consciència encara de la importància d'il·luminar cada nit el Tibidabo. Per això vam encetar la campanya d'il·luminació nocturna del temple. Hem calculat que il·luminar-lo costa uns 12 euros l'hora, i com que des de la comunitat no hi arribem, demanem l'ajuda de tothom. És com encendre una espelma!

Samuel Gutiérrez

El mur

El mur fa més de vuit quilòmetres de llarg, més de 3 metres d'alçada i posseeix una doble protecció de filferada. Està altament vigilat per les forces de seguretat, té focus halògens, sensors volumètrics, càmeres de vídeo i ha suposat una inversió de milions d'euros. Està construït unilateralment per un país a la frontera amb el seu estat veí—culturalment diferent—per evitar que els de l'altra banda s'hi infiltrin d'amagat. No es tracta, però, del famós mur de Cisjordània, ni del que separa grecs i turcs a l'illa de Xipre, ni de les tanques que divideixen republicans i unionistes a Irlanda del Nord. Es tracta del mur aixecat pel govern espanyol l'any 1998 a la frontera amb el Marroc a Ceuta per impedir qualsevol entrada il·legal d'immigrants.

El mur que aixeca Israel amb la finalitat d'evitar atemptats ha rebut moltes crítiques a casa nostra i ha estat batejat amb el nom de «mur de la vergonya». Però encara no s'ha sentit cap protesta per l'enorme tanca de Ceuta, molt més propera i construïda no per un estat llunyà sinó pel nostre propi govern. És fàcil criticar els murs que s'alcen ben lluny de casa i que no et beneficien ni et perjudiquen en res. La muralla de Ceuta, en canvi, no aixeca animadversions perquè nosaltres en som els principals beneficiats, perquè ens protegeix d'aquells que no vol ningú: els immigrants. Els xiulets contra un mur construït a 3.000 km de casa no tenen cap valor, però el silenci sepulcral sobre el mur que ens protegeix ens delata com a grans beneficiats vergonyants. És allò tan vell que deia Jesús: assenyalar la palla a l'ull de l'altre i no veure la biga en el propi.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El doctor Tarrés, a prop (9)

Sacerdot

«Avui ha cantat missa mossèn Pere Tarrés, metge», anota Maurici Serrahima en el seu dietari, el dia 31 de maig del 1942. I continua: «Festa a la Mercè, una gentada. En Fèlix Millet ha remogut el país... Han fet venir gent de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, com si fos un acte de retrobament...» Es tractava, en efecte, d'un esdeveniment entranyable, reconfortant... vist des de fora. Per dins, significava el pas endavant decisiu en el procés espiritual de Tarrés. La seva estampa de primera missa evoca la trajectòria de la seva vida amb una expressió suggeridora del ritual d'ordes: «*Sint spiritualis medicina populo Dei*». ¿No us fa pensar en les paraules de Jesús a l'apòstol Pere: «D'ara endavant, seràs pescador d'homes» (Lc 5, 10)? En el cas del nostre metge, el salt era d'una forma de medicina, a una altra de més radical.

El sacerdocí de Tarrés, obert a tothom, té, tanmateix, un missatge especial per als sacerdots d'avui que venim d'una llarga etapa de canvis profunds, nostres i de la societat. Un missatge que ens anima a rejoyenir, d'una banda, els fons del nostre sacerdocí, i d'una altra, les formes del nostre ministeri.

Tarrés tenia clar que l'ordenació no l'introduïa a un simple canvi de funció dins l'Església, sinó a una nova identitat. I que aquesta no era de caràcter conceptual ni vague, sinó que consistia en una més forta vinculació ontològica amb la persona de Jesucrist.

Ho expressava així en el seu diari: «Portaré a les espalles el jou dolç de l'Amat i de l'amor. Només sé dir: que n'és de gran tot això! Ungit del Senyor, sacerdot del Crist, ministre del l'Altíssim, víctima amb Jesús.»

És veritat que algunes formes del llenguatge de Tarrés ara no són gaire usuals entre nosaltres. Les nostres generacions adoren el realisme, la desmitificació i, de vegades, un vulgarisme que traïx un excés de pudor en els temes espirituals. Però no ens convé d'excedir-nos: una cosa són els mots convencionals, retòrics o fingits, i una altra l'expressió sincera de sentiments íntims i de vivències molt personals.

En el text suau esmentat, per exemple, hi trobem, com en tants d'altres, els termes *l'amat*, referit a Jesús, i *víctima*.

El primer deixa veure la calidesa de l'espiritualitat de Tarrés. Cadascú podrà expressar-se a la seva manera, però sembla evident que sense escalf interior i relació viva amb el Senyor no hi ha evangelització, i que, a diferència de la de Tarrés, la imatge global del nostre clergat és vista més aviat com massa poc emotiva i àdhuc freda.

El segon, que sovint espanta, cal entendre'l en tota la seva gradació de matisos. D'entrada, ofrenar-se amb sentit de víctima, equivaldria a l'evangèlic «entreu per la porta estreta» (Mt 7,13), allò de sant Joan de la Creu: «*Procure el alma inclinarse no a lo más fácil, sino a lo más dificultoso; no a lo más sabroso, sino a los más desabrido; no a lo más gustoso, sino antes a lo que da menos gusto; no a lo que es descanso, sino a lo trabajoso...*» És a dir, l'opció per la creu: «M'abraço a la creu amb tota l'ànima», deia Tarrés. Ve després el sentit més radical que pren aquesta opció en el marc de la identitat sacerdotal: «El sacerdot a l'altar ha de sentir-se realment víctima», escrivia també en vigílies de la seva ordenació. I encara: «Jo no comprenc el sacerdocí d'altra manera que donant-se enterament i matant-se per les ànimes.» Finalment, l'ofrena personal que ha fet Tarrés i que consuma amb l'acceptació de la seva malaltia i de la seva mort, comporta un grau superior de maduresa espiritual, com diuen els especialistes, «se situa entre la simple vida religiosa i la vida formalment heroica» (C. Gennaro).

Rauxa